

Col·lecció Llengua, immigració i ensenyament del català, núm. 5

EL BERBER

**ESTUDI COMPARATIU
ENTRE LA GRAMÀTICA DEL CATALÀ
I LA DEL BERBER O AMAZIG**

Xavier Lamuela

**Grup de Lèxic i Gramàtica
Gabinet d'Assessorament Lingüístic per a la Immigració
Universitat de Girona**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família

Lamuela, Xavier

El Berber : estudi comparatiu entre la gramàtica del català i la del berber o amazig. – 2a ed. – (Llengua, immigració i ensenyament del català ; 5)

Bibliografia

ISBN 84-393-6956-5

I. Catalunya. Departament de Benestar i Família II. Col·lecció: Llengua, immigració i ensenyament del català ; 5

1. Català – Gramàtica comparada – Rifeny 2. Rifeny – Gramàtica comparada – Català 3. Català – Ensenyament – Estudiants estrangers
804.99-5:809.33-5

El projecte “Llengua, immigració i ensenyament del català” ha estat finançat pel Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya a través d’un conveni de col·laboració amb la Universitat de Girona (2000-2001).

Els investigadors que han treballat en la redacció dels resultats d’aquest projecte són:

Lluïsa Gràcia Solé (coordinadora)	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG)
Joan Miquel Contreras Heras	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG)
Jordi Farrés Nierga	SEDEC, Girona
F. Xavier Lamuela Garcia	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG)
Juan Carlos Moreno Cabrera	Universidad Autónoma de Madrid
Marcos Orozco Pairet	Becari del projecte (UdG)
Francesc Roca Urgell	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG)
Raquel Sánchez Avendaño	Estudiant de màster (UdG)
Josep M. Serra Bonet	Grup de Cultura i Educació (UdG)
Elisabet Serrat Sellabona	Grup de Cultura i Educació (UdG)

Han participat en l’elaboració i reimpressió d’aquest volum com a becaris, col·laboradors o revisors:

Hassan Abarkan	Serveis Socials, Ajuntament de Palafrugell
Roser Agustí Hereu	Becària (UdG)
Carles Castellanos Llorens	Universitat Autònoma de Barcelona
Berta Crous Castañé	Becària (UdG)
Olga Fullana Noell	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG i IEC)
Lizz Gauvreau O’Hagan	Becària del projecte (UdG)
Meritxell Mari Rodríguez	Becària del projecte (UdG)
Marcos Orozco Pairet	Becari del projecte (UdG)
Laura Riera Casellas	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG)
Lidia Turon Planella	Grup de Lèxic i Gramàtica (UdG)

© Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família

Primera edició: abril de 2002
Primera reimpressió revisada: maig de 2003
Segona edició: desembre de 2005
Tiratge: 2.000 exemplars
Dipòsit legal: B. 51770-05
Disseny: THAU, S.L.
Impressió: Agpograf

PRESENTACIÓ

Em plau presentar-vos una reedició dels deu volums de la col·lecció «Llengua, immigració i ensenyament del català» que el Departament de Benestar i Família edita amb la voluntat d'ajudar a conèixer la nostra societat i d'acollir les persones que arriben d'arreu del món. Cadascun dels volums és fruit d'un estudi destinat a fer notar els aspectes lingüístics que poden afavorir o dificultar l'aprenentatge del català. Contenen una descripció gramatical de la llengua i un apartat dels errors i dels problemes lingüístics més freqüents, i, a més, uns estudis comparatius breus del sistema gramatical català amb els sistemes gramaticals de cadascuna de les llengües.

El Govern de la Generalitat de Catalunya aposta fermament per garantir una acollida adequada a totes les persones que han escollit el nostre país per a viure-hi. Cal posar els instruments necessaris per a fer-ho possible. Conèixer el català, per a aquestes persones, és un element important que tenen per a socialitzar-se. Però aprendre el català no ha de ser únicament una decisió personal i un dret, sinó que tota la ciutadania els ho hem de facilitar: els qui ens hi relacionem, els qui hi convivim i els professionals de les administracions, entre els quals hi ha els responsables de l'ensenyament.

Una de les tasques que podem fer, i volem fer, des de la Generalitat de Catalunya, és facilitar que aquest aprenentatge es faci, i es faci al més ràpidament possible. Per això, cal que els diferents nivells de formació i els professionals que hi treballen estiguin prou preparats i adaptats a la nova realitat. L'edició d'aquesta col·lecció és una eina que ha de permetre als professionals de l'ensenyament identificar les dificultats i els progressos en l'aprenentatge del català derivats de les diferències fonètiques, gramaticals i lèxiques amb la seva llengua materna. Desitgem que aquests manuals us facilitin la feina, una feina important per a garantir la igualtat d'oportunitats i articular l'acolliment també a partir d'un concepte inclusiu i vertebrador socialment com ha de ser l'aprenentatge de la nostra llengua pròpia.

ANNA SIMÓ I CASTELLÓ

Consellera de Benestar i Família

Tamadda 1

Marra iwdan, xelleqen d serreħen mquddan dey lħwerma d lħaqq.
Ġar-sen tiyit d laeqel i txeşş-iten ad tili tawmatt jar-asen.

Article 1

Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets.
Són dotats de raó i de consciència, i han de comportar-se
fraternalment els uns amb els altres.

(Declaració Universal dels Drets Humans)

INTRODUCCIÓ

La idea de fer un estudi sobre les llengües dels immigrants que resideixen a Catalunya va sorgir de la constatació dels problemes que suposava el fet d'integrar a les aules i a la societat unes persones que parlaven una altra llengua de la qual la comunitat educativa del nostre país, en la majoria dels casos, no tenia cap coneixement. La situació, doncs, és ben diferent de la que es dóna amb els immigrants que parlen castellà, perquè els educadors sí que poden entendre i parlar la seva llengua i, per tant, no es dóna la impossibilitat de comprensió i de relació verbal.

L'objectiu d'aquests treballs és proporcionar als mestres i als professors que han d'ensenyar català als nostres immigrants una eina que els serveixi per a apropar-se una mica a la llengua que parlen els seus alumnes. No es tracta, evidentment, que aprenguin àrab, xinès o mandinga, per exemple. Només pretenem que tinguin una idea general del funcionament de la gramàtica d'aquestes llengües que els permeti valorar i entendre les dificultats i els progressos dels aprenents. És obvi que no tots els problemes lingüístics provenen de la interferència amb la primera llengua: alguns són generals en qualsevol aprenentatge d'una segona o, fins i tot, d'una primera llengua. Però sí que hi ha determinats errors que s'entenen més bé si es compara la gramàtica del català amb la de l'altra llengua. Nosaltres no pretenem, en aquests estudis, donar solucions ni material didàctic per als problemes concrets. Això es podrà fer en una segona fase, ara que tenim identificades les diferències entre les dues llengües i que hem pogut detectar els errors més freqüents. El treball que presentem ara hauria d'ajudar l'ensenyant a deduir d'on vénen o d'on poden venir els problemes i hauria d'estimular-lo a trobar estratègies didàctiques adequades a cada cas.

La idea que hi ha al darrere d'aquest projecte és que, perquè els immigrants s'integrin, cal que la societat d'acollida tingui algun coneixement de la cultura dels que hi arriben. I la cultura, entre d'altres coses, inclou la llengua. I potser és el factor més important, perquè és el que permet la transmissió de coneixements, d'experiències i de sentiments. La llengua, i per raons històriques els catalans ho podem entendre molt bé,

és un tret molt lligat a la persona i a la comunitat, que mereix un respecte especial per part dels altres i que en cap cas no s'ha de menystenir o ignorar.

Poder demostrar als immigrants que sabem alguna cosa de la seva llengua, encara que només sigui que en coneixem l'existència i el nom o la manera de dir *bon dia* o *gràcies*, manifestar que hi estem interessats i ensenyar-los que tenim un llibret que ens pot ajudar a saber-ne més, són coses que ells agrairan, com ho agrairíem nosaltres si ens trobéssim en les seves circumstàncies. En molts casos, especialment per als parlants d'algunes llengües africanes, aquest interès pot tenir encara un altre efecte beneficiós: evitar que ells s'avergonyeixin de la seva pròpia llengua i, per tant, reduir el sentiment d'inferioritat que de vegades senten envers ells mateixos i la seva cultura quan són aquí. Només quan ens acceptem i ens sentim acceptats som capaços d'acceptar els altres. Un procés d'integració no pot estar desvinculat del coneixement mutu. Integrar no vol dir fagocitar. Integrar-se no pot implicar haver de renunciar a la pròpia cultura. Si fos així seria un empobriment... per a les dues parts.

Estructura del llibre

Aquest llibre consta de quatre parts. En la primera, *Identificació de la llengua*, es donen unes nocions bàsiques sobre el lloc on es parla, el nombre de parlants, la situació sociolingüística i les variants dialectals, l'alfabet i les principals característiques gramaticals del berber.

La segona part, *Descripció gramatical*, presenta algunes qüestions de l'estructura de la gramàtica del berber, especialment aquelles que són més diferents del català o que poden ser la font d'alguns errors. Està organitzada internament en quatre subapartats: fonètica i fonologia, morfologia, sintaxi i lèxic. Aquest capítol no s'ha de veure com una "gramàtica berber": és només un conjunt d'informacions gramaticals sobre el berber comparades amb les estructures corresponents del català. Sempre que ens ha estat possible hem relacionat la comparació gramatical amb els errors que hem detectat en la parla catalana de persones berbers. Hem intentat sempre deixar de banda els tecnicismes i hem simplificat els problemes al màxim. Possiblement un lingüista hi trobarà mancances, problemes interessants poc explicats i sense cap proposta de solució. I tindrà raó. Però es tracta d'un treball amb una finalitat pràctica molt clara: ajudar els

educadors (que no necessàriament són lingüistes). És per això que hem cregut convenient deixar de banda les disquisicions que podrien ser molt interessants per a un lingüista però que no aportarien res significatiu a l'obra tal i com l'hem concebuda des del començament.

La tercera part inclou una llista amb els tipus d'errors que hem trobat, amb exemples i la referència a l'apartat del segon capítol en què es tracta la qüestió. Els errors provenen de parlants berbers que hem entrevistat quan parlaven català.

El quart apartat correspon a dos breus vocabularis, un de català - berber i un altre de berber - català. Les formes berbers estan escrites amb l'ortografia d'aquesta llengua. En el segon capítol, en parlar de la fonètica i de la fonologia, es donen les equivalències entre aquestes grafies i els símbols de l'alfabet fonètic internacional. Això pot facilitar, fins a un cert punt, la pronunciació d'alguna paraula en berber, si és necessari. S'han triat els conceptes que es consideren més o menys universals en la bibliografia especialitzada i s'hi han afegit aquells que ens semblava que podien ser d'ús més freqüent en la nostra societat o en la cultura berber.

Finalment, el cinquè punt és una breu bibliografia que inclou els materials utilitzats, referències assequibles des de Catalunya i adreces de pàgines web relacionades amb el tema, i el sisè apartat conté els apèndixs: el quadre de l'alfabet fonètic internacional, el quadre de sons del català i un mapa de l'extensió geogràfica de la llengua berber.

Agraïments

Tot aquest projecte no hauria estat possible sense el finançament del Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya. Agraïm, doncs, d'una manera molt especial la confiança que ens ha demostrat la consellera Irene Rigau i la col·laboració de les persones del Departament que presideix.

La redacció d'aquest volum s'ha beneficiat de la col·laboració de diverses persones. En primer lloc agraïm la feina que han fet els becaris i col·laboradors que han treballat directament o indirectament en aquest projecte, entrevistant informants,

transcrivint els enregistraments i fent tot el que calia: L. Gauvreau, M. Marí, M. Orozco, L. Riera, B. Crous, R. Agustí i L. Turon. A O. Fullana devem les pautes i totes les indicacions necessàries per a l'estructuració del vocabulari final. Agraïm també a les escoles que ens han facilitat les entrevistes als informants: el CEIP La Farga de Salt, el CEIP El Portitxol de L'Estartit, el Centre de Formació d'Adults Les Bernardes de Salt i la Parròquia de Sant Genís de Torroella de Montgrí. Expressem el nostre agraïment a les persones que han acceptat de ser entrevistades i a la seva disponibilitat. Donem les gràcies a la *International Phonetic Association (c/o Department of Linguistics, University of Victoria, Victoria, British Columbia, Canadà)* per permetre la reproducció del quadre de sons que apareix a la secció d'apèndixs. Finalment, volem agrair l'extrema disponibilitat de Hassan Abarkan i de Carles Castellanos, que han respost a les nostres consultes, han llegit l'original i hi han fet aportacions valuoses i unes quantes correccions; a més a més, el darrer ens ha prestat materials indispensables per a la realització del treball. Omar Ouakrim ens ha fet algunes observacions particularment útils. En el nostre cas, però, és especialment cert que els defectes que persisteixen són exclusivament de la responsabilitat de l'autor.

Agraïm per endavant tots els suggeriments, observacions i correccions que els lectors ens pugueu fer arribar a l'adreça de correu electrònic gali@udg.es. La vostra col·laboració ens podrà ser molt útil per a millorar el nostre treball.

ABREVIATURES USADES EN LA DESCRIPCIÓ GRAMATICAL

ANNEX.	estat d'annexió
AUX.	auxiliar
DEM.	demonstratiu
FEM.	femení
HAB.	habitual
IMPER.	imperatiu
IMPERF.	imperfectiu
INTERR.	partícula interrogativa
MASC.	masculí
ORIENT.	partícula d'orientació
PART.	partícula
PERF.	perfectiu
PL.	plural
PRON.	pronom
RAD.	radical
SG.	singular

ABREVIATURES USADES EN EL VOCABULARI

adj.	adjectiu
adv.	adverbi
art.	article
conj.	conjunció
n.	nom
num.	numeral
prep.	preposició
pron.	pronom
v.	verb

1. IDENTIFICACIÓ DE LA LLENGUA

1.1. FILIACIÓ I DENOMINACIÓ

L'amazig pertany a la família afroasiàtica. La distància lingüística entre els diferents membres d'aquesta família és molt gran; això fa que, malgrat algunes afinitats en la fonètica i en les estructures gramaticals, el berber i l'àrab, que, com a llengua semítica, pertany també al grup afroasiàtic, són llengües molt diferents. Això no priva que el contacte secular entre les dues ha produït influències mútues molt importants. D'una banda, l'àrab dialectal del Magrib és parlat en una proporció important per descendents d'antics berberòfons, talment que es pot dir que té un substrat amazig, amb el que això comporta d'adaptació fonètica, gramatical i semàntica. D'altra banda, l'àrab és la llengua socialment dominant per a la majoria dels berbers i la llengua de la religió per a quasi tots; com a conseqüència d'això, una part significativa del lèxic amazig actual és d'origen àrab i aquest vocabulari ha penetrat en la llengua amb fonemes específics que s'han incorporat a l'inventari dels sons del berber.

Pel que fa al nom de la llengua, al costat del terme *berber*, consagrat per un ús generalitzat en el qual participen destacats militants polítics i culturals (vegeu per exemple els títols de Salem Chaker a la bibliografia), utilitzem també una adaptació d'un terme autòcton, seguint la proposta de Tilmatine *et al.* (1998) i de Castellanos (1997). Aquest terme és en berber, *amaziγ* (plural *imaziyen*), referit a les persones, i el femení *tamaziyt*, referit a la llengua, que és emprat al costat d'un altre terme també habitual, *celha*. Tal com s'ha fet en català en el cas del nom de l'alfabet en ús entre els tuaregs, anomenat *tifinay*, adaptem la γ del berber, transcrita de vegades *gh*, com a *g*. A diferència dels autors citats, ens sembla una mica forçat crear d'entrada una forma femenina en català; potser l'ús la demanarà i la imposarà més endavant. Usem doncs com a sinònims *berber*, *berbers*, i *amazig*, *amazigs*, tots dos invariables pel que fa al gènere.

1.2. DISTRIBUCIÓ GEOGRÀFICA I NOMBRE DE PARLANTS

La llengua amazig és present a tot el nord d'Àfrica des de les primeres notícies històriques que tenim d'aquest territori. Tot i que encara no s'han pogut comprendre, se suposa que les inscripcions d'època romana anomenades líbiques són escrites en una llengua que havia de ser el berber antic, o almenys una forma lingüística pròxima. En tot cas, l'amazig ha subsistit amb les conquestes romana i àrab. Actualment és parlat per uns vint milions de persones dins de territoris que ocupen d'una manera discontinua el Magrib i una bona part del Sàhara i del Sahel (Chaker, 1999: 13-16). Els grups més importants de berberòfons es troben:

a) Al Marroc (uns 12 milions, més del 40% de la població), els parlants de:

- 1- Rifeny (tarifit) al nord. La ciutat de Melilla, d'administració espanyola, es troba en territori rifeny.
- 2- Beràber o tamazight en sentit estricte –es tracta també del nom global de la llengua– al centre est.
- 3- Taixelhit al sud-oest.

b) A Algèria (uns 7 milions, entorn del 25% de la població), els parlants de:

- 1- Cabilenc (taqbaylit) al nord-est, a la Cabília.
- 2- Taixawit en un territori septentrional situat una mica al sud-est de la Cabília.
- 3- Tamzabit, al Mzab, situat al centre nord.

c) Els tuaregs, parlants de tamahaq, tuareg septentrional, i de tamaixeq, tuareg meridional, en una àrea extensa situada a cavall d'Algèria, Líbia, Nigèria, Burkina Faso, i sobretot Níger (uns 500.000 berberòfons) i Mali (entre 300 i 400.000), on l'amazig és reconegut com una de les llengües nacionals.

A més a més, hi ha nombroses altres illes lingüístiques poblades per berberòfons a Algèria i algunes també a Mauritània, Tunísia, Líbia i Egipte. Cal tenir en compte així mateix les poblacions amazigs desplaçades més o menys recentment dins dels estats on la llengua és autòctona i també en d'altres països, entre els quals destaca França, on, a part de la seva importància social, la presència berber es manifesta en una notable activitat cultural.

Com es pot imaginar, la variació dialectal de la llengua berber és molt gran i la intercomprensió entre parlants de varietats extremes no està pas assegurada; la falta d'hàbit d'aquesta mena d'experiència reforça les dificultats derivades de la distància lingüística, ja prou importants. Tot i que una descripció unitària de la llengua és possible, en aquest llibre hem triat de presentar la varietat rifenya a fi de donar-li una utilitat més immediata, ja que la gran majoria dels berberòfons establerts a Catalunya provenen de la regió del Rif.

1.3. ESCRITURA

Existeix un alfabet específicament berber que ha estat mantingut pels tuaregs: el tifinag. És d'origen molt antic i conserva signes que ja eren emprats en les inscripcions líbiques. Actualment el berber és sobretot una llengua d'ús oral, però l'ús escrit es difon de manera progressiva. Davant les tres opcions possibles –tifinag, escriptura àrab i alfabet llatí–, sembla que l'ús de l'escriptura llatina és el que té més possibilitats d'imposar-se, potser al costat d'un ús emblemàtic del tifinag. Naturalment, l'última paraula la tindrà un desitjable ús escolar i mediàtic generalitzat del berber, particularment al Marroc i a Algèria. En aquest llibre utilitzem les convencions gràfiques de base llatina proposades per Chaker (1987: 77-120; vegeu la taula del paràgraf 2.1.3).

1.4. CARACTERITZACIÓ TIPOLÒGICA SUMÀRIA

Pel que fa a la pronunciació, l'amazig es caracteritza per un sistema vocàlic reduït des del punt de vista fonològic (/a/ ~ /i/ ~ /u/) però amb una gran diversitat de realitzacions fonètiques, per la complexitat dels grups consonàntics possibles i per la presència de consonants tenses, generalment més llargues, en oposició fonològica amb les corresponents laxes:

(1)	ikerz	‘ha llaurat’	ikerrez	‘llaura, està llaurant’
	yerzu	‘ha buscat’	irezzu	‘busca, està buscant’ ¹

La principal característica morfològica, que el berber comparteix amb les llengües semítiques, és que utilitza, a més de l’adjunció de prefixos i sufixos, la possibilitat de modificar la dotació vocàlica i la qualitat de les consonants dels mots per a produir derivats i formes de flexió. Així, per a obtenir el plural de la paraula *azru* ‘pedra’, es canvia el prefix propi del singular, *a-*, en *i-*, i la vocal final *u* en *a*: *izra*; a partir de la forma bàsica del verb *sey* ‘comprar’ –es tracta de l’imperatiu singular–, afegint-hi un prefix *y-* (*/i-*) de persona i la vocal interna *a*, i fent tensa la primera consonant s’obté *yessay*, tercera persona del singular masculí de l’habitual-duratiu, que expressa l’acció habitual o continuada: *compra*, *està comprant*. Escrivint *C* per una consonant i *C*: per una consonant tensa, podem representar així els canvis:

(2)	<i>azru</i>	‘pedra’	→	<i>izra</i>	‘pedres’	(aCCu → iCCa)
	<i>sey</i>	‘compra!’	→	<i>yessay</i>	‘compra, està comprant’	(CC → yC:aC)

Un altre tret propi del berber és l’estat d’annexió dels noms, que adopten una forma particular darrere de determinades partícules, com la conjunció *d* ‘i’, i en determinades funcions, com la de complement nominal o la de subjecte en la seva posició no marcada, darrere del verb:

(3)	a.	<i>afunas d uyyul</i>
		<i>bou i ase ANNEX.</i>
		‘el bou i l’ase’
	b.	<i>ayyul d ufunas</i>
		<i>ase i bou ANNEX.</i>
		‘l’ase i el bou’

¹ En aquests exemples s’observa l’alternança de *y-* i *i-* amb un mateix valor de tercera persona del singular masculí. No s’ha de tenir en compte la vocal *e*, que representa una vocal neutra de suport que només s’afegeix per a facilitar la pronunciació dels grups consonàntics.

La morfologia verbal s'organitza a partir de l'expressió de l'aspecte –oposició perfectiu ~ imperfectiu ~ habitual-duratiu– i no pas de la del temps:

- (4) a. uzzeley 'he corregut, vaig córrer' (perfectiu)
b. ad azzeley 'que corri (jo), a córrer (jo), correré' (imperfectiu)
c. ttazzeley 'corro, estic corrent' (habitual-duratiu)

L'ordre oracional de l'amazig és verb - subjecte - complements (VSO), com a (5a), tot i que el subjecte, quan és presentat com a referència del que es dirà, precedeix molt sovint el verb, com a (5b):² (Sarrionandia, 1905: 318, adaptat):

- (5) a. War teqqar twessart ca i ḥad
no dir HAB. vella ANNEX. quelcom a algú
'La vella no diu res a ningú'
b. Tawessart war teqqar ca i ḥad
vella no dir HAB. quelcom a algú
'La vella no diu res a ningú'

Els adjectius qualificatius i els complements nominals segueixen habitualment el nom complementat (Sarrionandia, 1905: 372, 318):

- (6) a. aydi amezyan
gos MASC. SG. petit MASC. SG.
'el gos petit'
b. acuwaf n temyart
Cabell de dona ANNEX.
'el cabell de la dona'

² Es tracta del que s'anomena tematització; un exemple de tematització del complement directe en català, el tindríem a la frase 'en Joan, no l'he vist', en què *en Joan* és presentat com a referència del que es dirà a continuació (vg. § 2.3.1.2).

2. DESCRIPCIÓ GRAMATICAL

2.1. FONÈTICA I FONOLOGIA

2.1.1. L'INVENTARI DE LES CONSONANTS BERBERS

2.1.1.1. El conjunt de les consonants de les varietats berbers

La llengua amazig destaca per la riquesa del seu consonantisme. Si comparem el conjunt de les consonants del berber amb les del català, apreciarem que ha de tenir més dificultats un catalanòfon per a aprendre a pronunciar el berber que no pas un berberòfon per a dominar la pronunciació de les consonants catalanes. Veurem que, en el cas de les vocals, la dificultat ha de ser més o menys simètrica. Comencem donant l'inventari dels sons consonàntics del català a fi d'establir una comparació amb els de l'amazig; hi incloem també sons que apareixen en determinats contextos sense que tinguin valor fonològic, com és el cas de la sèrie dels aproximants. Presentem els sons amb la seva grafia catalana característica acompanyada de la transcripció corresponent en alfabet fonètic internacional (AFI).

Consonants del català

	oclusives		africades		fricatives		aproxim. i semivocals		nasals		laterals		vibrant		bategant	
	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia
bilabials	p b	p b					β b		m m							
labiodentals					f (v)	f (v)			ɱ m(f)							
dentals i alveolars	t d	t d	ts dz	ts tz	s z	s z	ð ³ d		n n		l l		r r/rr ⁴		ɾ r	
alveolars i palatals			tʃ dʒ	tx tj	ʃ ʒ	ix j	j i		ɲ ny		ʎ ll					
velars	k g	c/q g					ɣ g		ŋ ng							
velar arrodonida							w u									

³ Amb aquest valor s'usa sovint el signe [ð], que correspondria més precisament al so de la grafia *th* en la paraula anglesa *that*.

⁴ En català la *r* pot ser bategant (*cara*), vibrant (*porta*) i vibrant llarga (*porro* [r:]).

A continuació donem les consonants que es troben en les diverses varietats de la llengua amazig, prescindint d'algunes realitzacions que detallarem més endavant, d'una manera particular per al rifeny. En aquest cas, donem també la representació en la grafia llatina adoptada i les correspondències en l'alfabet fonètic internacional.

Consonants de l'amazig

	oclusives		africades		fricatives		nasals		semivocals		lateral		vibrants	
	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia	AFI	grafia
bilabials	(p) b	(p) b					m	m						
bilabials arrodonides	b ^w	b ^w												
labiodental					f	f								
dentals i alveolars	t d	t d	ts dz	tʃ z	s z	s z	n	n			l	l	r	r
dent. i alveol. faringalitzades	t ^ɣ d ^ɣ	t ^ɣ d ^ɣ			s ^ɣ z ^ɣ	s ^ɣ z ^ɣ							r ^ɣ	r ^ɣ
alveopalatals			tʃ dʒ	č ǰ	ʃ ʒ	c j			j	y				
velars	k g	k g												
velars arrodonides	k ^w g ^w	k ^w g ^w							w	w				
uvulars	q	q			χ ʁ	x ɣ								
uvulars arrodonides	q ^w	q ^w			χ ^w ʁ ^w	x ^w ɣ ^w								
faringals					ħ ʕ	ħ ɛ								
laringal					ʕ									

La primera cosa que destaca de la comparació dels dos quadres és que el berber té representants de tres sèries de consonants que falten completament en català; es tracta de les uvulars, les faringals i les laringals. A més a més, algunes sèries es doblen, almenys parcialment, de consonants caracteritzades per una articulació complementària labial, les arrodonides, o faringal, les faringalitzades. En català només la semivocal *w* coneix alhora una articulació velar i labial. Al quadre del berber falten, en contrapartida, els sons de *ny* i de *ll*, però cal advertir que determinades combinacions de fonètica sintàctica fan aparèixer el de *ny*, que, sense ser un fonema, és present en tot cas en la pronunciació.

Tot seguit concretem alguns detalls i donem algunes nocions sobre la pronunciació de les consonants absents en català o que tenen una pronunciació diferent de la de les seves equivalents catalanes. En acabat comentarem d'una manera més precisa les característiques de la fonologia i de la fonètica del rifyeny.

La *p* existeix només en manlleus d'altres llengües; és absent del sistema berber tradicional.

Les consonants arrodonides es pronuncien posant els llavis com si haguessin d'anar seguides d'una *u*. És el que es fa en català quan es pronuncien els grups *qu* i *gu* de les paraules *quatre* i *guant*; ho podem observar aturant la pronunciació en el moment en què estem a punt de desfer l'oclusió de la consonant. La diferència entre *qu* i *gu* del català i les consonants arrodonides berbers és que en aquestes el temps de *w* és més breu, com si es pronunciés pràcticament al mateix temps que la consonant oclusiva. En rifyeny només hi ha consonants arrodonides de la sèrie velar:

- (7) ssek^war 'sucre'
 gg^wed 'tenir por'

En d'altres varietats, com el cabilenc, en trobem també de les sèries bilabial i uvular. Al costat de la forma cabilenca, donem la forma rifyenya corresponent; així constatem que, a la bilabial del cabilenc, hi correspon una velar, i que a les uvulars labialitzades, hi corresponen uvulars sense labialitzar:

- (8) ebb^w / g^w [uw] 'coure' (verb)
 ameqq^wran / ameqqran 'gran'
 tax^wzant / taxzant 'armari'
 aly^wem / alyem 'camell'

Les consonants faringalitzades es pronuncien acompanyant l'articulació dental o alveolar d'un acostament de l'arrel de la llengua al vel del paladar, al punt d'articulació de la *k*, i estrenyent al mateix temps la faringe, és a dir, el conducte per on passa l'aire al fons de la boca. El procés de velarització que s'obté acostant la llengua al punt

d'articulació de la *k* és el component fonamental d'aquesta articulació i, tant aquest procés com l'efecte que produeix de so més greu que l'habitual, són de la mateixa mena que els que caracteritzen la *l* catalana, però tot plegat és més marcat. També, com en el cas de la *l* velaritzada, aquesta pronunciació es fa particularment sensible en les vocals immediates, que resulten amb un so característic més greu, més tancat en el cas de la *a*—penseu en la *a* de la paraula *igual*—, més obert en el cas de la *i* i de la *u*, que donen versions particulars de *e* i de *o*:

- (9) aʃtas 'molt'
qða 'acabar'
nqeş 'faltar'
zeer 'veure'
ɾɾuz 'arròs'

La *s* i la *z* són anteriors respecte a les del català o les del castellà estrictes; són més aviat com les del francès o les de les varietats atlàntiques de l'espanyol:

- (10) sers 'posar'
izi 'mosca'

Les africades *tʃ* i *z* són pronunciades [ts] i [dz] amb la mateixa articulació de *s* i de *z* que acabem de veure. Són absents de la major part de les varietats berbers i no tornaran a aparèixer en la nostra descripció.

La *l* és com la del castellà, però en alguns casos, per exemple quan és tensa, es faringalitza i, tal com hem vist, adquireix un so de la mena del de la *l* catalana però més marcat. Veurem que en rifeny la *l* és generalment pronunciada com una *r*.

Les alveopalatals *c* i *j* corresponen als sons escrits en català *ix* [ʃ] i *j* [ʒ]:

- (11) muc 'gat'
raja 'esperar'

Les africades corresponents, *č* [tʃ] i *ǧ* [dʒ] també existeixen en català; en berber no són pas generals, però són prou més esteses que les africades dentals. Tal com veurem més endavant, en rifyeny poden correspondre a la pronunciació de *lt* i de *ll*, grafies que són sovint substituïdes per *č* i *ǧ* (vg. Tilmatine *et al.*, 1998). El cabilenc té africades alveopalatals que es corresponen regularment amb fricatives tenses del rifyeny:

- (12) *eč* / *ecc* ‘menjar’
iǧ / *ijj* ‘un’

La *q* [q] és una oclusiva uvular, pronunciada fent recular la llengua fins a la campaneta, punt d’articulació de la *r* francesa. La fricativa uvular sonora, *ɣ* [ɣ], correspon a la pronunciació actual de la *r* del francès, com una *g* fricativa pronunciada endarrere. La fricativa uvular sorda, *x* [χ], té una articulació més avançada que la de la sonora, i, des del punt de vista fonètic, es pot considerar velar; ve a ser la *j* del castellà:

- (13) *aqnenni* ‘conill’
aɣembub ‘cara’
axxam ‘habitació’

La fricativa faringal sorda, *ħ* [ħ], es produeix fent fregar l’aire entre l’arrel de la llengua i la faringe, que s’estreny tal com hem descrit per a les faringalitzades: fa l’efecte d’una aspiració amb un so de fricció marcat i acompanyat d’una ressonància greu. La faringal sonora, *ʕ* [ʕ], és més aviat una semivocal i es pronuncia acostant l’arrel de la llengua a la faringe, que s’estreny; es tracta d’un so lleuger, poc perceptible:

- (14) *ħma* ‘protegir’
ssaʕd ‘felicitat’

La fricativa laringal, *h* [h], és una aspiració produïda pel pas de l’aire per la laringe. En berber, com en àrab, és generalment sonora, com l’aspiració de l’andalús a la paraula *paja*:

- (15) *wah* ‘sí’

L'amazig té les dues semivocals que trobem en català, *y* [j] i *w* [w]:

- (16) *deɣya* 'aviat' *aydi* 'gos'
baw 'fava' *awal* 'paraula'

Segons els contextos, alternen amb les vocals *i* i *u*, però veurem que també poden entrar en alternances amb consonants.

Com ja hem apuntat, el berber dobla gairebé tots els seus sons consonàntics amb consonants tenses que s'hi oposen fonològicament, de vegades amb funcions morfològiques específiques; es parla d'una oposició entre consonants laxes i tenses. Des d'un punt de vista fonètic, les consonants tenses solen ser més llargues que les laxes; però la distinció es manifesta de vegades per d'altres mitjans, com ara l'oposició entre consonants oclusives i fricatives. Cal destacar que la *ɣ* no té una parella tensa i que en els casos en què podríem esperar trobar-la, dins del joc de les oposicions morfològiques, apareix una *q* tensa. La *ɖ* entra en oposició amb la sorda *ʈ*. Les semivocals *y* i *w* s'oposen a *gg* i *gg^w*, respectivament:

- (17) *amen* 'creure' *mmet* 'morir'
neɣ 'matar' *ineqq* 'mata, està matant'
raja 'esperar' *ejj* 'deixar'
seqsa 'preguntar' *qqed* 'cremar'
ɖew 'volar' *iʈʈaw* 'vola, està volant'
zwa 'travessar' *izegg^wa* 'travessa, està travessant'

En moltes varietats, sobretot del nord, les consonants oclusives laxes coneixen realitzacions fricatives, segons un fenomen semblant al de l'articulació de *b*, *d* i *g* del català i de l'espanyol en paraules com *acabar*, *poder* i *pagar*. La diferència és que en berber la fricativització afecta també les consonants sordes. Així, una *t* es pot pronunciar com una *z* del castellà, o una *k* amb sons intermedis entre el de la *j* del castellà i el de la *ix* del català; tal és el cas del rifyeny.

2.1.1.2. El consonantisme del rifeny

Acabem de veure que en rifeny les oclusives laxes són, de fet, fricatives. A diferència del que fan alguns autors, hem procurat escriure aquests sons amb la grafia de les oclusives, entenent que en general es pot deixar a regles de lectura la realització fricativa i que és sempre millor utilitzar una forma escrita que vagi en el sentit de la intercomprensió entre els berberòfons de diversos orígens. Així doncs, caldrà tenir present que la *b* es llegeix com la del català quan és entre vocals, la *t* i la *d* respectivament amb els sons de la *z* del castellà i de la *th* de l'anglès en la paraula *that*, la *k* amb un so com el de *ix* del català però sense el seu caràcter sibilant [ç], la *k^w* s'hi confon, la *g* sona com la *y*, i la *g^w* es pronuncia com una *w* allargada:

(18)	<i>b</i>	[β]	ibawen	‘faves’	bayel	‘corb’
	<i>t</i>	[θ]	tanyart	‘front’	tamyart	‘dona’
	<i>d</i>	[ð]	adef	‘entrar’	fud	‘genoll’
	<i>k</i>	[ç]	sken	‘ensenyar’	amkan	‘lloc’
	<i>g</i>	[j]	argaz	‘home’	ugur	‘caminar’
	<i>k^w</i>	[ç]	ak ^w er / aker	‘robar’		
	<i>g^w</i>	[w:]	tag ^w urt	‘porta’		

La *t* i la *d* mantenen l'articulació oclusiva quan entren en contacte entre elles o darrere d'una *n*. La *m* davant de *t* o de *d* es pronuncia com una *n*:

(19)	ad tased	[at:asəð]	‘vindràs’
	tandint	[θandint]	‘ciutat’
	εamti	[ʕanti]	‘tia paterna’

Les consonants oclusives tenses, sense veritable oposició amb les corresponents laxes, es pronuncien sovint sense allargar-les particularment. Es poden escriure dobles per a advertir que no s'han de pronunciar fricatives:

(20)	ittazzel	‘corre, està corrent’
	tidett	‘veritat’

Hi ha ensordiment de consonants quan precedeixen una sorda. És el mateix fenomen que trobem regularment en català: *dissabte* [pt]. En berber pot afectar també les semivocals *w* i *y*:

- (21) taqse**bt** [fθ] ‘castell’
ad tased [t:] ‘vindràs’
tawray**t** [χθ] ‘grogà’
tafeqqa**æt** [ħθ] ‘pena’
tayenj**ayt** [çθ] ‘cullera’
tfaw**t** [ʌθ] ‘llum’⁵

Convé de destacar una sèrie de pronunciacions del rifeny que afecten la *l*:

a) La *l* simple és pronunciada generalment com una *r*:

- (22) awal ‘paraula’
twala ‘vegada’

b) A la *ll* doble de la grafia, hi correspon un so allargat com el del grup *tj* del català en la pronúncia normativa:

- (23) yelli ‘filla’
tamellalt ‘ou’

c) En algunes zones el grup *lt* es pot pronunciar amb un so com el de la grafia *tx* del català:

- (24) tamellalt ‘ou’
weltma ‘germana’

⁵ La *w* ensordida sona acompanyada d'un lleuger so de fricció velar; en transcripció fonètica es representa pel signe [ʌ].

La *r*, per la seva banda, tendeix a emmudir-se a final de síl·laba i produeix davant seu un so proper al de la *a* i una marcada obertura de la *i* i de la *u*, respectivament cap a *e* i *o*:

- (25) **ajer** ‘superar, ésser més gran’
 aḥenjir ‘nen’
 tamurt ‘terra’

Algunes característiques del consonantisme rifeny poden influenciar la pronunciació del català. És el cas de l'absència o de la distribució limitada dels sons de *ll* i de *ny*. Pel que fa al primer, el fet que no hi sigui en berber es combina amb la influència de l'espanyol perquè pugui faltar en la pronunciació catalana dels rifenys; d'altra banda, tots dos sons palatals poden ser pronunciats amb dificultat en determinats contextos, per exemple davant de *s*:

- (26) **anys, ulls**

L'articulació diferent de la *s* i de la *z* en berber i en català pot ser la causa de la confusió d'alguns d'aquests sons i que es pronuncii una [z] com si fos una *j*:

- (27) **posar**

La pronunciació rifenya de la *l* es fa notar de vegades en final de síl·laba, de tal manera que se sent una *r*:

- (28) **balcó, faldilles**

2.1.2. INVENTARI DE LES VOCALS DEL BERBER I POSICIÓ DE L'ACCENT

El sistema vocàlic del berber compta només amb tres fonemes: *a*, *i*, *u*. Si el comparem amb el del català, tindrem la impressió que aquest darrer és molt més complex:

Fonemes vocàlics de l'amazig

	anterior	central	posterior (arrodonit)
tancats	i		u
baix		a	

Fonemes vocàlics del català

	anterior	central	posterior (arrodonit)
tancats	i		u
semitancats	e		o
semioberts		ɛ	ɔ
baix		a	

Per a completar el conjunt de les vocals del català, hi afegiríem l'anomenada vocal neutra [ə], que no és un fonema autònom.

Si es té en compte el nombre de sons efectius, resulta que la pronunciació de les vocals del berber és d'una considerable complexitat. Les realitzacions que podem considerar bàsiques són l'anterior [æ] per a *a*, i l'oberta per a *i* [ɪ] i *u* [ʊ]; aquesta darrera prou sovint és també avançada. En tot cas, s'ha de tenir present que la pronunciació de les vocals de l'amazig varia considerablement segons els contextos i que un inventari dels sons realment pronunciats probablement superaria el dels que existeixen en català.

El berber coneix també una vocal neutra, *e* [ə], que no té valor fonològic però que apareix amb entitat i amb timbre molt variables per a facilitar la pronunciació de grups consonàntics excessivament complexos.

L'amplitud de realitzacions de les vocals de l'amazig, que no correspon a oposicions fonològiques efectives, suposa una dificultat afegida en l'adquisició de la pronunciació de llengües com el català, en què cal fixar com a pertinents les distincions que en la llengua d'origen no ho són; així les confusions de vocals, particularment de *e* i, de *i* són característiques de la pronunciació catalana dels berberòfons:

(29)	[e] o [ɛ] →	[i]	f[i]r	'f[ɛ]r'
			est[i]m	'est[ɛ]m'
	[ə] →	[i]	p[i]hlícula	'p[ə]hlícula'
			hem qu[i]dat	'hem qu[ə]dat'
			div[i]rtida	'div[ə]rtida'
	[a] →	[i]	mec[i]nic	'mec[a]nic'
	[i] →	[e]	b[e]goti	'b[i]goti'
			d[e]ntre	'd[i]ntre'
	[e] o [ɛ] →	[a]	m[a]njo	'm[ɛ]njo'
			par[a]lla	'par[ɛ]lla'

L'amazig té un accent d'intensitat en què el tret rellevant és l'altura musical, per sobre de la força de la veu i de la durada sil·làbica; aquesta característica el lliga fortament a l'entonació de la frase, fins al punt que és aquesta la que decideix la posició definitiva dels accents en el discurs i que, si es pot parlar d'accent en les paraules aïllades, és només en la mesura en què són pronunciades adaptant-hi les regles d'entonació i d'accentuació de la frase (Chaker, 1995: 97-116).

2.1.3. TAULA DELS SONS I DE LES GRAFIES DEL BERBER

En la taula següent figuren: (1) la grafia en alfabet llatí, (2) el seu valor en alfabet fonètic internacional amb les variacions principals, (3) el nom de la lletra en

berber, (4) la grafia en tifinag segons l'ús marroquí (revista *Tifinagh*, 8 (des. 1995)), amb els signes diferents que figuren a Tilmatine *et al.* (1998: 16) posats entre parèntesis, (5) la lletra àrab que correspon al so berber i (6) un exemple de mot amb aquest so, acompanyat de la seva traducció catalana. La barra (/) en el nom de les vocals significa que hi ha dues denominacions possibles. En el cas de les consonants arrodonides b^w , γ^w , q^w i x^w , no hem trobat cap nom, però es podria formar paral·lelament als de g^wem i k^wem (vg. també Mammeri, 1976: 15-16). Els exemples són, en general, rifenys; quan no podem il·lustrar el so corresponent en aquesta varietat, donem un exemple cabilenc seguit de la solució rifenya, que se n'aparta només per algun detall fonètic.

grafia	valor	nom	tifinag	alifaf	exemple
a	[æ]	a / ayra	•	ا	tarwa 'fills'
b	[b] [β]	ba	Ⓚ	ب	ibawen 'faves'
b^w	[b ^w]				ebb ^w / g ^w 'coure, v.'
c	[ʃ]	ca	Ⓞ	ش	muc 'gat'
č	[tʃ]	yeč	Ⓢ		eč / ecc 'menjar'
d	[d] [ð]	da	∧	د	da 'aquí'
ḍ	[d ^ɣ] [ð ^ɣ]	ḍar	∅ (E)	ض	qda 'acabar'
e	[ə]	ilem	÷		aqemmmu 'boca'
f	[f]	fa	J (II)	ف	fus 'mà'
g	[g] [j]	ga	X		egg 'fer'
g^w	[g ^w] [w:]	g^wem			gg ^w ed 'tenir por'
ğ	[dʒ]	yeğ	X	ج	iğ / ijǰ 'un'
γ	[ɣ]	γar	Ⓛ	غ	ayembub 'cara'
γ^w	[ɣ ^w]				alγ ^w em / alyem 'camell'
h	[h]	ha	∅ (∅)	ه	wah 'sí'
ḥ	[ħ]	ḥim	∧	ح	ḥma 'protegir'
i	[i]	i / iγri	Σ		tixsi 'ovella'
j	[ʒ]	ja	I		raja 'esperar'
k	[k] [ç]	ka	K	ك	kkes 'treure'
k^w	[k ^w] [ç]	k^wem			ssekk ^w ar 'sucre'
l	[l] [r]	la	∥	ل	ili 'ésser'
m	[m]	ma	Ⓛ	م	marra 'tot'
n	[n]	na	∥	ن	ini 'dir'
p	[p]	(en manlleus)			pisu 'pis'
q	[q]	qil	∅	ق	aqnenni 'conill'

q ^w	[q ^w]				ameqq ^w ran / ameqqran ‘gran’
ε	[ʕ]	eil	Ⲙ	ع	ssaed ‘felicitat’
r	[r]	ra	Ⲏ	ر	irar ‘jugar’
ɾ	[r ^ʕ]	ɾaɾ	Ⲙ		ɾɾuz ‘arròs’
s	[s]	sa	Ⲏ	س	sers ‘posar’
ʂ	[s ^ʕ]	ʂaɾ	Ⲙ	ص	nqes ‘faltar’
t	[t] [θ]	ta	Ⲑ	ت	tabratt ‘carta’
ɸ	[t ^ʕ]	ɸaɾ	Ⲏ (E)	ط	aɸtas ‘molt’
ɸ	[ts]	yeɸ	Ⲑ		tideɸ / tidett ‘veritat’
u	[u]	u / uyru	Ⲑ		fud ‘genoll’
w	[w]	wa	Ⲏ	و	hwa ‘baixar’
x	[χ]	xa	Ⲏ	خ	axxam ‘habitació’
x ^w	[χ ^w]				tax ^w zant / taxzant ‘armari’
y	[j]	ya	Ⲏ	ي	yaziɖ ‘gall’
z	[z]	za	Ⲏ	ز	izi ‘mosca’
z	[z ^ʕ]	zɾaɾ	Ⲏ		zɾer ‘veure’
z	[dz]	yez			agezzar / agezzar ‘carnisser’

2.2. MORFOLOGIA

2.2.1. L’ESTRUCTURA DELS MOTS

La primera característica a destacar de la morfologia de la llengua berber és el conjunt de recursos que utilitza per a la flexió i la derivació; els derivats i les formes de flexió es formen per prefixació i sufixació, i també modificant la dotació vocàlica dels mots i la qualitat, gairebé sempre la tensió, de les consonants que contenen. Així el substantiu que significa ‘mula’, *aserdun*, en la forma de singular que acabem de donar, es pot representar amb aquesta fórmula, que reflecteix les vocals i usa convencionalment la lletra *C* per a qualsevol consonant, *aCCCuC*; hi trobem la vocal inicial *a*, habitual per als noms masculins singulars –recordem que la *e* és només una vocal de suport. El plural irregular, en canvi, té la forma *iCCCaC*, *iserdan*, en què la *i* inicial és pròpia dels noms en masculí plural:

- (30) aCCCuC (SG.) → iCCCaC (PL.)
 aserdun ‘mula’ iserdan ‘mules’

Podem comparar aquest comportament amb el de noms regulars, en què el plural es forma simplement canviant la *a-* inicial en *i-* i afegint el sufix *-(e)n* (*-n* amb una vocal de suport):

- (31) a. a+CCaC (SG.) → i+CCaC+n (PL.)
 argaz ‘home’ irgazen ‘homes’
 b. a+CCCaC (SG.) → i+CCCaC+n (PL.)
 anegmar ‘caçador’ inegmaren ‘caçadors’

Aquest darrer exemple és al seu torn un nom derivat del verb *gmer* ‘caçar’ –es tracta del radical sol, que coincideix amb la forma de l’imperatiu singular (vg. § 2.2.7.1)– format per l’adjunció del prefix *an* i la inserció de la vocal *a* davant de l’última consonant; per un procediment semblant podem formar un nom d’acció adjuntant el prefix *a* i inserint la vocal *a* també davant de la darrera consonant:

- (32) a. CCC (RAD.) → an+CCaC (*nom d’agent*)
 gmer (radical de ‘caçar’) anegmar ‘caçador’
 b. CCC (RAD.) → a+CCaC (*nom d’acció*)
 gmer (radical de ‘caçar’) agmar ‘caça’

Si prenem el verb que significa ‘buscar’, *rzu*, la forma de la tercera persona masculina del perfectiu s’obté amb el prefix *y-* (*i-*, davant d’una consonant única laxa), que expressa la persona verbal, *yerzu*, i la forma habitual-durativa corresponent canviant la consonant laxa *z* per una de tensa, *zz*, *irezzu*:

- (33) a. CCu (RAD.) → y+CCu (3 MASC. PERF.)
 rzu (radical de ‘buscar’) yerzu ‘ha buscat’
 b. CCu (RAD.) → y+CC:u (3 MASC. HAB.)
 rzu (radical de ‘buscar’) irezzu ‘busca, està buscant’

2.2.2. ABSÈNCIA D'ARTICLE

El berber no coneix un equivalent de l'article de les llengües romàniques; el nom apareix com a definit o indefinit segons la funció que fa en el discurs. Traduirem la frase de l'exemple següent com *una papallona se'n va volant* o com *la papallona se'n va volant*, segons que la diguem en observar casualment una papallona que surt volant o que parlem d'una papallona que hem estat observant o que ja hem esmentat anteriorment (Quitout, 1997: 52, adaptat):

- (34) Tedew ṭerijat
volar PERF. papallona ANNEX.
'La/una papallona se'n va volant'

Quan l'article del català introdueix un adjectiu, l'amazig recorre a un pronom demostratiu específic (vg. § 2.2.4.3).

Representa una dificultat per als berberòfons dominar l'ús de l'article del català, particularment quan hi ha expressions en què no s'utilitza a les quals és fàcil estendre'l abusivament:

- (35) a. [-de què t'havies disfressat?] –**del** metge
b. anaré amb **el** barco

2.2.3. EL NOM

2.2.3.1. El gènere dels noms

Els noms amazigs, com els del català, poden ser masculins o femenins, però, com era d'esperar, el gènere d'un nom només coincideix amb el de la seva traducció o per casualitat o quan és motivat pel sexe de l'ésser designat. Són masculins, per exemple:

- (36) argaz ‘home’
 ils ‘llengua’
 uzzal ‘ferro’

Són femenins:

- (37) tamɣart ‘dona’
 tsa ‘fetge’
 tili ‘ombra’

Els gèneres diferents dels noms en berber i en català són l’origen d’algunes confusions en el discurs català dels parlants d’amazig:

- (38) a. si no sé **les** deures (...) me peguen
 b. té **una** cotxe

També pot ser una font d’errors l’ús fixat de plurals amb noms específics:

- (39) tots els seus **diners** l’havia gastat per això

La forma més freqüent dels noms masculins és la dels que comencen per la vocal *a*; són prou nombrosos també els que comencen per les vocals *i* i *u*:

- (40) a. atbir ‘colom’
 aserdun ‘mula’
 b. ifri ‘cova’
 iger ‘camp’
 c. udem ‘cara’
 uccen ‘xacal, llop’

Però n’hi ha sense vocal inicial, com els següents:

- (41) laz 'gana'
fad 'set'

En rifeny, d'altra banda, falta sovint la *a* inicial present en d'altres varietats berbers:

- (42) ɖar aɖar 'peu, cama'
baw abaw 'fava'
yaziɖ ayaziɖ 'gall'

Els arabismes no adaptats completament, que porten l'article àrab incorporat, comencen per una *l*, pronunciada en rifeny com una *r* (vg. § 2.1.1.2), o per una consonant dental, alveolar o palatal (*t, ṭ, d, ḍ, s, ṣ, z, ẓ, n, l, c, j*), generalment tensa, resultat de l'assimilació de l'article àrab a aquestes consonants:

- (43) a. lmuɛallim 'mestre'
lxemis 'dijous'
lkursi 'cadira'
- b. ssuq 'mercat'
ttarix 'data'
ccarr 'guerra'

Els noms femenins comencen pràcticament sempre per una *t*, seguida d'una *a* en la majoria dels casos; molt sovint acaben també en *t*:

- (44) a. tabratt 'carta'
taddart 'casa'
tayenjajt 'cullera'

b.	tisit	‘mirall’
	tudart	‘vida’
	tcuqqet	‘tela’
	timessi	‘foc’
	timesna	‘saviesa’
	takecca	‘cuc’

Tal com ocorre amb la *a* inicial dels masculins, també la *a* del prefix femení *ta-* falta sovint en rifeny dins de paraules que la tenen en d’altres varietats:

(45)	tmart	tamart	‘barba’
	tsa	tasa	‘fetge’
	tyaziđt	tayaziđt	‘gallina’

Existeix una correspondència regular entre noms femenins començats i generalment acabats per *t* i els masculins privats d’aquests afixos, el més sovint començats per *a*:

(46)	amaziy	‘berber’ (MASC.)	tamaziyt	‘berber’ (FEM.)
	amenzu	‘fill gran’	tamenzut	‘filla gran’
	ajjar	‘vei’	tajjart	‘veïna’
	afunas	‘bou’	tafunast	‘vaca’
	alyem	‘camell’	tałyemt	‘camella’
	yaziđ	‘gall’	tyaziđt	‘gallina’

Es pot utilitzar la formació del masculí d’un nom habitualment femení o la del femení d’un que és habitualment masculí per a produir un augmentatiu en el primer cas i un diminutiu en el segon. De vegades, amb la referència a un objecte o a un ésser animat d’una mida diferent canvia el sentit del substantiu, com ocorre també en català (*cullera - cullerot*):

(47)	a.	aqemmun	‘boca’	taqemmumt	‘boqueta’
		afer	‘fulla’	tafert	‘fulleta’
		izi	‘mosca’	tizit	‘mosquit’
	b.	taddart	‘casa’	addar	‘casassa’
		tayenjajt	‘cullera’	aɣenja	‘cullerot’
		takecca	‘cuc’	akeccaw	‘cuc gros’

Com en català, hi ha noms masculins i femenins, referits a homes i dones o a mascles i femelles d’animals, que tenen arrels diferents:

(48)	argaz	‘home’	tamɣart / tameɣɛttut	‘dona’
	baba	‘pare’	yemma	‘mare’
	mmi	‘fill’	yelli	‘filla’
	ikerri	‘moltó’	tixsi	‘ovella’
	eatrus	‘boc’	tɣaɛ	‘cabra’
	yis	‘cavall’	tagmart	‘egua’

2.2.3.2. El nombre dels noms

Molts noms berbers tenen formes de plural que s’obtenen aplicant procediments regulars, però són també nombrosos els que utilitzen procediments particulars, de tal manera que el bon ús de la llengua requereix l’aprenentatge sistemàtic de la forma de plural de cada substantiu.

El sistema més freqüent de formació del plural dels noms masculins consisteix a afegir la terminació *-(e)n* (*-n* amb una vocal de suport). Si el mot comença per *a-*, es canvia en *i-*; en rífeny aquesta *i* inicial es pot afegir, però no sempre es fa, a una consonant inicial en mots que comencen per *a* en d’altres varietats (vg. § 2.2.3.1):

(49)	argaz	‘home’	irgazen
	afunas	‘bou’	ifunasen
	azellif	‘cap’	izellifen
	ɖar	‘peu, cama’	idaren
	baw	‘fava’	ibawen
	yaziɖ	‘gall’	yaziɖen

El plural dels mots masculins es pot formar també pels procediments habituals de la morfologia de l’amazig, canviant les vocals i alterant la tensió consonàntica, i allargant els radicals amb els elements *-t(a)-*, *-w-*, *-aw-* o *-iw-*. Aquests procediments es poden combinar i de vegades falta el sufix. En algun cas el sufix *-(e)n* s’afegeix sense prefixació:

(50)	ajjar	‘veí’	ajjaren	(aC:aC → aC:aC+n)
	iɣiyɖ	‘cabrit’	iɣayɖen	(iCiCC → iCaCC+n)
	ayil	‘braç’	iɣallen	(a+CiC → i+CaC:+n)
	anu	‘pou’	anuten	(aCu → aCu+tn)
	aydi	‘gos’	iyɖɖan	(a+CCi → i+CC+tan)
	kurdu	‘puça’	ikurdan	(CuCCu → i+CuCC+an)
	azwar	‘arrel’	izuwran	(a+CCaC → i+CuCC+an)
	adegg^wal	‘sogre’	idewlan	(a+CC:aC → i+CCC+an)
	ɖaɖ	‘dit’	idɖɖan	(CaC → i+CuC+an)
	ass	‘dia’	ussan	(aC: → uC:+an)
	muc	‘gat’	imucwen	(CuC → i+CuC+wn)
	icc	‘banya’	accawen	(iC: → aC:+awn)
	afer	‘fulla’	afriwen	(aCC → aCC+iwn)
	ajartil	‘estora’	ijartal	(a+CaCCiC → i+CaCCaC)

El sistema més freqüent de formació del plural dels noms femenins consisteix a afegir la terminació *-in*; si el mot comença per *ta-*, aquest prefix es canvia en *ti-*. Hem vist que en rifeny la *a* del prefix singular pot faltar (vg. § 2.2.3.1); llavors al plural hi sol haver la *i*, però no pas sempre:

(51)	taxzant	‘tenda’	tixzanin
	tamyart	‘dona’	timyarin
	tabratt	‘carta’	tibratin
	tanyart	‘front’	tinyarin
	tagmart	‘egua’	tigmarin
	tsa	‘fetge’	tisawin
	tmart	‘barba’	timarin
	tyaziḏt	‘gallina’	tyaziḏin

El plural dels mots femenins es pot formar també amb el prefix *ti-*, o *t-*, canviant les vocals i alterant la tensió consonàntica, i allargant els radicals amb els elements *-(ta)(t)-*, *-w-*, *-(t)aw-* o *-iw-*. Aquests procediments es poden combinar i en alguns casos no hi ha sufix:

(52)	taddart	‘casa’	tudrin	(t+aC:aC+t → t+uCC+in)
	tadegg^walt	‘sogra’	tidewlin	(ta+CC:aC+t → ti+CCC+in)
	tisit	‘mirall’	tisitⁿ	(t+iCi+t → t+iCi+tin)
	tameṭṭut	‘dona’	timeṭṭutin	(ta+CC:u+t → ti+CC:u+tin)
	taydit	‘gossa’	tiyḏtatin	(ta+CCi+t → ti+CC+tatin)
	tixsi	‘ovella’	tixeswin	(t+iCCi → ti+CC+win)
	titt	‘ull’	tittawin	(t+iC+t → t+iC+tawin)
	tkerza	‘hivern’	tikerziwin	(t+CCCa → ti+CCC+iwin)
	ṭhant	‘botiga’	tiḥuna	(t+CaC+t → ti+CuCa)
	tiyti	‘cop’	tiyita	(t+iCCi → t+iCiCa)

Els manlleus de l'àrab no adaptats completament mantenen el plural originari, eventualment amb reparició de la *l* de l'article assimilada a la consonant inicial en el singular (observeu la paraula *ssuq* dels exemples següents):

(53)	Imueallima	‘mestra’	Imueallimat
	Imueallim	‘mestre’	Imueallam
	ssuq	‘mercat’	leswaq
	ccarr	‘guerra’	ccarrat
	lkursi	‘cadira’	lkerasi

Alguns mots d’origen àrab tenen, a més de la forma de plural, un dual, corresponent a dos individus:

(54)	eam	‘any’	eamayn	‘(dos) anys’	leamat	‘anys (3 o més)’
	char	‘mes’	cehrayn	‘(dos) mesos’	lchur	‘mesos (3 o més)’

2.2.3.3. La flexió dels adjectius qualificatius

En amazig s’usen habitualment formes verbals per a atribuir qualitats; més endavant (§ 2.2.7.2) ho explicarem amb més detall. Això no priva que existeixin també adjectius qualificatius, paral·lels als del català però derivats dels verbs, que presenten quasi sempre una flexió nominal regular:

(55)	<i>m. sg.</i>	<i>m. pl.</i>	<i>f. sg.</i>	<i>f. pl.</i>	
	awray	iwrayen	tawrayt	tiwrayin	‘groc’
	ameqqran	imeqqranen	tameqqrant	timeqqranin	‘gros’
	amezyan	imezyanen	tamezyant	timezyanin	‘petit’
	azegral	izegralen	tazegralt	tizegralin	‘llarg’
	aşemmađ	işemmađen	taşemmađt	tişemmađin	‘fred’

2.2.3.4. Els noms de parentiu

En català quan diem *el pare* volem dir *el nostre pare* o *el meu pare*; en berber, de manera semblant, tota una sèrie de noms de parentiu, particularment els referits al primer grau, es caracteritzen perquè tenen incorporat el sentit del possessiu de primera persona del singular. Els noms que signifiquen *pare, mare, avi, fill...*, si no porten cap possessiu, volen dir *el meu pare, la meva mare, el meu avi, el meu fill...* Aquests noms,

a més a més, poden tenir formes de flexió particulars o substituir-les per termes d'una altra arrel, com en el cas de la paraula *tarwa*, que s'utilitza com a plural de *mmi* 'fill' i que vol dir 'cria, descendència':

(56)	baba	'pare (meu)'	yemma	'mare (meva)'
	jjeddi	'avi (meu)'	ħenna	'àvia (meva)'
	ljedud	'avis'		
	mmi	'fill (meu)'	tarwa	'fills, mainada'
	yelli	'filla (meva)'	yessi	'filles (meves)'
	uma	'germà (meu)'	aytma	'germans (meus)'
	weltma	'germana (meva)'	yessma	'germanes (meves)'
	xali	'oncle (meu) matern'	xalti	'tia (meva) materna'
	ezizi, εammi	'oncle (meu) patern'	εamti	'tia (meva) paterna'

És interessant d'observar la formació dels mots que signifiquen 'germà' i 'germana', compostos de *u / welt* 'fill / filla de' i *ma* 'mare'; volen dir, doncs, 'fill / filla de la meva mare'. Aquest caràcter compost explica que el plural sigui aparentment intern, perquè és el primer element de la composició el que canvia (*yess-* i *suyt-* són exponents de la variació dialectal):

(57)	u	'fill de'	ayt	'fills de'
	welt	'filla de'	yess / suyt	'filles de'

Aquestes formes de plural que signifiquen 'fills / filles de' s'han gramaticalitzat, s'utilitzen per a la formació de derivats i arriben a funcionar com una simple marca de nombre amb certs noms (Sarrionandia, 1905: 160-161):

(58)	a.	bab n taddart	'l'amo de la casa'
		aytbab n taddart	'els amos de la casa'
	b.	lalt n tmenyat	'la rica (la mestressa dels diners)'
		yesslalt n tmenyat	'les riques'

2.2.3.5. El nom genèric

En català, fora del cas dels noms no comptables com *la llenya*, *el pa*, *la llet* o *l'arròs*, és gairebé sempre el plural del gènere habitual d'un substantiu el que s'utilitza per a expressar el sentit genèric; així *els gats* pot referir-se a aquestes bèsties en general en frases com *els gats són molt mandrosos* i expressions com *el gat és una bèstia molt mandrosa* són marcades estilísticament. Només amb el nom de productes vegetals, sobretot de fruites, és prou habitual d'emprar el singular: *aquest any la pruna serà bona*. Una particularitat del berber és que per a l'expressió del genèric de cada nom s'hi ha de fer servir una forma particular de la seva flexió, condicionada lèxicament:

- (59) a. tabettixt abettix
 meló FEM. SG. meló MASC. SG.
 'meló' 'els melons' (genèric)
- b. ikeccuđen
 llenyes MASC. PL.
 'llenya', 'la llenya' (genèric)
- c. taxsayt
 carabassa FEM. SG.
 'carabassa', 'les carabasses' (genèric)
- d. ticciyt ticciyin
 poll FEM. SG. polls FEM. PL.
 'poll' 'els polls' (genèric)

L'ús diferent de noms genèrics en amazig i en català pot induir usos erronis:

- (60) a. el gat i el gos, m'agraden
 'els gats i els gossos, m'agraden'
- b. me fa por el gos, que els grans fan por
 'em fan por els gossos, que els grossos fan por'

2.2.3.6. Estat d'annexió i estat lliure dels noms

En amazig existeix una variació dels noms lligada a la seva posició sintàctica; en determinats contextos de dependència d'altres elements de la frase, els substantius berbers sofreixen una alteració i es diu que es troben en *estat d'annexió*; els noms que no estan sotmesos a aquest canvi, es diu que estan en *estat lliure*.⁶

L'estat d'annexió dels noms masculins s'obté canviant:

- (61) a. Una *a* inicial en *u* (singular):
amɣar 'sogre de la dona' → **umɣar**
- b. També hi ha *u* quan la *a* inicial falta en rifyeny:
yaziɖ 'gall' → **uyaziɖ**
- c. Una *a* inicial en *wa* (singular o plural):
anu 'pou' → **wanu**
akraren 'moltons' → **wakraren**
- d. Una *i* inicial en *yi* (singular o plural):
ilef 'porc' → **yilef**
ilfan 'pores' → **yilfan**
(una *i* inicial pot quedar inalterada)
- e. Una *u* inicial en *wu* (singular o plural)
ul 'cor' → **wul**
ulawen 'cors' → **wulawen**

⁶ En realitat, no són només els noms els que adopten l'estat d'annexió; els indefinits, els pronoms i els adverbis també poden fer-ho (els que tenen *a* inicial i alguns de començats per consonant):

- (i) a. dlus 'poc, menys' → s udlus 'almenys'
b. aya 'això', ayin 'allò' → aya d wayin 'això i allò'
c. ammu 'així' → ammu d wammu 'així i així'

L'estat d'annexió dels noms femenins s'obté eliminant la vocal que segueix la *t* inicial, com a (62a), però sovint queden inalterats, com a (62b):⁷

(62)	a.	tamyart	‘dona’	→	temyart
		timyarin	‘dones’	→	temyarin
		taterbiyt	‘minyona’	→	tterbiyt
		taserdunt	‘mula’	→	tserdunt
		tizgi	‘bosc’	→	tezgi
	b.	taddart	‘casa’	→	taddart
		tuccent	‘lloba’	→	tuccent
		tisit	‘mirall’	→	tisit
		tamment	‘mel’	→	tamment

El nom va en estat d'annexió en els casos següents:

a) En funció de subjecte posposat al verb (vg. § 2.3.1.1; Sarrionandia, 1905: 52):

(63)	a.	Ttazzelen	waman	
		córrer	HAB. aigües	ANNEX.
		‘L'aigua corre’		
	b.	Yemmut	uyyul	
		morir PERF. ase ANNEX.		
		‘S'ha mort l'ase’		
	c.	Usant-id	temyarin	
		venir	PERF.+ORIENT.	dones ANNEX.
		‘Van venir les dones’		

b) Darrere de la conjunció *d* ‘i’ (Quitout, 1997: 52-53, adaptats; Sarrionandia, 1905: 344):

⁷ Recordem que la *e* no és més que una vocal de suport que s'insereix per a facilitar la pronunciació dels grups consonàntics complexos.

- (64) a. uccen d yinsi
xacal i eriçó ANNEX.
'el xacal i l'eriçó'
- b. neccin d wajjaren
nosaltres i veïns ANNEX.
'els veïns i nosaltres'
- c. argaz d temyart
home i dona ANNEX.
'l'home i la dona'

c) Darrere de les preposicions en general (Sarrionandia, 1905: 53):

- (65) a. Yerq̄-as arruḍ i uḥermuc
vestir +PRON. vestit a nen ANNEX.
'Posa-li el vestit al nen'
- b. Nsawal x umenyi
parlar HAB. sobre guerra ANNEX.
'Parlem de la guerra'
- c. Ruḥ aked temeṭṭut-a
anar amb dona ANNEX. +DEM.
'Vés-te'n amb aquesta dona'

d) Particularment, com a complement nominal, darrere de la preposició *n* 'de', que sovint és omesa davant dels noms masculins (Sarrionandia, 1905: 52-53):

- (66) a. arruḍ n temyart
vestit de dona ANNEX.
'el vestit de la dona'
- b. aman n wanu
aigües de pou ANNEX.
'l'aigua del pou'

- c. accawen n ufunas
banyes de bou ANNEX.
'les banyes del bou'

e) Introduït per un numeral, cas en què es comporta com un complement nominal (Sarrionandia, 1905: 116):

- (67) a. tlata n tudrin
tres de cases ANNEX.
'tres cases'
- b. εacra n yiksan
deu de cavalls ANNEX.
'deu cavalls'

2.2.4. DEMOSTRATIUS I PRESENTATIUS

2.2.4.1. El sistema d'oposicions dels demostratius

El sistema de demostratius de la llengua berber és fonamental dins dels seus mecanismes de funcionament. Proporciona pronoms que serveixen de base per a la utilització d'altres elements gramaticals i produeix una bona part de les construccions que equivalen a les frases del català amb *haver-hi* o *ésser-hi*. D'una manera molt general es poden distingir tres posicions a què solen fer referència els demostratius i que podem caracteritzar amb les expressions catalanes següents:

1. POSICIÓ DE LA 1A PERSONA (la que parla):

'aquest que tinc aquí, on sóc jo'

2. POSICIÓ DE LA 2A PERSONA (l'interlocutor):

'aquest que tens aquí, on ets tu'

3. POSICIÓ DE LA 3A PERSONA (que no participa en la interacció lingüística):

‘aquell que té allà, on és ell’

El català estricte té una sèrie de demostratius i d’adverbis que es refereix alhora a la posició de la 1a i de la 2a persones (*això, aquest, aquesta, aquí...*) i una altra que es refereix a la posició de la 3a (*allò, aquell, aquella, allà...*). En els adverbis existeix la possibilitat d’insistir en l’expressió de la llunyania utilitzant *allà baix* per a reforçar *allà*.

El berber té un sistema creuat amb el del català: té una sèrie per a referir-se a la posició de la 1a persona i una altra per a referir-se alhora a la posició de la 2a i de la 3a. A més a més, té formes específiques per a referir-se a elements que són presents en el discurs o en el context; aquesta funció, anomenada anafòrica, el català la resol utilitzant els altres demostratius triant-los segons la proximitat en el discurs o en el temps: *aquest que em dius, aquell que t’he dit i aquest que et dic, aquell que et vaig dir*.

A més a més, en els adverbis, té una forma per a insistir en l’expressió de la llunyania, com hem vist que pot fer el català, i formes específiques que indiquen orientació en l’espai d’una forma semblant a com ho fan els adverbis catalans *ençà* o *enllà*, que expressen una idea de moviment. Hi ha també adverbis que equivalen a expressions catalanes com ara *vet aquí*, però que tenen un rendiment gramatical molt més gran perquè s’utilitzen en casos en què el català recorre als verbs *haver* i *ésser*.

2.2.4.2. Els adjectius demostratius sufixats

En berber, la funció dels adjectius demostratius la fan sufixos invariables quant al gènere i al nombre que s’adjunten al nom. Són els següents, seguint les distincions que hem explicat:

POSICIÓ DE LA 1A PERSONA⁸

-(y)a

⁸ Darrere de noms acabats en *a* hi ha una *y* davant del sufix per a facilitar-ne la pronunciació: *tracca-ya* ‘aquesta xarxa’.

- (68) afunas-**a** ‘aquest bou (que hi ha aquí on sóc jo)’
 ifunasen-**a** ‘aquests bous’
 tafunast-**a** ‘aquesta vaca’
 tifunasin-**a** ‘aquestes vaques’

POSICIÓ DE LA 2A I DE LA 3A PERSONES

-in

- (69) afunas-**in** ‘aquest bou (que hi ha aquí on ets tu), aquell bou (que hi ha allà on és ell)’
 ifunasen-**in** ‘aquests, aquells bous’
 tafunast-**in** ‘aquesta, aquella vaca’
 tifunasin-**in** ‘aquestes, aquelles vaques’

FUNCIO ANAFÒRICA

-nni, -n

- (70) afunas-**enni** ‘aquest bou (de què parlem), aquell bou de què parlàvem’
 ifunasen-**enni** ‘aquests, aquells bous’
 tafunast-**enni** ‘aquesta, aquella vaca’
 tifunasin-**enni** ‘aquestes, aquelles vaques’

En català fem explícita la referència que comporten els demostratius anafòrics utilitzant pronoms relatius: *aquest que*, *aquell que* (Sarrionandia, 1905: 61):

- (71) a. argaz-**enni** nezra idennad
 home +DEM. veure PERF. ahir
 ‘aquell home que vam veure ahir’
 b. taddart-**enni** izenz baba-k
 casa +DEM. vendre PERF. pare +PRON.
 ‘aquella casa que va vendre el teu pare’

2.2.4.3. Els pronoms demostratius

Els pronoms demostratius del berber són els següents:

POSICIÓ DE LA 1A PERSONA

neutre	aya	‘això (que tinc aquí)’
sg. m.	wa	‘aquest’
sg. f.	ta	‘aquesta’
pl. m.	ina	‘aquests’
pl. f.	tina	‘aquestes’

(72) **Tina** d yessi-s n ujellid (Sarrionandia, 1905: 82)

DEM. FEM. PL. PART. filles +PRON. de rei ANNEX.

‘Aquestes són les filles del rei’

POSICIÓ DE LA 2A I DE LA 3A PERSONES

neutre	ayin	‘això (que tens aquí), allò (que té allà)’
sg. m.	win	‘aquest, aquell’
sg. f.	tin	‘aquesta, aquella’
pl. m.	inin	‘aquests, aquells’
pl. f.	tinin	‘aquestes, aquelles’

(73) **Tin** d taddart nney (Sarrionandia, 1905: 82)

DEM. FEM. SG. PART. casa de.nosaltres

‘Aquella és la nostra casa’

FUNCIÓ ANAFÒRICA

neutre	ayenni / ayen	‘això que diem, allò que dèiem’
sg. m.	wenni / wen	‘aquest, aquell’
sg. f.	tenni / ten	‘aquesta, aquella’
pl. m.	inni / inen	‘aquests, aquells’
pl. f.	tinni / tinen	‘aquestes, aquelles’

(74) **Ayenni** war ihli (Sarrionandia, 1905: 82)

DEM. no servir PERF.

‘Això no serveix’

També existeixen pronoms per a designar elements de la realitat que no es volen esmentar d’una manera precisa, com es fa en català amb l’ús de *daixòs*, *dallòs*, *daixonses* i *dallonsets*.

REFERÈNCIA IMPRECISA

sg. m.	winat / inat	‘aquest daixonses, aquell dallonsets’
sg. f.	tinat	‘aquesta daixonses, aquella dallonsets’
pl. m.	inaten	‘aquestes daixonses, aquelles dallonsets’
pl. f.	tinatin	‘aquests daixonses, aquells dallonsets’

(75) Mana **winat**? (Sarrionandia, 1905: 84)

què DEM. MASC. SG.

‘Què és aquest daixonses?’

Quan l’article del català introdueix un adjectiu, l’amazig recorre al pronom demostratiu anafòric (Sarrionandia, 1905: 371):

(76) Necc xsey **wenni** amezyan

jo voler PERF. DEM. MASC. SG. petit

‘Jo vull el petit’

2.2.4.4. Els adverbis de lloc que indiquen la posició relativa

Convé de tractar alhora que els demostratius els adverbis de lloc que operen la mateixa mena de divisió de l'espai, tal com hem vist en la correspondència entre els demostratius i alguns adverbis de lloc en català. En els adverbis, a les formes pròpies de la posició de la 3a persona, s'hi afegeix una forma que indica la llunyania: *diha* 'allà baix'.

POSICIÓ DE LA 1A PERSONA

da 'aquí (on sóc jo)'

- (77) Jjiy-iten **da** (Sarrionandia, 1905: 333)
deixar PERF. +PRON. aquí
'Els he deixat aquí'

POSICIÓ DE LA 2A I DE LA 3A PERSONES

din 'aquí (on ets tu), allà (on és ell)'

- (78) a. Jjiy-iten **din** (Tilmatine *et al.*, 1998: 37)
deixar PERF. +PRON. aquí/allà
'Els he deixat aquí' / 'Els he deixat allà'
- b. Ruḥ **din** (Sarrionandia, 1905: 333)
anar IMPER. aquí/allà
'Vés allà'

LLUNYANIA

diha 'allà baix'

- (79) Ruḥ **diha** (Tilmatine *et al.*, 1998: 37)
anar IMPER. allà.baix
'Vés allà baix'

FUNCIO ANAFORICA

dinni ‘aquí al lloc de què parlem, allà al lloc de què parlàvem’

Com que aquest adverbi es refereix a un lloc al qual ja s’ha fet referència, el seu ús pot coincidir amb el de la partícula pronominal catalana *hi*, però no hi ha una correspondència exacta (Sarrionandia, 1905: 252):

- (80) Ad yili niweḍ **dinni** ɣer tmeddit
PART. AUX. arribar PERF. aquí/allà a vespre
‘Hi haurem arribat cap al vespre’

Sovint aquests adverbis de lloc, i particularment l’anafòric, serveixen per a introduir la presència d’algun element i compleixen la funció que en català correspon a *haver-hi* o *ésser(-hi)* (Tilmatine *et al.*, 1998: 46, 37):

- (81) a. S dat-i ttuya **dinni** mmi-s n Ḥammed
per davant +PRON. PART. aquí/allà fill +PRON. de Ahmed
‘Davant meu hi havia el fill de l’Ahmed’
b. Deg Uliman **dinni** baba
a Alemanya aquí/allà pare.meu
‘A Alemanya hi ha el meu pare’

Els adverbis que traduïm per ‘així’ participen de la distinció entre la referència a elements que són presents en el context pràctic o del discurs (funció anafòrica) i la introducció d’elements nous:

ammu ‘així’
amenni ‘així com veiem, com diem’ (anafòric)

- (82) a. Egg-as **ammu** (Sarrionandia, 1905: 338)
fer IMPER. +PRON. així
‘Fes-ho així’

- b. Ward-as ttegg **amenni**
 no +PRON. fer IMPER. HAB. així ANAFÒRIC
 ‘No ho facis així’

2.2.4.5. Els adverbis presentatius

La funció d’introduir algun element, que hem vist que poden fer els adverbis que indiquen la posició relativa, la fan d’una manera específica els adverbis presentatius *aqqa*, *ayqqa*, *qa*, que podríem glossar en català com a ‘vet aquí, hi ha aquí/allà, és aquí/allà’. Igual que *vet aquí* en català, els adverbis presentatius de l’amazig poden portar pronoms afixats: *aqqa-ten...* ‘vet-los aquí’. És habitual que es combinin amb els altres adverbis de lloc que fan aquesta funció (Sarrionandia, 1905: 340, 266):

- (83) a. **Aqqa** mmi-k
 vet.aquí fill +PRON.
 ‘Vet aquí el teu fill’
- b. **Aqqa din** baba?
 vet.aquí aquí/allà pare.meu
 ‘Hi ha el meu pare, aquí?’
- c. **Aqqa-t da**
 vet.aquí +PRON. aquí
 ‘És aquí’

Quan es presenten elements als quals ja s’ha fet referència, s’utilitza el presentatiu *ayqqa* ‘vet aquí, mira (això de què parlem, allò de què parlàvem)’ mostrant els elements representats pel complement que l’acompanya. *Qa* s’utilitza quan els elements presentats no es troben en el context físic immediat (Sarrionandia, 1905: 333, 87):

- (84) a. –Mani llan iherkusen inu?
 on ésser PERF. sabates de.mi
 ‘On són les meves sabates?’

–**Ayqqa**-ten s dat-ek
vet.aquí +PRON. per davant +PRON.
‘Mira-les aquí, davant teu’

b. –Mani llan ieskariyen kid-s-ed yusin?
on ésser PERF. soldats amb +PRON. +ORIENT. venir PERF.
‘On són els soldats que han vingut amb ell?’

–**Qa**-ten **din**, dey lwest n ssuq
ésser.allà +PRON. aquí/allà en mig de mercat
‘Són allà, al mig de la plaça’⁹

2.2.4.6. Les partícules i els adverbis que indiquen orientació

Existeixen dues partícules d’orientació que tenen la funció d’indicar la direcció del moviment expressat pel verb; per exemple, amb els verbs *as* ‘venir’ i *awi* ‘portar’, la partícula *d* indica que el moviment es fa cap a la posició de la persona que parla ‘cap aquí’. Es comporten formalment igual que els equivalents berbers dels pronoms febles del català i s’hi combinen (vg. § 2.2.5.1 i § 2.2.5.3). En determinades posicions o en combinacions, poden anar precedides de la vocal *i*:

(i)d - cap a la posició de la 1a persona

(i)n - cap a la posició de la 2a o de la 3a persones

La primera s’utilitza molt sovint, però la segona s’omet habitualment (Tilmatine *et al.*, 1998: 37):

⁹ Els adverbis també introdueixen el subjecte d’un verb per a presentar el conjunt de la situació o de l’acció (Sarrionandia, 1905: 266):

(i) **Aqqa**-tent helkent
vet.aquí + PRON. emmalaltir PERF.
‘Vet-les aquí que estan malaltes’

- (85) a. Awi-**d** ayrum
 portar +PART. pa
 ‘Porta el pa’
- b. Netta ad yugur(-**n**)
 ell PART. anar IMPERF. +PART.
 ‘Ell se n’anirà’

En català hi ha adverbis de lloc que indiquen una orientació en l’espai referida al moviment com ara *ençà* i *enllà*; adverbis d’aquesta mena són en berber els que porten els elements *s(y)* i *aw*:

- sa, sya** ‘d’aquí, per aquí (on sóc jo)’
sin ‘d’aquí, per aquí (on ets tu), d’allà, per allà (on és ell)’
siha ‘d’allà baix, per allà baix’
senni ‘d’aquí, d’allà, per aquí, per allà (on diem)’
manis? ‘d’on?, per on?’
awrud ‘ençà’
awren ‘enllà, a l’altra banda, darrere’

- (86) a. Sawalen **siha** (Sarrionandia, 1905: 333)
 parlar HAB. d’allà.baix
 ‘Parlen des d’allà’
- b. **Manis** ya nekk?
 d’on PART. passar IMPERF.
 ‘Per on passarem?’
- c. As-ed **awrud**
 venir +PART. ençà
 ‘Vine cap aquí’ / ‘Fes-te ençà’

2.2.5. PRONOMS PERSONALS

2.2.5.1. Formes dels pronoms personals

En català es distingeixen els pronoms autònoms (*jo, tu, ell...*) dels pronoms clítics, anomenats tradicionalment pronoms febles (*em, et, el, la, es...*). L'amazig té també les dues sèries de pronoms, amb la particularitat que els clítics, a més a més de formar una unitat amb el verb com fan els del català (per exemple dins *portar-la*), també s'afixen a les preposicions que els regeixen i a alguns noms per a denotar el posseïdor. A diferència del català, els pronoms de segona persona distingeixen una forma de masculí i una de femení, tant en singular com en plural.

2.2.5.2. Pronoms personals autònoms

Són els següents:

1a sg.	necc	'jo'
2a sg. m.	cek	'tu'
2a sg. f.	cem	'tu'
3a sg. m.	netta	'ell'
3a sg. f.	nettat	'ella'
1a pl.	neccin	'nosaltres'
2a pl. m.	kenniw	'vosaltres'
2a pl. f.	kennimt	'vosaltres'
3a pl. m.	nitni	'ells'
3a pl. f.	nitenti	'elles'

Aquests pronoms s'utilitzen només, tal com es fa en català, quan es vol insistir en l'element que representen, tant en funció de subjecte com de complement. El grup d'exemples següent il·lustra el seu funcionament com a subjectes i tot seguit donarem exemples del seu comportament com a complements (Sarrionandia, 1905: 69):

- (87) a. **Netta** yerwel zeg umenyi
 ell fugir PERF. de guerra ANNEX.
 ‘Ell ha fugit de la guerra’
- b. **Kenniw** war tterihem mani
 vosaltres no anar HAB. algun.lloc
 ‘Vosaltres no aneu/anireu enlloc’
- c. **Necc** lemmedey tamaziyt
 jo aprendre HAB. berber
 ‘Jo aprenc l’amazig’

Podeu observar en els exemples següents que, quan els pronoms autònoms fan funció de complements, tal com ocorre en català, són utilitzats en concurrència amb el pronom clític del mateix valor de referència (Sarrionandia, 1905: 390):

- (88) a. Zrin-**k** cek
 veure PERF. +PRON. tu
 ‘**T**’han vist a **tu**’
- b. Nniy-**as-t** i nettat
 dir PERF. +PRON. +PRON. a ella
 ‘**Li** ho he dit a **ella**’
- c. Yuwc-**ayi-tt** i necc
 donar PERF. +PRON. +PRON. a mi
 ‘**Me** l’ha donada a **mi**’

2.2.5.3. Pronoms personals clítics

En els exemples anteriors, tal com hem avançat, apareixen algunes formes de pronoms clítics, que poden representar complements directes o indirectes; aquests pronoms se sufixen als verbs o es combinen amb les partícules que els precedeixen. Els

pronoms de complement indirecte precedeixen els de complement directe en les combinacions (Sarrionandia, 1905: 223, 234, 219):¹⁰

- (89) a. **Itterra-tent**
 tornar HAB. +PRON.
 ‘Les torna’
- b. **A-tent** yerr
 PART. +PRON. tornar IMPERF.
 ‘Les tornarà’
- c. **Ad-aney-tent** yerr
 PART. +PRON. +PRON. tornar IMPERF.
 ‘Ens les tornarà’

La llista completa d’aquests pronoms és la següent. Els sons representats entre parèntesis, *ay*, *i* o *a*, s’hi poden posar segons el context; la *d* es pot afegir a les formes que precedeixen el verb:

COMPLEMENT DIRECTE		COMPLEMENT INDIRECTE	
1a sg.	-((d)ay)i	1a sg.	-((d)ay)i
2a sg. m.	-(i)k	2a sg. m.	-((d)a)k
2a sg. f.	-(i)cem	2a sg. f.	-((d)a)m
3a sg. m.	-(i)t	3a sg. m.	-((d)a)s
3a sg. f.	-(i)tt	3a sg. f.	-((d)a)s
1a pl.	-((d)a)ney	1a pl.	-((d)a)ney
2a pl. m.	-(i)kenniw / ken / kum	2a pl. m.	-((d)a)wem / kum
2a pl. f.	-(i)kennimt / kemt	2a pl. f.	-((d)a)kemt
3a pl. m.	-(i)ten	3a pl. m.	-((d)a)sen
3a pl. f.	-(i)tent	3 pl. f.	-((d)a)sent

¹⁰ A (89b, c) la partícula *ad*, que té la variant *a* davant d’alguns pronoms, acompanya les formes de l’imperfetiü per a expressar el que està per fer i dona frases que traduïm amb el nostre futur (vg. § 2.2.7.2).

Falta en amazig l'equivalent de les partícules pronominals *hi* i *en*; això fa que un error possible dels berberòfons consisteixi a ometre-les en utilitzar el català:

- (90) a. també Ø ha ordinadors hi → Ø
vaig somiar que Ø havia una casa
jo no Ø vaig anar
la biblioteca, aquest any solament Ø hem anat un dia
quan Ø vam anar
porta'm la motxilla, que Ø tinc els *tazos*
- b. [-tens germans?] –sí, Ø tinc un en → Ø
sí, Ø tinc molts
i els dònuts, no Ø menjo

2.2.5.4. Pronoms personals sufixats a les preposicions

Hem vist a (88) exemples en què els pronoms autònoms eren regits per la preposició *i* 'a'; generalment les preposicions porten sufixat el pronom que regeixen sota les formes que hem vist per al complement indirecte, sense vocal. Ve a ser com si en català poguéssim dir, en comptes de *vindran sense tu*, *vindran sense 't* (Sarrionandia, 1905: 78, 319-320; Tilmatine *et al.*, 1998: 46):

- (91) a. Imney akid-**sen**
barallar-se PERF. amb +PRON.
'S'ha barallat amb ells'
- b. Ma tuwǧed ɣasar ɣar-**sent**?
INTERR. arribar PERF. fins a +PRON.
'Has arribat fins a elles?'
- c. S nnej-**ney** ajenna d azegza
per dalt +PRON. cel PART. blau
'Damunt nostre el cel és blau'

Pel que fa a l'ordre, les preposicions amb un pronom sufixat es comporten igual que els pronoms clítics i van davant del verb en les mateixes condicions que aquests darrers, per exemple darrere de la partícula negativa *war* (Sarrionandia, 1905: 77):

- (92) War **kid-sen** yemney
 no amb +PRON. barallar-se PERF.
 'No s'ha barallat amb ells'

La llista d'aquests pronoms és la següent:

1a sg.	-i
2a sg. m.	-k
2a sg. f.	-m
3a sg.	-s
1a pl.	-ney
2a pl. m.	-wem / -kum
2a pl. f.	-kemt
3a pl. m.	-sen
3a pl. f.	-sent

2.2.5.5. L'expressió del posseïdor

Per a indicar el posseïdor d'un element representat per un substantiu, s'utilitza un procediment que és possible en català quan volem donar un relleu particular al posseïdor i diem, per exemple, *el gos d'ell* en lloc de *el seu gos*. Aquest procediment consisteix a fer seguir el nom per la preposició *n* 'de' combinada amb els pronoms clítics que acabem de veure; només en el cas de la primera persona del singular hi ha una forma particular, *inu*:

1a sg.	inu
2a sg. m.	nnek
2a sg. f.	nnem
3a sg.	nnes
1a pl.	nney

2a pl. m.	nwem / nkum
2a pl. f.	nkemt
3a pl. m.	nсен
3a pl. f.	nSENT

- (93) a. taddart **nnes** (Tilmatine *et al.*, 1998: 27)
 casa d'ell/ella
 'la seva casa'
- b. ameddukkel **nney**
 amic de.nosaltres
 'el nostre amic'
- c. aɣembub **nnek**
 cara de.tu MASC.
 'la teva cara'

Quan no es formula el nom que hauria de ser acompanyat pel possessiu, en català s'utilitza un pronom possessiu, *el teu gos i el meu*; en berber, tal com es fa amb els adjectius qualificatius, es recorre als demostratius anafòrics (vg. § 2.2.4.3), que en aquest cas funcionen com el nostre article (Sarrionandia, 1905: 86):

- (94) a. Uwc-asen **wenni** nsen,
 donar +PRON. DEM. d'ells
 wird-asen tticc **wenni** nnem
 no +PRON. donar HAB. DEM. de.tu FEM.
 'Dóna'ls el seu, no els donis el teu'
- b. Necc xsey **tinni** nkemt,
 jo voler PERF. DEM. de.vosaltres FEM.
 war xsey **tinni** nSENT
 no voler PERF. DEM. d'elles
 'Jo vull les vostres, no vull les seves'

Amb els noms de parentiu que hem vist al § 2.2.3.4 (*baba* ‘pare’, *yemma* ‘mare’, *mmi* ‘fill’, *weltma* ‘germana’, *aytma* ‘germans’, *xali* ‘oncle matern’...), no s’expressa el posseïdor quan correspon a la primera persona del singular; en els altres casos s’utilitzen els pronoms clítics sufixats directament al nom, precedits d’una *t* en les formes de plural:

1a sg.	baba	‘el meu pare’
2a sg. m.	baba-k	‘el teu pare (de tu MASC.)’
2a sg. f.	baba-m	‘el teu pare (de tu FEM.)’
3a sg.	baba-s	‘el seu pare (d’ell o d’ella)’
1a pl.	baba-tney	‘el nostre pare’
2a pl. m.	baba-twem	‘el vostre pare (de vosaltres MASC.)’
2a pl. f.	baba-tkemt	‘el vostre pare (de vosaltres FEM.)’
3a pl. m.	baba-tsen	‘el seu / llur pare (d’ells)’
3a pl. f.	baba-tsent	‘el seu / llur pare (d’elles)’

Una particularitat dels noms *mmi* ‘fill’ i *yelli* ‘filla’ és que, fora del de primera persona, sempre porten el pronom sufixat que indica el posseïdor, encara que aquest sigui expressat per un substantiu (Tilmatine *et al.*, 1998: 46; Sarrionandia, 1905: 317):

- (95) a. *mmi-s* n *Ḥammed*
 fill +PRON. de Ahmed
 ‘el (seu) fill de l’Ahmed’
- b. *yelli-s* n *wuma*
 filla +PRON. de germà ANNEX.
 ‘la (seva) filla del meu germà’

Els pronoms afixats directament al substantiu també es poden utilitzar amb noms que no siguin de parentiu (Ibáñez, 1944: 77):

- (96) Allah ikeṭṭar xir-ek!
 Ahlà augmentar IMPERF. bé +PRON.
lit. ‘Que Déu augmenti el teu bé’
 ‘Déu t’ho pagui’

2.2.6. NUMERALS

2.2.6.1. Els numerals cardinals

Dins moltes varietats, entre elles el rifyeny, els numerals àrabs han substituït les formes originals berbers; només la forma corresponent a *un* conserva la major part dels seus usos. Aquí seguim la restitució de les formes berbers a partir de les varietats que les conserven, tot seguint Quitout (1997: 76-85), però afegim entre parèntesis les formes àrabs en ús:

0	amyá		pl. myáten
1	ijj / ijjen	(waḥit)	fem. ijṭ / ijten
2	sin	(tnayn)	nat
3	kraḍ	(tlata)	raḍṭ
4	kuz	(rbaea)	uzṭ
5	semmus	(xemsa)	emmust
6	sḍis	(setta)	ḍist
7	sa	(sbaea)	at
8	tam	(tmeniya)	amt
9	tza	(tsaea)	zat
10	mraw	(εacra)	rawt
11	ijjen d mraw	(ḥiteac)	ijjen d mrawt
12	sin d mraw	(tnaεac)	in d mrawt
20	simraw	(εacrin)	imrawt
21	simraw d ijjen	(waḥit w εacrin)	imrawt d ijten
22	simraw d sin	(tnayn w εacrin)	imrawt d snat

30	kramraw	(tlatin)	ramrawt
40	kumraw	(rbaein)	umrawt
50	semmumraw	(xemsin)	emmmumrawt
60	sđimraw	(settin)	đimrawt
70	samraw	(sbaein)	amrawt
80	tamraw	(tmanin)	amrawt
90	tzamraw	(tsaetin)	zamrawt
100	tamiđi	(miya)	
200	snat n timađ	(mitayn)	
300	krađđ n timađ	(tletmiya)	
1000	agim	(alef)	
2000	sin yigiman	(alfayn)	
1 000 000	agendid	(melyun)	

Els noms introduïts pels numerals van en estat d'annexió i regits per la preposició *n*, que sovint és omesa amb els noms masculins (vg. § 2.2.3.6; Sarrionandia, 1905: 116-117):

- (97) a. *ijj n wargaz*
un de home MASC. SG. ANNEX.
‘un home’
- b. *mrawt (εacra) n tmellalin*
deu FEM. (deu FORMA ÀRAB) de ous FEM. PL. ANNEX.
‘deu ous’

2.2.6.2. Els numerals ordinals

Hi ha adjectius específics per a dir ‘primer’ i ‘últim’:

- (98) *m. sg.* *m. pl.* *f. sg.* *f. pl.*
amezwar	imezwura	tamezward	timezwura	‘primer’
anegggar(u)	inegggura	tanegggarut	tinegggura	‘últim’

Els ordinals a partir de *segon* es poden formar amb els pronoms *wis* (MASC.) i *tis* (FEM.) seguits del numeral i concordant en nombre:

- (99) *wis sin* ‘segon’
 tis snat ‘segona’

2.2.7. EL VERB

2.2.7.1. Les distincions formals del verb amazig

El tret principal de la morfologia verbal del berber és que, en lloc d'organitzar-se a partir de distincions temporals, com la del català, parteix d'oposicions d'aspecte. Distingeix essencialment les situacions establertes i les accions acomplertes, *estic cansat*, *he llegit aquest llibre* (*aspecte perfectiu*), dels processos oberts, *estudio*, *vindré* (*aspecte imperfectiu*), i, dins d'aquests, marca el caràcter habitual o de procés d'una situació o d'una acció, *estudio com a ocupació*, *estic estudiant en aquest moment* (*aspecte habitual-duratiu*, que anomenarem simplement *habitual*). Les tres formes bàsiques del verb amazig corresponen a aquestes distincions; a més a més, existeixen les formes del *perfectiu* i de l'*habitual negatiu*, de l'*imperatiu* i de l'*imperatiu habitual* (amb negatiu que de fet no canvien), i les dels *participis*, invariables: del *perfectiu*, de l'*imperfectiu* i de l'*habitual*.¹¹

Prenem com a referència per a mostrar les formes de la conjugació, un verb que en distingeixi el màxim formalment, com és el cas del que vol dir ‘trobar’, *af*. Recordem que la forma que s'utilitza per a enunciar els verbs és la que coincideix amb el radical, la del singular de l'imperatiu. Les marques de persona són iguals pertot, excepte en l'imperatiu; les destaquem en cursiva. Observeu que n'hi ha de prefixades, de sufixades i de prefixades i sufixades alhora; d'altra banda, la 3a persona del singular i la 2a i la 3a del plural distingeixen formes de masculí i de femení. També marquem en cursiva els

¹¹ Les tres formes bàsiques del verb tenen denominacions tradicionals entre els estudiosos del berber que es troben parcialment en contradicció amb les seves funcions efectives: *pretèrit* (el *perfectiu*), *aorist* (l'*imperfectiu*) i *aorist intensiu* (l'*habitual-duratiu*).

afixos del participi; en negreta destaquem les variacions del radical respecte a la forma bàsica, de vegades lligades a la persona (alternança *i/a* en el perfectiu):

PERFECTIU	IMPERFECTIU	HABITUAL
1a sg. ufiy	afey	ttafey
2a sg. tufid	tafed	ttafed
3a sg. m. yufa	yaf	ittaf
3a sg. f. tufa	taf	ttaf
1a pl. nufa	naf	nettaf
2a pl. m. tufim	tafem	ttafem
2a pl. f. tufimt	tafemt	ttafemt
3a pl. m. ufin	afen	ttafen
3a pl. f. ufint	afent	ttafent

PERFECTIU NEGATIU¹²

HABITUAL NEGATIU

1a sg. war ufiy	war ttifey
2a sg. war tufid	war ttifed
3a sg. m. war yufi	war ittif
3a sg. f. war tufi	war ttif
1a pl. war nufi	war nettif
2a pl. m. war tufim	war ttifem
2a pl. f. war tufimt	war ttifemt
3a pl. m. war ufin	war ttifen
3a pl. f. war ufint	war ttifent

IMPERATIU

IMPERATIU HABITUAL

2a sg. af	ttaf
2a pl. m. afem / t	ttafem / t
2a pl. f. afemt	ttafemt

¹² Donem les formes negatives acompanyades de l'adverbi *war* 'no', que té la forma *wir* quan acompanya una forma d'imperatiu. En d'altres varietats de berber és generalment *ur*.

	IMPERATIU NEGATIU	IMPERATIU HABITUAL NEGATIU
2a sg.	wir af	wir ttaf
2a pl. m.	wir afem / t	wir ttafem / t
2a pl. f.	wir afemt	wir ttafemt

PARTICIPI DEL PERFECTIU:	yufin
PARTICIPI NEGATIU DEL PERFECTIU:	war yufin
PARTICIPI DE L'IMPERFECTIU:	yafen
PARTICIPI DE L'HABITUAL:	ittafen
PARTICIPI NEGATIU DE L'HABITUAL:	war ittifen

En aquest verb podem observar l'alternança de tres temes, *af* (no marcat: en l'imperfectiu i en l'imperatiu), *ufi* / *ufa* (perfectiu) i *ttaf* (habitual), fent abstracció de l'alternança *i* / *a* en el perfectiu i del canvi de *a* en *i* en la major part de les formes negatives. Els recursos morfològics utilitzats són els canvis vocàlics i el prefix *tt-*:

Formació del perfectiu:	aC → uCi / uCa	(1a SG. ufiy / 3a SG. M. yufa)
Formació de l'habitual:	aC → ttaC	(1a SG. ttafey)

Alguns altres exemples de verbs amazigs:

- (100) a. *azzel* 'córrer'
Perfectiu:	aC:C → uC:C	(1a SG. uzzeley)
Habitual:	aC:C → ttaC:C	(1a SG. ttazzeley)
- b. *ili* 'ésser'
Perfectiu:	iCi → C:i / C:a	(1a SG. lily / 3a SG. M. yella)
Habitual:	iCi → ttiCi	(1a SG. ttily)
- c. *sey* 'comprar'
Perfectiu:	CC → CCI / CCa	(1a SG. syiy / 3a SG. M. yesya)
Habitual:	CC → C:aC	(1a SG. ssay)

- d. *kerz* ‘laurar’
 Perfectiu: CCC → CCC (1a SG. *kerzey*)
 Habitual: CCC → CC:C (1a SG. *kerrezey*)
- e. *ecc* ‘menjar’
 Perfectiu: C: → C:i / C:a (1a SG. *cciγ* / 3a SG. M. *yecca*)
 Habitual: C: → tt.tt (1a SG. *ttettey*)

En general podem veure la considerable imprevisibilitat de la flexió a partir del radical de l'imperfectiu, però hi ha en tot cas uns recursos característics per a la formació de cada radical: alteració del vocalisme per a produir el perfectiu, sovint amb el canvi de *a* en *u* i amb l'aparició de l'alternança *i / a*; prefixació de *tt-*, aparició de *a* i canvis de tensió consonàntica, per a produir l'habitual.

2.2.7.2. Les principals funcions de les formes verbals

El perfectiu expressa l'acció acomplerta, la situació que és conseqüència d'una acció, i, en el cas de verbs que indiquen un estat o una disposició de l'ànim, aquest estat o aquesta disposició. Això fa que el perfectiu berber usat amb verbs d'acció es tradueixi habitualment pels nostres temps passats, perfet o perfet compost segons el context, però amb els altres verbs se sol traduir per un present. Tenim com a exemples amb verbs d'acció (Sarrionandia, 1905: 243):

- (101) a. War syiγ ca
 no comprar PERF. quelcom
 ‘No he comprat res’
- b. Ami daneγ teẓrim, trewlem
 Quan PRON. veure PERF. fugir PERF.
 ‘Quan ens vau veure, vau fugir’
- c. Ead war-ten kemmeley ami dayi-ten tettered
 encara no +PRON. acabar PERF. quan PRON. +PRON. demanar PERF.
 ‘Encara no els havia acabat quan me’ls has demanat’

Amb verbs que expressen estats o actituds, tenim (Sarrionandia, 1905: 245):

- (102) a. Mani tellid?
on ésser PERF.
'On ets?'
- b. Nexs aman
Voler PERF. aigües
'Volem aigua'
- c. War-t ssiney
no +PRON. saber PERF.
'No el conec'

En berber, són freqüents, a més dels verbs que expressen accions o disposicions psicològiques, els anomenats verbs estatus, que expressen qualitats o situacions. En realitat, es tracta més aviat de verbs que signifiquen *esdevenir*, *fer-se*, *posar-se d'una manera*, com els nostres *assecar-se*, *esdevenir sec*, i que, d'acord amb el que hem dit de l'ús del perfectiu, en aquesta forma verbal signifiquen *ha esdevingut*, *és*, *està d'una manera* (Sarrionandia, 1905: 379, 382):

- (103) a. Ayrum-a yuzey
pa +DEM. assecar-se PERF.
'Aquest pa és sec'
- b. Taddart-a teşbeḥ
casa +DEM. fer-se.bo PERF.
'Aquesta casa és bona (maca)'

D'altres verbs d'aquesta mena són:

- (104) aḍes 'acostar-se, ésser a prop'
zded 'aprimar-se, ésser prim'
aḍer 'fer-se baix, ésser baix'
qbeḥ 'fer-se dolent, ésser dolent'

usser	‘envellir, ésser vell’
γiyer	‘entristir-se, estar trist’
quḍeḍ	‘escurçar-se, ésser curt’ ¹³

L’habitual-duratiu s’utilitza per a expressar el caràcter general o habitual d’una situació o d’una activitat i per a denotar el caràcter de procés de l’acció de què es parla (Sarrionandia, 1905: 395, 241):

- (105) a. Awal-a war ittesexxir γar-neγ
paraula +DEM. no emprar HAB. a +PRON.
‘Aquesta paraula no es diu entre nosaltres’
- b. Aqqa-neγ nettemucliw
vet.aquí + PRON. dinar HAB.
‘Estem dinant’
- c. –Min teqqared? –War qqireγ walu
què dir HAB. no dir HAB. res
‘–Què dius? –No dic res’

L’habitual negatiu té un valor general que permet de traduir-lo, si el context ho demana, per un futur (Sarrionandia, 1905: 172):

- (106) Kenniw war ttemunsiwem
vosaltres no sopar HAB.
‘Vosaltres no sopeu/sopareu’

¹³ També s’empren més sovint que en català verbs que expressen de manera sintètica el mateix que es diu amb perífrasis com ara ‘tenir gana’ o ‘tenir set’ (vg. també § 2.3.3.2; Sarrionandia, 1905: 278):

- (i) a. Lluzey cwayt
tenir.gana PERF. poc
‘Tinc una mica de gana’
- b. Cek war teffuded?
tu no tenir.set PERF.
‘Tu no tens set?’

Encara que sovint convé traduir l’habitual pel present, el seu caràcter aspectual i no pas temporal resulta evident pel fet que continua sent utilitzat quan el context situa l’acció en el passat (Sarrionandia, 1905: 242):

- (107) a. Ami lliḡ d ameḡyan, ttazzeley aṭṭas
 quan ésser PERF. PART. jove córrer HAB. molt
 ‘Quan era jove, corria molt’
- b. Iḍennaḍ maḡer war tsiwiled deg weḡraw?
 ahir per.què no parlar HAB. en reunió ANNEX.
 ‘Ahir per què no parlaves a la reunió?’

Quan res no deixaria veure que es parla del passat, s’utilitza la patícula *ttuḡa* (o *ila*, segons els dialectes) per a localitzar l’acció o la situació en un temps anterior (Sarrionandia, 1905: 397):

- (108) a. **Ttuḡa** nettemunsiw ami-d yusa
 PART. sopar HAB. quan +ORIENT. venir PERF.
 ‘Quan va venir estàvem sopant’
- b. **Ttuḡa** war ttettey, war sessey, war tteṭṭesey
 PART. no menjar HAB. no beure HAB. no dormir HAB.
 ‘No menjava, ni bevia, ni dormia’
- c. Necc **ttuḡa** xsey ad-d asey saea war
 jo PART. voler PERF. PART. +ORIENT. venir IMPERF. però no
 dayi jjin
 PRON. deixar PERF.
 ‘Jo volia venir però no em van deixar’

En rifeny l'imperfectiu gairebé sempre va precedit per la partícula *ad* i expressa el que està per fer, sovint en frases subordinades. Si la forma d'imperfectiu amb *ad* no depèn d'un altre verb, es tradueix pel futur del català (Sarrionandia, 1905: 245):

- (109) a. Tiwecca **ad** ruḥey γer Rif
 demà PART. anar IMPERF. a Rif
 'Demà aniré al Rif'
- b. **Ad**-ak ariy ijt n tebratt
 PART. +PRON. escriure IMPERF. una de carta ANNEX.
 'T'escriuré una carta'

En frases subordinades correspon a expressions catalanes d'infinitiu, de subjuntiu en temps diferents o de condicional (Sarrionandia, 1905: 246, 350):

- (110) a. Xsey **ad** ruḥey γer Rif
 voler PERF. PART. anar IMPERF. a Rif
 'Vull anar al Rif'
- b. Qqary-as **ad**-d yas
 dir HAB. +PRON. PART. +ORIENT. venir IMPERF.
 'Li dic que vingui'
- c. Nniy-as **ad**-d yas
 dir PERF. +PRON. PART. +ORIENT. venir IMPERF.
 'Li he dit que vingui' / 'Li vaig dir que vinguéis'
- d. Ttekley xef-es **ad**-ayi yari
 fiar-se PERF. sobre +PRON. PART. +PRON. escriure IMPERF.
 ijt n tebratt, saea war dayi-tt yuri
 una de carta ANNEX. però no PRON. +PRON. escriure PERF.
 'M'he refiat (d'ell) que m'escriuria una carta, però no me l'ha escrita'¹⁴

¹⁴ L'imperfectiu s'utilitza sense la partícula *ad* en contextos en què es defineix una situació on no cal marcar particularment l'aspecte de les accions successives; per exemple darrere de frases en imperatiu que preparen una segona ordre, conseqüència de la primera (Sarrionandia, 1905: 396):

Les construccions de l'habitual amb *ad* serveixen per a donar el caràcter de situació general o d'activitat regular al que expressa el verb (Sarrionandia, 1905: 172):

- (111) Sa ttesawent **ad** ttemunsiwey zik
d'aquí amunt PART. sopar HAB. d'hora
'D'ara endavant soparé d'hora'

La mateixa mena de construccions que es fan amb la partícula *ad*, demanen *ya* al seu lloc quan l'expressió comporta una atenció particular per un dels elements de la frase, que es diu que n'és el *focus* (vg. § 2.3.1.3). Això ocorre en les preguntes referides a un element concret, les que demanen una resposta diferent de *sí* o *no*, i en les frases que s'hi relacionen, que insisteixen sobre el *focus*: *què vols?*; *això, vull*; *és això el que vull*. Així tenim (Sarrionandia, 1905: 245, 177, 252):

- (112) a. Minmi dinni **ya** truḥed?
què +a/per.a aquí/allà PART. anar IMPERF.
'A què hi aniràs?'
- b. Manten **ya** yawi uma-k?
quina PART. portar IMPERF. germà +PRON.
'Quina portarà el teu germà?'
- c. D ta **ya** yawi
PART. DEM. PART. portar IMPERF.
'Aquesta, portarà' / 'És aquesta la que portarà'

L'organització aspectual del berber explica clarament per què en el discurs català dels seus parlants els temps són utilitzats d'una manera inadeguada:

-
- (i) a. Qḍa lxedmet nnek uka tased-d
acabar feina de.tu i venir IMPERF. +ORIENT.
'Acaba la feina i véns'
- b. Ruḥ yer baba-k, tinid-as aqqa-yi da
anar a pare +PRON. dir IMPERF. +PRON. vet.aquí +PRON. aquí
'Vés al teu pare i li dius que sóc aquí'

- (113) a. [-i què passa?] –va caure aquest
‘aquest ha caigut’
- b. va caminant, caminant, quan li va sortir això
‘va caminant, caminant, i li surt això’
- c. la meva mare li ha vist i vam córrer a casa
‘la meva mare el va veure i vam córrer a casa’
- d. quan vam acabar hem quedat al pati
‘quan vam acabar ens vam quedar al pati’

Si pel context és clar que es parla del passat, això no s’indica amb la flexió verbal. En alguna ocasió s’utilitza una forma del verb *haver* amb la funció de la partícula berber *ttuya*, per a situar l’acció en el passat:

- (114) a. si no sé les deures (...) me peguen
‘si no sabia els deures (...) em pegaven’
- b. abans miro els teletubies, ahora no
‘abans mirava els teletubies, ara no’
- c. un dia havia estem fora de la porta
‘un dia érem a fora de casa’

També s’observa una insistència excessiva en l’ús de formes duratives del català:

- (115) a. [-què fa aquest senyor?] –no sé què està fent
‘no sé què fa’
- b. [-per poder entrar, què fa?] –està escrivint a la paret
‘escriu a la paret’

2.2.7.3. Formes hipotètiques i expressió de la irrealitat

De vegades, el que està per fer, que és expressat normalment per l'imperfectiu, és, d'altra banda, concebut com una situació acomplerta, que s'hauria d'expressar amb el perfectiu. La situació característica d'aquesta mena és la que en català dóna lloc a l'ús del futur compost: *quan arribis, ja ho hauré fet*. Es tracta, com hem dit, d'una acció per fer (futur), però presentada com a realitzada (temps compost). Això es resol en amazig amb l'ús de les partícules *ad* o *ya* combinades amb la forma *yili* de l'imperfectiu del verb *ili* 'ésser', que funciona com a auxiliar, i les formes del perfectiu del verb utilitzat. Aquestes formes poden tenir un valor hipotètic, *ho deu haver fet*, com les del futur compost del castellà, *ya lo habrá hecho* (Sarrionandia, 1905: 252):

- (116) a. Ad yili ggiy-ten
PART. AUX. fer PERF. +PRON.
'Els hauré fet'
- b. Mani ya yili tejjit-ten?
On PART. AUX. deixar PERF. +PRON.
'On els deus haver deixat?'
- c. Ad yili immut, meskin
PART. AUX. morir PERF. dissortat
'Es deu haver mort, pobre'

L'ús de la simple forma bàsica de l'imperfectiu del verb *ili* s'empra per a l'expressió de la irrealitat, pròpia de situacions hipotètiques, desitjades o dependents d'alguna condició. S'utilitza amb formes del perfectiu, si es tracta d'una situació concreta o d'una acció que seria acomplerta, i de l'habitual, si es fa referència a una situació general o a una acció habitual o en procés. Les formes verbals que expressen la irrealitat en català són l'imperfet de subjuntiu i el condicional (Sarrionandia, 1905: 404, 350-351):

- (117) a. Ttuya xsey ili tusid-d yer urar n mmi
PART. voler PERF. AUX. venir PERF. +ORIENT. a casament de fill.meu
'Volia que vinguessis al casament del meu fill'

- b. Ttuya war tteyimiy, manetta ili usiy-d
PART. no sense.fer.res HAB. si.no AUX. venir PERF. +ORIENT.
'No estava lliure; si no, hauria vingut'
- c. Mili ward-ayi yuwti, ili war-t ccitey
si no +PRON. pegar AUX. no +PRON. pegar HAB.
'Si no m'hagués pegat, no el pegaria'

2.2.7.4. Ús dels participis

Els participis tenen un valor adjectiu; atribueixen l'acció o l'estat denotats pel verb a un nom o a un pronom. Es tradueixen habitualment per frases de relatiu i, introduïts per un pronom, equivalen a una relativa substantiva, que fa la funció d'un nom en l'oració principal (vg. § 2.3.4; Sarrionandia, 1905: 413):

- (118) a. timyarin i dinni ittadefen
dones a/per.a aquí/allà entrar PARTICIPI HAB.
'les dones que hi entren'
- b. wenni d ya yasen
DEM. ORIENT. PART. venir PARTICIPI IMPERF.
'el qui vindrà'

També s'utilitza el participi quan el subjecte és allò per què es demana en una frase interrogativa o està focalitzat (vg. § 2.2.7.2 i § 2.3.1.3; Sarrionandia, 1905: 245, 414):

- a. Wi dinni ya iruhen?
qui aquí/allà PART. anar PARTICIPI IMPERF.
'Qui hi anirà?'
- b. D aytma dinni ya iruhen
PART. germà MASC. PL. aquí/allà PART. anar PARTICIPI IMPERF.
'Són els meus germans que hi aniran'

- c. D necc ay-d yusin
 PART. jo PART. +ORIENT. venir PARTICIPI PERF.
 ‘Sóc jo qui ha vingut’

2.2.7.5. Formes derivades dels verbs

En català existeixen diferents procediments per a canviar el funcionament d'un verb; a partir de *dormir*, intransitiu i duratiu, fem *adormir*, transitiu i referit al començament de l'estat que expressa el primer verb, i *adormir-se*, que ja no és pròpiament transitiu sinó referit al subjecte. En aquest cas hem utilitzat com a procediments la prefixació amb *a-* i la conversió d'un verb no pronominal en pronominal; sèries semblants són constituïdes pels verbs, *seure*, *asseure* i *asseure's*, o *jeure*, *ajeure* i *ajeure's*. Prou sovint en català s'utilitzen, i en general es prefereixen, construccions perifràstiques per a obtenir aquesta mena de resultats: així podem dir, eventualment amb sentits diferenciats, *adormir el malalt* o *fer dormir el malalt*, *restablir l'ordre* o *tornar a establir l'ordre*. En berber no hi ha verbs pronominals i s'empra sistemàticament la prefixació, acompanyada de vegades d'alguna altra operació. Existeixen cinc prefixos, amb la possibilitat de combinar-los, per a obtenir verbs amb un funcionament nou.

a) EL PREFIX *s-*

El prefix *s-* (amb les variants *ss-* i *z-*) produeix verbs transitius a partir de verbs intransitius i verbs causatius (de la mena de *fer fer*) a partir de verbs transitius. La prefixació es pot combinar amb canvis vocàlics i amb la pèrdua de tensió consonàntica:

(119) izzar ‘avançar-se’	→	ssizzar ‘fer passar davant’	
ɖar ‘baixar’	→	sseɖar ‘fer baixar’	
lmed ‘aprendre’	→	selmed ‘ensenyar’	
awed ‘arribar’	→	siwed ‘fer arribar’	(aCC → siCC)
tteṣ ‘dormir’	→	suṣeṣ ‘adormir’	(C:C → suCC)

L'existència d'un recurs morfològic sistemàtic en berber per a formar verbs causatius fa, de vegades, que els seus parlants no l'encertin a l'hora d'utilitzar una perífrasi del català:

- (120) a. quan te toca català em fa jocs
 'quan toca català em fa fer jocs'
- b. la senyoreta em fa deures
 'la senyoreta em fa fer deures'
- c. va caure amb un nen
 'va fer caure un nen'
- d. hay moltes pedres i si corres te se cauran
 'hi ha moltes pedres i si corres et faran caure'

b) ELS PREFIXOS *n-* I *mm-*

Els prefixos *n-* i *mm-* produeixen verbs que impliquen el subjecte en la seva pròpia acció o en el procés que experimenta; en la traducció catalana corresponen a verbs pronominals. Generalment es parteix de verbs transitius; però en alguns casos, partint de verbs intransitius, s'obté una insistència en el procés designat pel verb, amb una distinció semblant, però més marcada, a la que fem en català entre *la barca ha bolcat* i *la barca s'ha bolcat*. En un dels exemples que tenim, el verb derivat adquireix un valor d'intensitat respecte al seu primitiu: *m̄yer* 'créixer' dóna *num̄yer* 'envellir-se'. Podem donar aquests altres exemples:

- (121) a. gru 'reunir' → negru 'reunir-se'
 hdem 'enrunar' → nehdem 'enrunar-se'
 kleb 'bolcar' (*intr.*) → nekleb 'bolcar-se'
 ffer 'amagar' → nuffer 'amagar-se' (C:C → nuC:C)
- b. ecc 'menjar' → mmecc 'menjar-se, ésser menjat'
 uwc 'donar' → mmuwc 'donar-se, ésser donat'

Els exemples que hem donat amb el prefix *mm-* són verbs que tenen valor impersonal; en la traducció catalana aquest valor es pot indicar amb l'ús del pronom *es*,

com en la frase *aquest llibre no s'ha venut*, però sovint cal recórrer a d'altres girs impersonals, tal com il·lustren els exemples següents (Sarrionandia, 1905: 288):

- (122) a. Mmcccent tmellalin
 menjar-se PERF. ous
lit. 'Els ous s'han menjat'
 'S'han menjat els ous'
- b. Yemmuwc-ak wagla nnek
 donar-se +PRON. béns de.tu
lit. 'Els teus béns se t'han donat'
 'T'han donat els teus béns'

Cal remarcar que en tots dos casos en amazig el substantiu present en la frase n'és el subjecte, tal com mostren les traduccions literals que hem donat.

c) EL PREFIX *TTWA-*

La formació de verbs amb valor passiu s'obté amb el prefix *ttwa-*. Cal advertir que aquests verbs funcionen d'una manera autònoma, generalment sense menció d'un agent, i que en berber no es pot establir una correspondència entre frases actives i passives com es fa en català:

- (123) ttef 'agafar' → ttwaṭtef 'ésser agafat'
 egg 'fer' → ttwagg 'ésser fet'
 muṭṭi 'traslladar' → ttwamuṭṭi 'ésser traslladat'
 af 'trobar' → ttwaf 'ésser trobat'
 aker 'robar' → ttwaker 'ésser robat'

d) EL PREFIX *M-*

El prefix *m-* (amb la variant *ml-*) serveix per a formar verbs que expressen la reciprocitat de l'acció entre més d'un subjecte:

- (124) ẓer 'veure' → ṃzer 'veure's (l'un a l'altre)'
 ḷka 'trobar' → meḷka 'trobar-se' (l'un amb l'altre)'

uwet ‘pegar’ → mluwet ‘pegar-se (l’un a l’altre)’
 aḍes ‘acostar-se’ → mlaḍes ‘acostar-se (l’un a l’altre)’

Aquests verbs corresponen a pronominals del català com ara *estimar-se* o *barallar-se*, amb un sentit de reciprocitat que podem subratllar amb l’ús de les expressions *l’un a l’altre* o *l’un amb l’altre*. De la mateixa manera que en català s’utilitzen aquestes expressions, en berber es pot emprar una combinació específica de dos pronoms demostratius, *aya uya* (Sarrionandia, 1905: 392):

(125) Tarwa nnek ttemluwtan aya uya
 mainada. de.tu pegar-se HAB. DEM. DEM.
 ‘Els teus fills es peguen l’un a l’altre’

e) COMBINACIONS DE PREFIXOS

Existeix la possibilitat d’acumular aquests prefixos per a combinar-ne els resultats:

(126) ekk ‘passar’ → sekk ‘enviar’ → ttwasekk ‘ésser enviat’
 ecc ‘menjar’ → ssecc ‘fer menjar’ → messecc ‘donar-se menjar’

2.2.7.6. L’expressió de la reflexivitat

En català hi ha verbs pronominals reflexius en què el pronom expressa que l’acció recau en el subjecte mateix; així, *rentar* és transitiu (algú renta algú altre o alguna cosa) i *rentar-se* és reflexiu: algú es renta a si mateix. Hem dit que en berber no hi ha l’equivalent dels verbs pronominals del català; de la mateixa manera que en català es diu *sortir* i no pas *treure’s*, o *anar-hi* i no pas *portar-s’hi*, en berber *uff* vol dir ‘mullar-se’ i s’utilitza la forma prefixada amb *s-*, *suff* per al valor transitiu (Sarrionandia, 1905: 409, 285):

(127) a. Uffey
 mullar-se PERF.
 ‘M’he mullat’

- b. Qæ isuff-ayi unzar
 tot mullar PERF. +PRON. pluja ANNEX.
 ‘La pluja m’ha mullat tot’

La prefixació amb *n-* pot servir per a insistir en el caràcter reflexiu d’un verb; així, *ffer* vol dir ‘amagar-se’ de la mateixa manera que *uff* vol dir ‘mullar-se’, però existeix la possibilitat d’utilitzar *nuffer* amb un valor d’insistència sobre la reflexivitat, i el transitiu, ‘amagar’, es forma a partir d’aquest darrer: *snuffer*.

Quan cal explicitar el caràcter reflexiu del verb, com es fa també en català, s’utilitzen els noms gramaticalitzats *iman* ‘persona’ o *ixef* ‘cap’, que es construeixen acompanyats del gir possessiu (*inu* ‘de mi, meu’, *nnek* ‘de tu, teu’...), de la mateixa manera que en català *mateix* va acompanyat del pronom personal: *mi mateix*, *tu mateix*... (Sarrionandia, 1905: 408):

- (128) a. Flan yenya iman nnes
 en.tal matar PERF. ‘persona’ PART. d’ell
lit. ‘En tal s’ha mort a si mateix’
 ‘En tal s’ha suïcidat’
- b. Suffey ixef inu
 mullar PERF. ‘cap’ PART. de.mi
 ‘M’he mullat a mi mateix’

L’ús dels verbs pronominals del català representa una dificultat per als parlants d’una llengua que utilitza uns altres recursos per a fer les funcions que corresponen a aquesta mena de verbs:

- (129) a. vam fer un pastís i m’he ganat
 ‘vam fer un pastís i vaig guanyar’
- b. quan vam acabar Ø hem quedat al pati
 ‘quan vam acabar **ens** vam quedar al pati’

2.3. SINTAXI

2.3.1. ORDRE DELS ELEMENTS DE LA FRASE

2.3.1.1. L'ordre habitual

La particularitat que destaca pel que fa a l'ordre oracional en amazig és la posició del subjecte que es considera normal, darrere del verb i davant dels altres elements de la frase; es diu, doncs, que el berber és una llengua *VSO* (*verb - subjecte - objecte*), que té com a disposició habitual l'ordre *verb - subjecte - complements*. En tot cas, cal advertir ja d'entrada que en amazig, com en català, predomina l'organització del discurs a partir del tema; s'esmenta primer l'element del qual parlem i després es van donant les informacions que es consideren oportunes. Compareu, per exemple, (130a) i (130b), en què dos ordres diferents responen al mateix principi d'organitzar la informació a partir d'un element de referència, donant després les dades que vulguem comunicar:

- (130) a. Avui no he vist en Joan
b. En Joan, avui no l'he vist

Diem que a (130b) el complement directe, *en Joan*, està tematitzat perquè l'hem desplaçat de la seva posició darrere del verb per a presentar-lo com a element de referència. En amazig les frases es construeixen normalment amb el subjecte darrere del verb i en estat d'annexió (vg. § 2.2.3.6; Sarrionandia, 1905: 52, 54):

- (131) a. Teqqen tg^wurt
tancar PERF. porta ANNEX.
'S'ha tancat la porta'
- b. Ittemenya uyaziḍ-a
barallar-se HAB. gall ANNEX. +DEM.
'Aquest gall es baralla'

- c. Izenz wargaz ifunasen
 vendre PERF. home ANNEX. bous
 ‘L’home ha venut els bous’

Però les frases següents, amb el subjecte davant del verb i en estat lliure, són habituals quan es vol partir del subjecte com a element de referència:

- (132) a. Tag^wurt teqqen
 porta tancar PERF.
 ‘La porta s’ha tancat’
- b. Yazıd-a ittemenya
 gall +DEM. barallar-se HAB.
 ‘Aquest gall es baralla’
- c. Argaz izenz ifunasen
 home vendre PERF. bous
 ‘L’home ha venut els bous’

Observem que en català hi ha verbs que porten habitualment el subjecte al davant i verbs que el porten normalment al darrere; aquests són, a més a més dels verbs existencials (els que impliquen la noció de *(no) haver-hi: quedar, faltar...*), molts verbs que signifiquen per ells mateixos un canvi d’estat o de posició del subjecte:

- (133) a. Ha entrat un senyor
 b. Van néixer dues criatures
 c. S’ha tancat la porta

Podem veure que el funcionament d’aquestes frases en l’oposició que hi ha entre *s’ha tancat la porta* i *la porta s’ha tancat*, amb un ordre que depèn del tema, coincideix en berber i en català. En berber els altres verbs (*mney* ‘barallar-se’, *zenz* ‘vendre’...) funcionen de la mateixa manera, mentre que en català generalment no admeten el subjecte darrere del verb.

S'aprecia de vegades que, parlant català, els berberòfons col·loquen el subjecte darrere del verb quan aniria normalment a davant:

- (134) a. treballa **el meu pare** de paleta
 ‘**el meu pare** treballa de paleta’
- b. i tira **un** la pilota
 ‘i **un** tira la pilota’
- c. [-i què passa?] –va caure **aquest**
 ‘**aquest** ha caigut’

La disposició dels complements dins de la frase coincideix generalment en amazig i en català; és el cas del complement directe (Sarrionandia, 1905: 53):

- (135) Xsey aman işemmaden
 voler PERF. aigües fresques
 ‘Vull aigua fresca’

També ocupen les mateixes posicions que en català el complement directe i un complement indirecte o preposicional que s’hi combinin (Sarrionandia, 1905: 53, adaptats):

- (136) a. Ad tawi tterbiyt ayrum i tarwa nes
 PART. portar IMPERF. minyona ANNEX. pa a mainada d’ell/ella
 ‘La minyona portarà pa als seus fills’
- b. Yufa wuma aksum dey teydurt
 trobar PERF. germà.meu carn dins olla
 ‘El meu germà ha trobat carn dins de l’olla’

La posició dels complements de lloc representats per adverbis també coincideix en les dues llengües (Sarrionandia, 1905: 333):

- (137) a. Ejjiy-ten da
deixar PERF. +PRON. aquí
'Els he deixat aquí'
- b. Zriy-tent qqiment yer barra
veure PERF. +PRON. seure PERF. a fora
'Les he vistes assegudes a fora'
- c. Egg-iten mani nniḍen
posar +PRON. algun.lloc altre
'Posa'ls en una altra banda'

Igual que en català, la posició dels adverbis de temps depèn de l'organització de la frase en funció del tema (Sarrionandia, 1905: 335):

- (138) a. Iḍennaḍ nesses barra
ahir passar.la.nit PERF. fora
'Ahir vam passar la nit a fora'
- b. –Melmi-d tusid? –Usiy-d arellina
quan +ORIENT. venir PERF. venir PERF. +ORIENT. abans
'–Quan has vingut? –He vingut fa una estona'

També com en català, les qualificacions solen anar darrere de l'element qualificat (Sarrionandia, 1905: 370, 52, 338):

- (139) a. tiṭṭawin tizegzawin
ulls blaus/verds
'els ulls blaus'
- b. tiburjatin n taddart
finestres de casa
'les finestres de la casa'
- c. Netta yettett s tufera
ell menjar HAB. amb ocultació
'Ell menja d'amagat'

Això inclou, però, alguns indefinits i alguns adverbis els equivalents dels quals precedeixen l'element determinat en català (Sarrionandia, 1905: 106; Ibáñez, 1944: 389; Tilmatine *et al.*, 1998: 129):

- (140) a. Yesya ijt n taddart nniḍen
comprar PERF. una de casa altre
'Ha comprat una altra casa'
- b. Ttetten aḡrum šafi
menjar HAB. pa només
'Només mengen pa'
- c. Atay-a d miziḍ aṭṭas
te +DEM. PART. dolç molt
'Aquest te és massa dolç'

Molts indefinits, restant invariables, introdueixen l'element que determinen amb la preposició *n* 'de', en una construcció comparable a girs catalans com ara *molt de gust* (Sarrionandia, 1905: 104, 110, 109):

- (141) a. ḡar-ek ca n uḡermuc?
a +PRON. quelcom de nen ANNEX.
'Tens alguna criatura?'
- b. ḡar-i dlus n tmenyat
a +PRON. poc de diners ANNEX.
'Tinc pocs diners'
- c. Maḡal n tmellalin texpes?
quant de ous voler PERF.
'Quants ous vols?'

Aquesta mena de construccions del berber indueixen els seus parlants a fer invariables els indefinits quan empren el català:

(142) Alguna senyors.¹⁵

Són excepcionals els indefinits que introdueixen directament un nom precedint-lo: *kul* (*menkul*) ‘cada’, *qaε* ‘tot’ (Sarrionandia, 1905: 104):

- (143) a. **Kul** asegg^was ticceγ-ak ca
cada any donar HAB. +PRON. quelcom
‘Cada any et dono alguna cosa’
- b. **Qaε** iwdan ittemettan
tot gents morir HAB.
‘Tots els homes es moren’

Les partícules interrogatives i els relatius encapçalen la seva frase, tal com es fa en català (Sarrionandia, 1905: 333, 89, 91):

- (144) a. Mani-ten tejjid?
on +PRON. deixar PERF.
‘On els has deixat?’
- b. Min qqaren ina?
què dir HAB. DEM.
‘Què diuen aquests?’
- c. timγarin i zriγ g wanu
dones que veure PERF. en pou ANNEX.
‘les dones que he vist al pou’

Una diferència de detall entre el berber i el català pel que fa a l’ordre dels components de la frase, la constitueix la particularitat que, quan hi ha elements de més d’una persona gramatical fent la mateixa funció, l’amazig utilitza l’ordre 1a, 2a, 3a

¹⁵ En aquest exemple s’utilitza una forma de femení, però és invariable en el sentit que és emprada com a forma única, sense fer-la concordar.

persones, que dóna resultats parcialment diferents dels que són habituals en català (Sarrionandia, 1905: 389):

- (145) a. Necc d cek ad nruḥ ad negmer
jo i tu PART. anar IMPERF. PART. caçar IMPERF.
'Tu i jo anirem a caçar'
- b. Cek d netta ad truḥem ad tagmem
tu i ell PART. anar IMPERF. PART. treure.aigua IMPERF.
'Tu i ell anireu a buscar aigua'

2.3.1.2. Tematització dels complements

Hem vist al paràgraf anterior que el subjecte va regularment davant del verb quan és presentat com a element de referència; quan són els complements els que són objecte de tematització, cal que hi hagi un pronom representant-los. El procediment és exactament paral·lel al que s'utilitza en català en frases com *En Joan, no l'he vist* (Sarrionandia, 1905: 221, 70):

- (146) a. **Tafunast-enni** ukern-as-tt
vaca +DEM. robar PERF. +PRON. +PRON.
'Aquella vaca la hi han robada'
- b. **Aytma-k,** war-**ten** zriḡ
germans +PRON. no +PRON. veure PERF.
'Els teus germans, no els he vist'

2.3.1.3. Focalització

Hem vist quan tractàvem de la morfologia verbal (vg. § 2.2.7.2) que s'empra la partícula *ya*, i no pas *ad*, quan ens referim al que està per fer i, a més a més, l'expressió comporta la insistència sobre un dels elements de la frase, que es diu que n'és el *focus*: es tracta de les preguntes referides a un element concret –que no poden obtenir com a resposta *sí* o *no*– i de les frases amb focalització. En català la focalització d'un

element s'obté desplaçant-lo al començament i fent-lo seguir d'una pausa molt marcada, o bé fent-lo precedir del verb *ésser* i introduint la resta de la frase amb un relatiu:

- (147) a. En Joan, vull veure
b. És en Joan qui vull veure

En amazig hi ha les frases amb *ɣa*, referides al que està per fer (Sarrionandia, 1905: 220, 429, 177):

- (148) a. Lextu kid-sen **ɣa** nemney
ara amb +PRON. PART. barallar-se IMPERF.
'És ara que ens barallarem amb ells'
- b. Tiucca d **ɣa** yas
demà ORIENT. PART. venir IMPERF.
'És demà que vindrà'
- c. Min **ɣa** negg lextu?
què PART. fer IMPERF. ara
'Què farem ara?'
- d. Melmi **ɣa** melken?
quan PART. casar-se IMPERF.
'Quan es casaran?'

Les altres frases amb insistència sobre un dels seus elements es construeixen amb la partícula *ay*, o sense partícula, quan es tracta d'interrogatives referides a un element concret (Sarrionandia, 1905: 176, 429, 39, 428):

- (149) a. D wa **ay** zriɣ
PART. DEM. PART. veure PERF.
'És aquest el que he vist'

- b. G umkan-a ay itteyima
 en lloc ANNEX. +DEM. PART. seure HAB.
 ‘És en aquest lloc que seu’
- c. Dey taddart nnes ay-sen ijja
 en casa d’ell/ella PART. +PRON. deixar PERF.
 ‘És a casa seva que els ha deixat’
- d. Lextu ead ay-id usin?
 ara encara PART. +ORIENT. venir PERF.
 ‘És ara mateix que han vingut?’
- e. Minxef t enyin?
 què +sobre PRON. matar PERF.
 ‘Per què l’han mort?’
- f. Mindey ttexemmamed?
 què +en pensar HAB.
 ‘En què penses?’

Tal com hem vist al paràgraf 2.2.7.2, la focalització del subjecte demana l’ús del participi amazig (Sarrionandia, 1905: 414, 105):

- (150) a. D baba-k dak-t ya yinin
 PART. pare +PRON. PRON. +PRON. PART. dir PARTICIPI IMPERF.
 ‘És el teu pare qui t’ho dirà’
- b. Ulid d nettat ay-t iggin
 no PART. ella PART. +PRON. fer PARTICIPI PERF.
 ‘No és ella qui ho ha fet’¹⁶

¹⁶ En aquests dos exemples i en alguns altres dels precedents es pot veure que les frases focalitzades demanen el desplaçament davant del verb dels pronoms clítics i de les partícules d’orientació.

2.3.2. ADJECTIUS, FRASES COPULATIVES I FRASES EXISTENCIALS

2.3.2.1. Ús freqüent de frases sense verb

Sabem que en amazig existeixen nombrosos verbs del tipus de *šbeḥ* ‘fer-se bo, ésser bo’, que s'utilitzen en casos en què en català és més habitual recórrer a construccions amb adjectius (vg. § 2.2.7.2). En contrapartida, el berber utilitza molt sovint frases sense verb quan en català apareixen els verbs copulatiu *ésser* o *estar* o els verbs existencials, els que mostren l'existència o la presència d'algun element: *existir*, *ésser-hi* o *haver-hi*. Això fa que no hi hagi una correspondència automàtica entre construccions del català i del berber; una mateixa mena de frase d'aquesta llengua s'ha de traduir en català, segons els casos, per una simple seqüència de nom i adjectiu, per una copulativa o per una relativa. En qualsevol cas, els adjectius variables, que són la majoria, concorden sempre en gènere i en nombre amb el nom al qual es refereixen (Sarrionandia, 1905: 372, 64, 374):

- (151) a. Midden **d** **išebḥanen**
 gents MASC. PL. PART. bons
 ‘**Bones** persones’
- b. Yessi **d** **timezyanin**
 filles.meves PART. petites
 ‘Les meves filles **són petites**’
- c. Cek **d** **ameqqran** war tessined
 tu PART. gran no saber PERF.
 ‘Tu **que ets gran** no en saps’

2.3.2.2. Construccions adjectivals

En amazig s'usen habitualment formes verbals per a expressar el que nosaltres diem mitjançant els adjectius qualificatius, però també existeix la possibilitat d'utilitzar adjectius acompanyant el nom, que llavors, si falten d'altres indicacions, s'entén que és determinat (Sarrionandia, 1905: 370, 373):

- (152) a. ikeccuḍen izegzawen
 llenyes MASC. PL. blaus/verds
 ‘la llenya verda’
- b. taddart tameqqrant
 casa gran
 ‘la casa gran’
- c. iḥermucen iɛffanen
 nens dolents
 ‘els nens dolents’

En els exemples anteriors la qualitat expressada per l’adjectiu és presentada com una característica coneguda del nom, per això aquest apareix com a determinat, perquè parlem d’elements que ja coneixem amb les seves propietats. Si diguéssim *uns nens dolents* o *aquests nens són dolents*, s’entendria que és al moment de parlar que els atribuïm qualitats que no els coneixíem fins aleshores. En català, quan es vol expressar que una propietat s’atribueix a un nom o a un pronom en el moment en què es parla, o bé s’utilitza un nom indeterminat o bé es recorre a una frase copulativa amb els verbs *ésser* o *estar*. En berber s’utilitza un adjectiu, o un nom, introduït per la partícula *d*; si hi ha més d’una atribució, aquesta partícula es repeteix. La negació dels elements introduïts amb *d* es fa amb la partícula negativa *ulid*, diferent de la que nega els verbs, *war* (Sarrionandia, 1905: 373, 64, 372, 385):

- (153) a. Argaz-a **d** aṣebḥan
 home +DEM. PART. bo
 ‘Aquest home és bo’
- b. Netta **d** ameddukkel inu
 ell PART. amic de.mi
 ‘Ell és amic meu’
- c. Ca n tmellalin **d** timezyanin
 quelcom de ous PART. petits
 ‘Uns ous (que són) petits’

d. Ijj n uyyul **d** awssar **d** aderyal
 un de ase ANNEX. PART. vell PART. cec
 ‘Un ase (que és) vell i cec’

e. Tiyaṭin nney **ulid d** timeqqranin
 cabres de.nosaltres no PART. grosses
 ‘Les nostres cabres no són grosses’

El verb *ili* ‘ésser’, omès habitualment, pot aparèixer quan siguin necessàries indicacions, com les d’aspecte, que es donen mitjançant les formes verbals. Quan només s’ha de localitzar en el passat el que es diu, s’usa la partícula *ttuya* amb els pronoms corresponents als elements presentats (Sarrionandia, 1905: 263, 269):

(154) a. Lleccin **ittili d** miziḍ
 taronja ésser HAB. PART. dolç
 ‘Les taronges acostumen a ser dolces’

b. Ami-k **ttuya d** amezyan
 quan +PRON. PART. PART. jove
 ‘Quan eres jove’

Un cas particular és quan atribuïm propietats a un complement d’un verb; llavors en berber també s’utilitza normalment la partícula *d* (Sarrionandia, 1905: 373):

(155) a. Usiy-d **d** amsabrid
 venir PERF. +ORIENT. PART. caminant
 ‘He vingut com a caminant’

b. Qæ ttafey-t **d** amessas
 tot trobar HAB. +PRON. PART. fat
 ‘Tot ho trobo fat’

c. Rriy **mmi d** axarraz
 fer/convertir PERF. fill.meu PART. sabater
 ‘He posat el meu fill de sabater’

Les construccions del tipus *llarg de cames* en català tenen un ús restringit als casos en què la qualificació que es fa d'una part d'un ésser es podria estendre fàcilment al seu conjunt. *Un home vermell de cara* es pot caracteritzar prou bé com algú que és vermell (es diu de fet que *algú està vermell* quan li enrogeix la cara); en canvi, *una dona d'ulls blaus* no és de cap manera una dona blava. En berber aquesta restricció no existeix i s'entén que, en aquesta mena d'expressions, l'atribució de la qualitat queda limitada clarament a la part que s'esmenta; la preposició que s'utilitza, *zeg* 'des de', es podria traduir també pels girs 'pel que fa a, respecte a' (Sarrionandia, 1905: 375):

- (156) a. Ijj n wargaz d azegg^way **zeg** wudem
 un de home ANNEX. PART. Vermell des.de cara ANNEX.
 'Un home vermell de cara'
- b. tameɣɣut tazegzawt **zey** tiɣɣawin
 dona blau des.de ulls
 'la dona d'ulls blaus'¹⁷

En català són possibles perífrasis com *en forma*, que fan la mateixa funció que un adjectiu: *sa, fort, àgil*. En amazig aquesta mena de girs són molt freqüents i de vegades es recorre a solucions que poden sorprendre una mica els catalanòfons (Sarrionandia, 1905: 376-377):

¹⁷ Alguns adjectius són invariables. S'usen amb la partícula *d* en els mateixos casos que els altres, però, quan els altres qualifiquen directament el nom, els invariables van precedits per la preposició *n* 'de' (Sarrionandia, 1905: 376):

- (i) a. Iherkusen d jjedid
 sabates PART. nou
 'Sabates (que són) noves'
- b. iherkusen n jjedid
 sabates de nou
 'les sabates noves'

- (157) a. Nitenti s wazli nsent
 elles amb bellesa ANNEX. d'elles
 'Elles són maques'
- b. Amyar nney x lxaðar nnes
 cap de.nosaltres sobre gust d'ell/ella
 'El nostre cap està content'

2.3.2.3. Frases copulatives

Hem vist en el paràgraf anterior (vegeu sobretot els exemples de (153) i de (154)) que un adjectiu o un nom precedits de la partícula *d* poden equivaler a una frase copulativa del català construïda amb els verbs *ésser* o *estar* i que el verb berber que hi correspon, *ili*, apareix per a donar les indicacions d'aspecte que són expressades habitualment per les formes verbals. Hi ha d'altres exemples en què els girs construïts amb la partícula *d* només admeten de ser traduïts per frases copulatives del català, de vegades comportant la introducció d'un relatiu (Sarrionandia, 1905: 373, 263, 374):

- (158) a. Cem d weltma
 tu PART. germana.meva
 'Tu ets la meva germana'
- b. Ijjen ittili d abuhali ijjen ittili s laeqel nnes
 un ésser HAB. PART. ximple un ésser HAB. amb seny d'ell/ella
 'Un acostuma a ser ximple i l'altre assenyat'
- c. Necc d ajellid war ttetey macca i tteted cek
 jo PART. rei no menjar HAB. menjar que menjar HAB. tu
 'Jo que sóc rei no menjo el menjar que menges tu'

Quan es produeix una identificació, més que no pas una atribució de qualitats o la classificació dins d'una categoria, s'utilitza el verb *ena* amb el valor del català 'ésser'. En les frases interrogatives, l'ús de la partícula *mana?* comporta, sense verb, la pregunta sobre la identitat, i és, doncs, equivalent al de l'interrogatiu *min?* 'què?' amb el verb *ena* (Sarrionandia, 1905: 265):

- (159) a. Min iɛna win?
 què ésser DEM.
 ‘Qui és aquell?’
- b. Mana midden-a?
 què gents +DEM.
 ‘Qui són aquesta gent?’

En català les frases de les dues parelles següents es poden considerar gairebé sinònimes:

- (160) a. Com fa aquesta música? - Com és aquesta música?
 b. Què fa el teu germà? - Com està el teu germà?

L'amazig fa encara un ús més ampli del verb *egg* ‘fer’ amb el sentit d’ ‘ésser, estar d’una determinada manera’ (Sarrionandia, 1905: 373-374):

- (161) a. –Mammek tegga temurt nnek? –Tegga ammu d wammu
 com fer PERF. terra de.tu fer PERF. així i així ANNEX.
 ‘–Com és el teu país? –És així i així’
- b. Mammek ggan tarwa nnek?
 com fer PERF. mainada de.tu
 ‘Com estan els teus fills?’

La partícula interrogativa *matta?* ‘com?’ comporta ella sola la noció d’ ‘estar d’alguna manera’ sense que sigui necessari que l’acompanyi un verb (Sarrionandia, 1905: 267):

- (162) a. Matta tarwa nnek?
 com.(està...) mainada de.tu
 ‘Com estan els teus fills?’

- b. Matta cem cwayt?
com.(està...) tu una.mica
'Com estàs?'¹⁸

2.3.2.4. Frases existencials i locatives

La presència, que en català s'expressa amb els verbs *ésser-hi* i *haver-hi*, en amazig s'introdueix amb els adverbis presentatius *aqqa*, *ayqqa*, *qa* 'vet aquí, és aquí/allà' (vg. § 2.2.4.5) i de lloc *da*, *din*, *diha*, *dinni* 'aquí, allà' (vg. § 2.2.4.4), *mani* 'on?'... Les frases que s'utilitzen per a expressar la presència d'algun element s'anomenen *existencials*; les frases *locatives*, que indiquen la presència d'algun element en algun lloc, hi estan emparentades i és habitual que les *existencials* es formin amb adverbis de lloc més o menys gramaticalitzats, com acabem de veure en el cas del berber i com ocorre també en català, en què la partícula pronominal *hi* fa sovint la funció d'un adverbi de lloc, d'acord amb la seva etimologia. De fet, en català les expressions següents són aproximadament equivalents:

- (163) a. Hi ha el teu pare
b. Vet aquí el teu pare
c. Aquí hi ha el teu pare
d. El teu pare és aquí

Aquests adverbis berbers poden portar afixats els pronoms que corresponen als elements presentats i de vegades porten un pronom de segona persona del singular referit a l'interlocutor al qual s'entén que es fa la presentació; els presentatius catalans *vet aquí* i *heus aquí* també estan formats amb els pronoms *et* i *us*, que s'adrecen a l'interlocutor i es combinen amb d'altres pronoms, *vet-lo aquí*, *heus-la aquí*... (Sarrionandia, 1905: 266-267, 333):

- (164) a. Aqqa-kenniw?
vet.aquí +PRON.
'Sou aquí?'

¹⁸ *Cwayt* (o *cwayt*) 'una mica' s'usa sovint per a donar un matis afectiu a les expressions que acompanya.

- b. War dinni ca
no aquí/allà quelcom
'No hi ha res'
- c. Mani-k-t?
on +PRON. +PRON.
'On és?'
- d. Aqqa-t s wadday
vet.aquí +PRON. per baix
'És a baix'

El verb *ili* 'ésser' apareix per a donar les indicacions pròpies de les formes verbals; quan només s'ha de localitzar en el passat el que es diu, s'usa la partícula *ttuya* amb els pronoms corresponents als elements presentats (Sarrionandia, 1905: 263, 269):

- (165) a. **Ttuya** ittili g umkan-enni
PART. ésser HAB. en lloc ANNEX. +DEM.
'Acostumava a ser en aquell lloc'
- b. **Ttuya**-ten g udrar
PART. +PRON. en muntanya ANNEX.
'Eren a la muntanya'¹⁹

¹⁹ Els pronoms interrogatius *min?* 'què?' i *wi?* 'qui?' poden participar en construccions amb pronoms clítics de la mateixa mena de les que acabem de veure; llavors el sentit de la pregunta és 'de què?' o 'de qui?', referint-se a la matèria de què són fets o a la persona a qui pertanyen els elements representats pels pronoms (Sarrionandia, 1905: 263, 269):

- (i) a. –Afd̥is, –min-it yilan? –N uzzal
martell què +PRON. ésser PARTICIPI PERF. de ferro
'–El martell, de què és fet? –De ferro'
- b. –Wi-ten –yilan, iksan-a? –Inu
qui +PRON. ésser PARTICIPI PERF. cavalls +DEM. de.mi
'–De qui són, aquests cavalls? –Meus'

2.3.2.5. L'expressió de la pertinença i de les sensacions

Tenen a veure amb les frases existencials els girs que expressen la pertinença o les sensacions i que equivalen a construccions del català amb el verb *tenir*, com *tinc diners* o *tinc son*; presenten l'existència d'algun element i el posen en relació amb la persona que el posseeix, o la d'alguna sensació, que relacionen amb la persona que l'experimenta. La pertinença s'expressa amb la preposició *γer* 'a', sota la forma *γar*, amb un pronom afixat que representa el posseïdor (Sarrionandia, 1905: 273-274):

- (166) a. γar-es ijj n ujđiđ
 a +PRON. un de ocell ANNEX.
 lit. 'A ell (és) un ocell'
 'Té un ocell'
- b. Ma γar-ek ca n tmenyat?
 que a +PRON. quelcom de diners ANNEX.
 'Que tens diners?'
- c. Ma γar-wem timellalin?
 que a +PRON. ous
 'Que teniu ous?'
- d. Aqqa-tent γar-neγ
 vet.aquí +PRON. a +PRON.
 lit. 'Vet-los aquí a nosaltres'
 'En tenim'

Les sensacions s'expressen amb la preposició *deg* 'en, dins', sota les formes *dag* o *day*, amb un pronom afixat que representa l'ésser animat que té la sensació. La mateixa construcció, referida a objectes, significa 'contenir' (Tilmatine *et al.*, 1998: 27; Sarrionandia, 1905: 274):

- (167) a. Day-ik yiđes?
 dins +PRON. son
 'Tens son?'

- b. Day-i tafeqqaet d tameqqrant
 dins +PRON. pena PART. gran
 ‘Tinc una gran pena’
- c. Axxam nnem day-es ijt n tburjett
 habitació de.tu dins +PRON. una de finestra ANNEX.
 ‘A la teva habitació hi ha una finestra’

Aquest darrer exemple permet de veure com en alguns casos en català són equivalents construccions com *la teva habitació té una finestra* i *a la teva habitació hi ha una finestra*; és a partir d’aquesta equivalència que es pot entendre millor el funcionament dels girs berbers i la relació que existeix en general entre les expressions existencials, les locatives i les possessives.

2.3.3. FRASES RELATIVES I INTERROGATIVES

2.3.3.1. Frases relatives

El pronom que introdueix una frase relativa que fa la funció d’adjectiu d’un element determinat de la oració principal és *i* ‘que’ (o *n*, segons les varietats). L’antecedent qualificat per l’oració de relatiu sol portar el demostratiu anafòric *-enni* ‘aquest/aquell (de què parlem)’ (vg. § 2.2.4.1 i § 2.2.4.2; Sarrionandia, 1905: 91):

- (168) a. taddart-enni i yesya baba-k
 casa +DEM. que comprar PERF. pare +PRON.
 ‘la casa que ha comprat el teu pare’
- b. aγrum i ttetten nitni
 pa que menjar PERF. ells
 ‘el pa que mengen ells’

Quan l’antecedent és determinat i el pronom relatiu és el subjecte de la seva frase, s’utilitza el participi amazig (vg. § 2.2.7.2; Sarrionandia, 1905: 413, 91):

- (169) a. argaz-enni **i-k** **yezrin**
 home +DEM. que +PRON. veure PARTICIPI PERF.
 ‘l’home que t’ha vist’
- b. aman **i** **ittazzelen** dey teksart
 aigües que córrer PARTICIPI HAB. en pendent ANNEX.
 ‘l’aigua que corre pel pendent’

Si el pronom relatiu va regit per una preposició, aquesta hi va posposada: *iked* ‘amb qui’, *ixef* ‘sobre què’... (Sarrionandia, 1905: 92):

- (170) a. Ameddukkel **iked** ttemunad
 amic que+amb acompanyar HAB.
 ‘l’amic amb qui et fas’
- b. timeslayin **ixef** ttesawalem
 coses que+sobre parlar HAB.
 ‘les coses de què parleu’

En tots els casos el relatiu es pot ometre. S’omet regularment si l’antecedent és indeterminat (Sarrionandia, 1905: 92):

- (171) a. Sawaley aked ij j n umeddukkel inu yusa-d zey Rif
 parlar HAB. amb un de amic ANNEX. de.mi venir PERF. +ORIENT. des.de Rif
 ‘Parlo amb un amic meu que ha vingut del Rif’
- b. Ittazzel x ij j n uyyul irwel-as
 córrer HAB. sobre un de ase ANNEX. fugir PERF. +PRON.
 ‘Corre darrere d’un ase que se li ha escapat’

Quan la frase de relatiu equival a un nom, en berber s’utilitzen les formes de participi (vg. § 2.2.7.2) introduïdes per un pronom anafòric (Sarrionandia, 1905: 93, 99):²⁰

²⁰ Veurem en el paràgraf següent que en el cas del neutre, *el que*, *allò que*, es recorre al pronom interrogatiu.

- (172) a. tenni-d ittawin yazıden
 DEM. +ORIENT. portar PARTICIPI HAB. pollastres
 ‘la que porta pollastres’
- b. Wenni yennayen x uyis acemlal d
 aquell muntar PARTICIPI HAB. sobre cavall ANNEX. blanc PART.
 ezizi-s n ujellid
 oncle +PRON. de rei ANNEX.
 ‘El que munta el cavall blanc és l’oncle del rei’

2.3.3.2. Frases interrogatives directes i indirectes

Els pronoms interrogatius són *min?* ‘què?’, referit a cosa i *wi?* ‘qui?’, referit a persona. La forma verbal que acompanya *wi?* quan fa funció de subjecte és un participi (vg. § 2.2.7.2; Sarrionandia, 1905: 89, 96):

- (173) a. Min qqaren ina?
 què dir HAB. DEM.
 ‘Què diuen aquests?’
- b. Min dak yuwca?
 què PRON. donar PERF.
 ‘Què t’ha donat?’
- c. Wi dinni yudfen?
 qui aquí/allà entrar PARTICIPI PERF.
 ‘Qui hi ha entrat?’
- d. Wi tezrid?
 qui veure PERF.
 ‘Qui has vist?’

Quan aquests pronoms van regits per una preposició, aquesta s'adjunta al darrere (Sarrionandia, 1905: 89, 97):²¹

- (174) a. **Minyer-d** usint?
què +a +ORIENT. venir PERF.
'Per què han vingut?'
- b. **Minmi** ten texsem?
què +per.a PRON. voler PERF.
'Per a què els voleu?'
- c. **Wiyer** tensid?
qui +a passar.la.nit PERF.
'A casa de qui has passat la nit?'
- d. **Wimi** tent tesyid?
quí +per.a PRON. comprar PERF.
'Per a qui les has comprades?'

Aquests dos pronoms també són utilitzats en les frases interrogatives indirectes de la mena de *no sé què fer*, i *min?* 'què?' funciona com el relatiu neutre, que correspon al català 'el que, allò que' (Sarrionandia, 1905: 89):

- (175) a. **War ssiney wi d yusin**
no saber PERF. qui ORIENT. venir PARTICIPI PERF.
'No sé qui ha vingut'
- b. **War nessin min ya negg**
no saber PERF. què PART. fer IMPERF.
'No sabem què fer/farem'
- c. **Sken-ayi min dak yuwca**
ensenyar + PRON. què PRON. donar PERF.
'Ensenya'm el que t'ha donat'

²¹ En aquesta posició, la preposició *i* 'a, per a' adopta la forma *-mi*: *wimi?* 'a qui?', *per a qui?*, *minmi?* 'per a què?'

Es pot trobar en el català parlat pels berberòfons l'ús de *què* en lloc de *el que*:

- (176) [-què menjaràs avui?] –no ho sé, **què** prepara la meva mare
'no ho sé, el que prepari la meva mare'

L'adjectiu interrogatiu és *man?* 'quin?', invariable, i en funció de pronom *manwen?* 'quin?', *manten?* 'quina?', *manin?* 'quins?', *mantin?* 'quines?'. Les preposicions que els regeixen es col·loquen al darrere (Sarrionandia, 1905: 94-95):

- (177) a. Man ahermuc d yusin?
quin nen ORIENT. venir PARTICIPI PERF.
'Quin nen ha vingut?'
- b. Man imeddukkal texsed ktar?
quin amics estimar HAB. més
'Quins amics t'estimes més?'
- c. Man taddart dey izeddey?
quin casa en habitar HAB.
'En quina casa viu?'
- d. Manwen yellan nnes?
quin ésser PARTICIPI PERF. d'ell/ella
'Quin és el seu?'
- e. Mantin yellan nnek?
quines ésser PARTICIPI PERF. de.tu
'Quines són les teves?'

Les frases interrogatives que no pregunten per un element concret sinó que demanen com a resposta *sí* o *no*, es poden introduir amb la partícula *ma?*, d'una manera semblant a com en català es poden començar per *que* (Sarrionandia, 1905: 427):

- (178) a. **Ma** texsed ijt n tleccint?
que voler PERF. una de taronja ANNEX.
'Vols una taronja?'

- b. **Ma** war-d usin aytma-k?
 que no +ORIENT. venir PERF. germà +PRON.
 ‘Que no han vingut els teus germans?’

La partícula *ma* també introdueix les frases interrogatives indirectes que corresponen a les preguntes que acabem de veure (Ibáñez, 1944: 385):

- (179) War ssineγ **ma** yusa-d?
 no saber si venir PERF. +ORIENT.
 ‘No sé si ha vingut’

2.3.4. LA COMPARACIÓ

Per a fer comparacions en berber no s'utilitzen equivalents de *més* i de *menys* sinó que la noció de qualitat o de quantitat relatives s'aconsegueix amb l'ús dels adverbis que volen dir ‘com, tal, tal com, tant, tant com’, per a l'expressió de la igualtat i de la inferioritat, i de preposicions que volen dir ‘per sobre de’ i ‘des de, respecte a’, per a l'expressió de la superioritat:

am, ameknaw	‘com, tal, tal com’ (qualitat)
anect n	‘com, tant, tant com’ (quantitat o grandària)
x	‘sobre’
zeg / zey / zay	‘des de’

EXPRESSIÓ DE LA IGUALTAT (Sarrionandia, 1905: 385, 339):

- (180) a. Baba d awessar **am** baba-k
 pare.meu PART. vell com pare +PRON.
 ‘El meu pare és tan vell com el teu’
- b. Muḥamd d ameqqran **am** cek
 Mohamed PART. gran com tu
 ‘En Mohamed és tan gran com tu’

- c. –Manect yegga? –**Anect n** taddart-a
 com fer PERF. Com de casa +DEM.
 ‘–Com és de gran? –Com aquesta casa’

EXPRESSIONÍ DE LA INFERIORITAT (Sarrionandia, 1905: 385):

- (181) a. Necc ulid d awessar **am** cek
 jo no PART. vell com tu
 ‘Jo no sóc tan vell com tu’
- b. Ayrum ulid d miziđ **am** tament
 pa no PART. dolç com mel
 ‘El pa no és tan dolç com la mel’

EXPRESSIONÍ DE LA SUPERIORITAT (Sarrionandia, 1905: 384, 335):

- (182) a. Cek d amezyan **x** baba
 tu PART. petit sobre pare.meu
 ‘Tu ets més jove que el meu pare’
- b. Tiucca as-ed zik **zey** nhar-a
 demà venir d’hora des.de dia +DEM.
 ‘Demà vine més d’hora que avui’

Les mateixes preposicions *i*, *a* més a més, *n* ‘de’ i *deg* (*! dey / day*) ‘en, dins, entre’ regint un plural general expressen el superlatiu relatiu. L’indefinit *qaε* ‘tot’ pot servir per a subratllar aquest valor (Sarrionandia, 1905: 386):

- (183) a. Awi-d wenni amezyan **day**-sen
 portar +ORIENT. DEM. petit entre +PRON.
 ‘Porta el més petit (entre ells)’
- b. D ta ay yellan d taşebħant **qaε n**-sent
 PART. DEM. PART. ésser PARTICIPI PERF. PART. bo tot de +PRON.
 ‘És aquesta la millor (d’elles)’

Potser és l'absència dels adverbis *més* i *menys* en les frases comparatives de l'amazig que explica que els seus parlants, per reacció, en facin un ús abusiu en català:

- (184) a. la meva amiga més millor era la Meritxell
b. va arribar més abans de mi

De la mateixa manera que s'utilitzen verbs estatus allà on el català recorre a adjectius, també es poden fer frases comparatives emprant els verbs *ajer* 'superar en grandària, en edat o en quantitat' i *if* 'superar en qualitat' (Sarrionandia, 1905: 387; Ibáñez, 1944: 282):

- (185) a. Taddart-a tujer tenni nnek
casa +DEM. superar PERF. DEM. de.tu
'Aquesta casa és més gran que la teva'
b. Necc ifey-k
jo superar PERF. +PRON.
'Jo sóc millor que tu'²²

2.3.5. LA SUBORDINACIÓ

En berber sovint la relació de subordinació entre dues frases s'expressa només per l'entonació, com en la diferència de sentit que podem observar en les dues següents (Chaker, 1995: 105):

- (186) a. Yesla, yerwel
sentir PERF. fugir PERF.
'Ho ha sentit i ha fugit'

²² Més habituals que les construccions amb el verb *if* són les que recorren a l'adverbi *xir* 'bé, millor':

- (i) Necc xir zay-k
jo millor des.de +PRON.
'Jo sóc millor que tu'

- b. Yesla yerwel
sentir PERF. fugir PERF.
'Ha sentit que ha fugit'

De la mateixa manera, el sentit de la preposició catalana *sense* precedint un infinitiu s'obté concatenant una frase negativa amb la que seria la seva principal (Sarrionandia, 1905: 355):

- (187) Nhar-a kliḡ war cciḡ
dia +DEM. passar.el.dia PERF. no menjar PERF.
lit. 'Avui he passat el dia no he menjat'
'Avui he passat el dia sense menjar'

Per contra, frases que en català serien simples coordinades amb la conjunció *i*, en amazig es construeixen amb la conjunció consecutiva *uka* 'i, així que' (Sarrionandia, 1905: 345):

- (188) Yaejba-yi **uka** syiy-t
agradar PERF. +PRON. i comprar PERF. +PRON.
'M'ha agradat i ho he comprat'

Es pot considerar com un procediment habitual de subordinació l'ús de les frases que porten una forma verbal introduïda per la partícula *ad* (Sarrionandia, 1905: 347, 402):

- (189) a. Ma tennid-as **ad** yas?
que dir PERF. +PRON. PART. venir PERF.
'Li has dit que vingui?'
- b. Yexs niḡ war yexs, ittexeṣṣa **ad-d** yas
voler PERF. o no voler PERF. caldre HAB. PART. +ORIENT. venir IMPERF.
'Tan si vol com si no vol, cal que vingui'

- c. Xsey **ad**-ayi teslemeded awal nnek
 voler PERF. PART. +PRON. ensenyar IMPERF. llengua de.tu
 ‘Vull que m’ensenyis la teva llengua’

Quan es tracta de frases que són complements de verbs que signifiquen *dir*, habitualment es prefereix l’estil directe, que repeteix la frase dita, a una construcció subordinant (Sarrionandia, 1905: 434-435, 402):

- (190) a. Yenna-yi zriy dinni ijj n wargaz
 dir PERF. +PRON. veure PERF. aquí/allà un de home ANNEX.
lit. ‘M’ha dit hi he vist un home’
 ‘M’ha dit que hi ha vist un home’
- b. Nniy-ak as-ed?
 dir PERF. venir +ORIENT.
lit. ‘T’he dit vine?’
 ‘T’he dit que vinguessis?’
- c. Qqary-ak wir ggur mani
 dir HAB. +PRON. no anar HAB. algun.lloc
lit. ‘Et dic no vagis enlloc’
 ‘Et dic que no vagis enlloc’

En general, amb les conjuncions de subordinació no s’utilitzen marques verbals particulars comparables a l’ús del subjuntiu en català, sinó que s’empren les mateixes formes que apareixen a les frases no subordinades (Sarrionandia, 1905: 350, 352):

- (191) a. Uḥa truḥed dinni, ward-ak iqqir ca
 encara.que anar PERF. aquí.allà no +PRON. dir HAB. quelcom
 ‘Encara que hi vagis, no et dirà res’
- b. Jj-it amenni ḥuma war imeḥḥi
 deixar +PRON. així perquè no esborrar-se HAB.
 ‘Deixa-ho així perquè no s’esborri’

- c. Egg elbal nnek aked tyuri ħuma ad tlemded.
fer atenció de.tu amb lliçó perquè PART. aprendre IMPERF.
'Posa atenció en la lliçó per a aprendre-la'

Tan sols l'expressió de la irrealitat (vg. § 2.2.7.2) es pot considerar vinculada a l'ús de determinades conjuncions (Sarrionandia, 1905: 351):

- (192) **Mili** dayi-t tennid, **ili** ruḥey
Si PRON. +PRON. dir PERF. AUX. anar PERF.
'Si m'ho haguessis dit, hi hauria anat'

Els substantius derivats de verbs, equivalents de noms catalans com *traducció* 'fet de traduir, cosa traduïda', s'utilitzen per a produir expressions que en català es tradueixen per frases d'infinitiu (Sarrionandia, 1905: 417-418):

- (193) a. Tiburjatin-a war hwinent i urezzum
finestres +DEM. no fer-se.fàcil PERF. a obertura ANNEX.
'Aquestes finestres no són fàcils d'obrir'
- b. Tukkw^warḍa d taëffant
robatori PART. dolent
'Robar és dolent'
- c. Midden bdan dey tgerza
gents començar PERF. en llaurada ANNEX.
'La gent han començat a llaurar'

2.4. LÈXIC

2.4.1. CARACTERÍSTIQUES GENERALS DEL LÈXIC AMAZIG

La llengua berber conserva un important cabal lèxic del seu fons antic que, d'alguna manera, es podria dir que es troba repartit entre els diversos dialectes. En contrast amb una unitat d'estructures remarcable, les diferències lèxiques entre les

varietats de l'amazig són la causa principal de les dificultats d'intercomprensió amb què es poden trobar els parlants d'orígens diversos. A aquest repartiment heterogeni del lèxic autòcton, s'hi afegeixen les aportacions de les llengües que han entrat en contacte amb el berber al llarg dels segles. Actualment, és la influència àrab la que té un pes molt considerable i la que domina en diversos àmbits lèxics, com el de la religió i el de les formes d'administració tradicionals; per exemple, són arabismes els termes següents:

(194)	lqađi	‘jutge’
	awkil	‘apoderat, tutor’
	ddin	‘religió’
	zall	‘resar’

Però, a l'època de la dominació romana al nord d'Àfrica, el berber ja hi era present i hi ha nombrosos vestigis lèxics del seu contacte amb el llatí, entre els quals se solen citar (cf. Wagner, 1936):

(195)	iger	‘camp’, del llatí <i>ager</i>
	fillus	‘pollet’, del llatí <i>pullus</i> ²³
	asnus	‘pollí’, del llatí <i>asinus</i>

També el llatí parlat en aquesta zona devia tenir fortes influències de l'amazig i algun terme d'aquesta llengua va passar a l'ús general; així el nom de planta llatí *tamarix*, ètim del català *tamariu*, s'atribueix a origen líbic. No hi ha correspondència amb la forma berber actual, *tamemmayt*, però s'hi reconeix el prefix de femení *ta-*.

És un fet conegut que cada llengua representa la realitat d'una manera que li és pròpia i que el lèxic es distribueix privilegiant o ocultant determinades distincions quan passem d'una llengua a una altra. A l'espanyol *caja*, hi corresponen dos termes en català, *capsa* i *caixa*; al català *bossa*, dos de l'espanyol, *bolsa* i *bolso*. En berber, *đar* significa *cama* i *peu*; però aquesta llengua distingeix sis formes diferents, segons les

²³ Recordem que en berber el so de la *p* ha aparegut només amb manlleus recents al francès o a l'espanyol i que, en conseqüència, és normal que la *p* llatina s'adaptés com una *f*.

edats, per al que el català pot resoldre utilitzant només el terme *nen*, per bé que conegui alguns sinònims:

(196) ahđiđ	‘nounat’
asegmi	‘nen de pit’
aniybu	‘nen d’1 a 3 anys’
ađenjir, afređ	‘nen de 3 a 5 anys’
ađer muc	‘nen de 5 a 10 anys’
ađram	‘nen de més de 10 anys’

2.4.2. ELS NOMS DE PARENTIU

Els noms de parentiu són un bon exemple del que acabem de dir; estan estretament relacionats amb la concepció de la societat que tenen els parlants de cada llengua i, doncs, es distribueixen en funció de les relacions socials que són considerades com a més significatives. Si comparem a grans trets el sistema de l’amazig amb el del català, veurem que en la primera d’aquestes llengües es té fonamentalment en compte si les relacions s’estableixen per via femenina o per via masculina, fet que no influeix en les denominacions del català, i que aquesta consideració pot prevaler sobre la distinció de les generacions; s’utilitza la mateixa denominació per al germà i per al nebot per línia paterna. Tampoc no hi ha termes específics per a distingir els oncles dels cosins ni els néts dels nebots. Resulta particularment complexa la denominació dels parents sobrevinguts, i, en això, hi podem veure un reflex ben clar de la importància que té l’aliança matrimonial en la societat berber. Tot i això, en aquest camp, retrobem denominacions englobants per a membres de generacions diferents: *adegg^wal* es pot traduir, segons els casos, per *sogre*, per *cunyat* o per *gendre*. Això no priva que per a *cunyat* o *cunyada*, l’amazig disposa de termes de cinc arrels diferents:²⁴

²⁴ Cal advertir que en molts casos es prefereixen perífrasis de la mena d’ ‘el fill de l’oncle’, *mi-s xali*, als termes que donem aquí.

català

pare

mare

fill

fills, fills i filles

filla

filles

fill gran

filla gran

germà, nebot patern

germans

germà gran

germana, neboda paterna

germanes

germana gran

germans (condició de -, en general)

germanes (condició de -, en general)

oncle patern, cosí patern

tia paterna, cosina paterna

oncle matern, cosí matern

tia materna, cosina materna

nebot, nét

neboda, néta

avi

àvia

avis

marit

muller

cunyat (marit de la germana d'un home)

cunyat (marit de la germana de la muller)

berber

baba

yemma

mmi

tarwa, arraw, tarrawt

yelli

yessi

amenzu

tamenzut

uma

aytma

ezizi

weltma

yessma

lalla

awmaten

tiwltmatin

ezizi, eammi

eamti

xali

xalti

ayaw

tayawt

jjeddi

henna

ljedud

argaz

tamyart

nsib

aslif

cunyada (germana de la m., muller del germà d'una dona)	taslift
cunyat (germà del m., marit de la germana del m.)	aluws
cunyada (germana del marit)	taluwst
cunyada (dona del germà del marit)	tanuđt
cunyat (germà de la m., marit de la germana d'una d.)	adegg ^w al
sogre (pare de la muller), gendre	adegg ^w al
cunyada (muller del germà de la m., m. del germà d'un h.)	tadegg ^w alt
sogra (mare de la muller)	tadegg ^w alt
sogre (pare del marit)	amyar
sogra (mare del marit)	tamyart
jove (nora)	taslit

2.4.3. ELS TERMES DE COLOR

En les diverses llengües es distingeixen els termes de color bàsics dels que utilitzen la referència a algun objecte del color en qüestió, com ara *color taronja* o *color rosa*, i dels que introdueixen matisos emprant la derivació o la composició, com ara *grogós* o *blau-gris*. Quan s'estudien els termes de color, se solen excloure també de la llista dels colors bàsics els manlleus recents i manifestos; en català seria el cas de la paraula *beix*, presa del francès (*beige*) fa relativament poc temps. S'ha observat que les diverses llengües tenen llistes de termes bàsics de color que van de dos a dotze i que la presència d'alguns termes implica necessàriament la d'alguns altres; per exemple, si no hi ha una paraula per a dir *vermell*, és segur que no hi haurà termes bàsics diferents per a distingir el *blau* del *verd*. En berber els termes bàsics són cinc; els altres seran manlleus, derivats o compostos. Un mateix terme designa el *blau* i el *verd* i, si es vol precisar que es tracta d'aquest darrer, es diu *azegza arbiε*, literalment 'blau herba', de la mateixa manera que en català direm *blau fosc* o *blau clar* per a distingir el que en italià correspon a dos termes bàsics, *blu* i *azzurro*. A continuació donem els adjectius i els verbs berbers que constitueixen els termes bàsics de color i un parell de termes formats a partir de noms d'objectes:²⁵

²⁵ Recordem que els verbs amazigs fan sovint la funció dels adjectius del català i que els adjectius amazigs solen ser derivats dels verbs corresponents.

CATALÀ	ADJECTIU BERBER	VERB BERBER
blanc	acemlal	cemlel
negre	aberkan	berken
vermell	azegg ^w ay	zwey
blau / verd	azegza	zegziw
groc	awray	awrey
marró	aqahwi (a partir de <i>lqahwa</i> ‘cafè’)	
taronja	aleccini (a partir de <i>taleccint</i> ‘taronja’)	

2.4.4. ELS DIES DE LA SETMANA I ELS MESOS DE L'ANY

Com que el càlcul del temps que ens és habitual té un origen històricocultural determinat, és lògic que sigui un àmbit lèxic en què l'amazig utilitza manlleus de l'àrab i del llatí. Els noms dels dies de la setmana del diumenge, pres com a primer dia, al dijous es formen amb els numerals d'origen àrab; per al divendres s'utilitza una paraula manllevada a l'àrab que vol dir ‘reunió’, i el nom del dissabte té el mateix origen que en català, on prové en darrer terme de l'hebreu. Aquesta n'és la llista:

lhed	‘diumenge’
tnayn	‘dilluns’
tlata	‘dimarts’
lerbae	‘dimecres’
lexmis	‘dijous’
jjemca	‘divendres’
ssabt	‘dissabte’

Per als noms dels mesos, existeixen formes d'origen llatí i també formacions amb el nom àrab *char* ‘mes’ i els numerals del mateix origen:

yennayer	char waḥit	‘gener’
febrayer	char tṛayn	‘febrer’
mars	char tlata	‘març’
ibril	char rbaea	‘abril’
mayu	char xemsa	‘maig’
yunyū	char setta	‘juny’
yulyuz	char sbaea	‘juliol’
yuçt	char tṛeniya	‘agost’
cutambir	char tsaea	‘setembre’
ktuber	char εacra	‘octubre’
nuwambir	char ḥiteac	‘novembre’
dujambir	char tnaεac	‘desembre’

2.4.5. ALGUNES DIFICULTATS LÈXIQUES

Ara presentem algunes confusions en l’ús del lèxic que poden aparèixer en el discurs català de parlants de berber.

a) CONDUIR / PORTAR

És normal d’equivocar-se a l’hora d’utilitzar sinònims que es distribueixen el camp semàntic d’una manera específica en cada llengua. En català podem *portar* o *conduir un cotxe*, però, en canvi, *un carret*, només el podem *portar*:

- (197) llevo jo el carro perquè (...) no sap com **conduir**
‘porto jo el carro perquè (...) no sap com portar-lo’

b) TARDAR / ESTAR-SE

Hi ha casos en què *estar-se* en un lloc implica *tardar* a fer el que s’ha de fer després; d’aquí que es pugui utilitzar equivocadament el segon d’aquests verbs en lloc del primer:

- (198) vaig **tardar** dos mesos allà i vaig venir aquí
‘vaig estar dos mesos allà i vaig venir aquí’

c) JUGAR TRANSITIU

Un error freqüent en el procés d'adquisició d'una llengua consisteix a fer funcionar els verbs d'una manera diferent de la que els és pròpia pel que fa a la transitivitat o a l'ús de les preposicions amb què es construeixen:

- (199) *juguem* ∅ *jocs*
'juguem a jocs'

d) MATAR AMB COMPLEMENT INDIRECTE

Es tracta d'un error de la mateixa classe que l'anterior però de signe contrari; un verb que en català és transitiu el trobem construït com a intransitiu:

- (200) *li* va matar
'el va matar'

e) MIRAR AMB COMPLEMENT PREPOSICIONAL

El verb *mirar* es construeix en uns casos com a transitiu (*mirar una pel·lícula*) i en d'altres amb la preposició *a* (*mirar a un lloc*); és lògic, doncs, que es confonguin els dos usos:

- (201) *marxar a casa a mirar un altre cop a la tele*
'marxar a casa a mirar un altre cop la tele'

f) RECORDAR SENSE COMPLEMENT

El verb *recordar* en català sempre porta un complement; és o bé *recordar-se d'alguna cosa*, *recordar-se'n*, o bé *recordar alguna cosa*, *recordar-ho*. Fer-ne un ús absolut pot ser induït per la interferència d'una altra llengua:

- (202) *sí que recordo*
'sí que me'n recordo / sí que ho recordo'

[ə]	→	[i]	p[i]l·licula	‘p[ə]l·licula’
			hem qu[i]dat	‘hem qu[ə]dat’
			div[i]rtida	‘div[ə]rtida’
[a]	→	[i]	mec[i]nic	‘mec[a]nic’
[i]	→	[e]	b[e]goti	‘b[i]goti’
			d[e]ntre	‘d[i]ntre’
[e] o [ɛ]	→	[a]	m[a]njo	‘m[e]njo’
			par[a]lla	‘par[ɛ]lla’

3.2. MORFOLOGIA

3.2.1. L’ARTICLE

- Extensió de l’ús de l’article a casos en què en català no s’utilitza (§ 2.2.2):

- (207) a. [-de què t’havies disfressat?] –**del** metge
b. anaré amb **el** barco

3.2.2. LA FLEXIÓ NOMINAL

- Confusions en el gènere dels noms (§ 2.2.3.1):

- (208) a. si no sé **les** deures (...) me peguen
b. té **una** cotxe

- Concordança errònia amb noms que tenen un nombre fixat específic (§ 2.2.3.1):

- (209) tots els seus **diners** l’havia gastat per això

- Ús d’una forma inadequada per a expressar un nom genèric o col·lectiu (§ 2.2.3.5):

- (210) a. el gat i el gos, m'agraden
 'els gats i els gossos m'agraden'
- b. me fa por el gos, que els grans fan por
 'em fan por els gossos, que els grossos fan por'

3.2.3. ELS PRONOMS I LES PARTÍCULES PRONOMINALS

- Omissió de les partícules pronominals *en* i *hi* (§ 2.2.5.3):

- (211) a. també Ø ha ordinadors hi → Ø
 vaig somiar que Ø havia una casa
 jo no Ø vaig anar
 la biblioteca, aquest any solament Ø hem anat un dia
 quan Ø vam anar
 porta'm la motxilla, que Ø tinc els *tazos*
- b. [-tens germans?] –sí, Ø tinc un en → Ø
 sí, Ø tinc molts
 i els dònuts, no Ø menjo

3.2.4. ELS INDEFINITS

- Ús dels indefinits com a invariables (§ 2.3.1.1):

(212) alguna senyors

3.2.5. LA FLEXIÓ VERBAL

- Ús inadequat dels temps verbals; combinacions del present i del passat per a la mateixa situació (§ 2.2.7.2):

- (213) a. [-i què passa?] –va caure aquest
‘aquest ha caigut’
- b. va caminant, caminant, quan li va sortir això
‘va caminant, caminant, i li surt això’
- c. la meva mare li ha vist i vam córrer a casa
‘la meva mare el va veure i vam córrer a casa’
- d. quan vam acabar hem quedat al pati
‘quan vam acabar ens vam quedar al pati’

- Ús inadequat dels temps verbals; ús del present en contextos de passat (§ 2.2.7.2):

- (214) a. si no sé les deures (...) me peguen
‘si no sabia els deures (...) em pegaven’
- b. abans miro els teletubies, ahora no
‘abans mirava els teletubies, ara no’
- c. un dia havia estem fora de la porta
‘un dia érem a fora de casa’

3.2.6. PERÍFRASIS VERBALS

- Insistència excessiva en l’ús de formes progressives del català (§ 2.2.7.2):

- (215) a. [-què fa aquest senyor?] –no sé què està fent
‘no sé què fa’
- b. [-per poder entrar, què fa?] –està escrivint a la paret
‘escriu a la paret’

- Omissió del verb *fer* a les perífrasis causatives (§ 2.2.7.5):

- (216) a. quan te toca català em fa jocs
‘quan toca català em fa fer jocs’
- b. la senyoreta em fa deures
‘la senyoreta em fa fer deures’
- c. va caure amb un nen
‘va fer caure un nen’
- d. hay moltes pedres i si corres te se cauran
‘hi ha moltes pedres i si corres et faran caure’

3.2.7. VERBS PRONOMINALS

- Confusions en l'ús dels verbs pronominals (§ 2.2.7.6):

- (217) a. vam fer un pastís i **m**'he ganat
‘vam fer un pastís i vaig guanyar’
- b. quan vam acabar \emptyset hem quedat al pati
‘quan vam acabar **ens** vam quedar al pati’

3.3. SINTAXI

3.3.1. L'ORDRE DELS MOTS

- Col·locació inadequada del subjecte darrere del verb (§ 2.3.1.1):

- (218) a. treballa **el meu pare** de paleta
‘**el meu pare** treballa de paleta’
- b. i tira **un** la pilota
‘i **un** tira la pilota’
- c. [-i què passa?] –va caure **aquest**
‘**aquest** ha caigut’

3.3.2. ELS RELATIUS

- Ús de *què* en lloc de *el que* (§ 2.3.3.2):

(219) [-què menjaràs avui?] –no ho sé, **què** prepara la meva mare
‘no ho sé, el que prepari la meva mare’

3.3.3. LA COMPARACIÓ

- Ús inapropiat de l’adverbi *més* (§ 2.3.4):

(220) a. la meva amiga **més** millor era la Meritxell
b. va arribar **més** abans de mi

4. VOCABULARIS CATALÀ - BERBER / BERBER - CATALÀ

Aquests breus vocabularis català - berber / berber - català inclouen les paraules d'ús més freqüent i algunes altres de més específiques relacionades amb l'àmbit educatiu i escolar. També hi hem incorporat algunes de les fórmules de cortesia més usuals. Les entrades catalanes del vocabulari català - berber hi apareixen per ordre alfabètic i tenen la categoria gramatical especificada en cursiva al costat. A continuació donem la llista d'abreviacions i algunes observacions sobre les indicacions categorials referides a l'entrada catalana:

adj.	adjectiu
adv.	adverbi
art.	article
conj.	conjunció
n.	nom
num.	numeral
prep.	preposició
pron.	pronom
v.	verb

Els noms i adjectius catalans, generalment, apareixen en la forma masculina si en el terme berber la formació del femení és predictable (vg. § 2.2.3); però això no significa necessàriament que de totes les formes de masculí que donem es pugui obtenir un femení de manera automàtica. Es donen entrades diferents quan la forma femenina no es pot deduir o en algunes ocasions comptades en què ens ha semblat útil de donar-la en qualsevol cas.

Hem fet servir l'etiqueta *num.* (numeral) per referir-nos a tots els numerals, siguin adjectius, pronoms o noms. Les etiquetes categorials *adv./prep.* es refereixen tant als adverbis i preposicions pròpiament dits, com a les anomenades locucions adverbials o preposicionals.

Per a les formes verbals del berber donem la segona persona del singular de l'imperatiu, que és la forma exempta de marques.

Quan la paraula pot tenir més d'un sentit, hem hagut de fer notar a quin sentit correspon l'equivalent que oferim de l'altra llengua. Així, a la part català - berber hem anotat al costat de la forma berber una indicació referida al sentit del mot català, entre parèntesis i en rodona, que ajuda a identificar el valor corresponent. Aquesta indicació pot ser de diversos tipus: un hiperònim, un sinònim, un mot semànticament relacionat, un possible complement o una categoria gramatical. En el vocabulari berber - català, aquestes indicacions les hem donades al costat de la traducció catalana.

Quan donem més d'un equivalent per a un mot, si cada un correspon a un sentit diferent, els hem separat mitjançant una ratlla vertical (|) i hem delimitat el sentit amb algun dels recursos que acabem de citar. Si es tracta de mots sinònims o aproximadament sinònims, els hem separat amb una coma (,).

Quan un mot berber ha estat tractat específicament en alguna part del capítol 2 (*Descripció gramatical*), hem citat, al costat de la traducció i entre claudàtors, l'apartat en què s'hi fa referència.

Pel que fa a l'ordre de les paraules en la part berber - català, les lletres que tenen algun diacrític apareixen després de la corresponent lletra sense diacrític (*d, ḍ; h, ḥ; c, ċ*, etc.); la consonant *γ* l'hem ordenada darrere de la *g* i la *ε* l'hem col·locada al final de tot.

Convé de tenir present el que hem dit de la pronunciació, especialment del rífeny (vg. § 2.1.1.2), si es vol establir el lligam entre les formes gràfiques que donem aquí i les formes orals habituals.

4.1. VOCABULARI CATALÀ - BERBER

a <i>prep.</i>	γer deg (dins) i (per a) xef (sobre)
abans <i>adv.</i>	arellina
abans de / que <i>prep./conj.</i>	qbel
abric <i>n.</i>	abriyu
abril <i>n.</i>	ibril, char rbaea [§ 2.4.4]
acabar <i>v.</i>	qda kemmel (completar)
aconseguir <i>v.</i>	saḥ
acostar-se, ésser a prop <i>v.</i>	aḍes [§ 2.2.7]
adéu!	teqqimed dey lxiṛ!, aqqa-k dinni!, besselama!
agafar <i>v.</i>	ṭef
agost <i>n.</i>	γuct, char tmeniya [§ 2.4.4]
agradar <i>v.</i>	aεjeb
aguantar <i>v.</i>	aεmed, wanta
ahir <i>adv.</i>	iḍennaḍ
aigua <i>n.</i>	aman
aire <i>n.</i>	rriḥ
així <i>adv.</i>	ammu, amya amenni, ammen (anafòric) [§ 2.2.4]
això <i>pron.</i>	aya (posició de 1a persona) ayin (posició de 2a persona) [§ 2.2.4]
ajudar <i>v.</i>	aεwen
algú <i>pron.</i>	ḥad, ca ijjen
algun <i>adj./pron.</i>	ca
alguna banda <i>adv.</i>	mani
alguna cosa <i>pron.</i>	ca
allà <i>adv.</i>	dinni (anafòric) din (posició de 3a persona) [§ 2.2.4]
allà, d' / per - <i>adv.</i>	sin (posició de 3a persona) [§ 2.2.4]
allà baix <i>adv.</i>	diha [§ 2.2.4]
allà baix, d' / per - <i>adv.</i>	siha [§ 2.2.4]

allò <i>pron.</i>	ayenni (anafòric) ayin (posició de 3a persona) [§ 2.2.4]
allunyar-se, ésser lluny <i>v.</i>	gg ^w ej [§ 2.2.7]
almenys <i>adv.</i>	s udlus
alt <i>adj.</i>	azegral, uera
altre, un - <i>adj./pron.</i>	nniḍen
altre, l' - <i>adj.</i>	nniḍen
altre, l' - <i>pron.</i>	wenniḍen
altre cop <i>adv.</i>	tanya
alumne <i>n.</i>	ameḥdar
amb <i>prep.</i>	aked (companyia, relació) s (instrument)
amic <i>n.</i>	ameddukkel
amor <i>n.</i>	tayri
anar <i>v.</i>	ruh ugur
anar-se'n <i>v.</i>	ruh ugur
animal <i>n.</i>	azzaylet
any <i>n.</i>	asegg ^w as εam (expressions numèriques)
aprendre <i>v.</i>	lmed
aprimar-se, ésser prim <i>v.</i>	zded [§ 2.2.7]
aquell <i>adj.</i>	-nni (anafòric) -in (posició de 3a persona) [§ 2.2.4]
aquell <i>pron.</i>	wenni (anafòric) win (posició de 3a persona) [§ 2.2.4]
aquest <i>adj.</i>	-a (posició de 1a persona) -in (posició de 2a persona) [§ 2.2.4]
aquest <i>pron.</i>	wa (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
aquí <i>adv.</i>	din (posició de 2a persona) da (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
aquí, d' / per - <i>adv.</i>	senni (anafòric) sa, sya (posició de 1a persona) sin (posició de 2a persona) [§ 2.2.4]
ara <i>adv.</i>	lextu, luxa
arbre <i>n.</i>	ssejert
armari <i>n.</i>	ermayyu

arribar <i>v.</i>	awed
arròs <i>n.</i>	r̄ruz
atrapar <i>v.</i>	hart
aturar <i>v.</i>	sbedd
aturar-se <i>v.</i>	bedd
autobús <i>n.</i>	ttubis
avi <i>n.</i>	jjeddi [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
àvia <i>n.</i>	henna [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
aviat <i>adv.</i>	deyya zik (d'houra)
avió <i>n.</i>	asafag
avis <i>n.</i>	ljedud [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
avui <i>adv.</i>	nhar-a, ass-a
baix <i>adj.</i>	aqudaq
baix, fer-se / ésser - <i>v.</i>	aqer [§ 2.2.7]
baix, a - <i>adv.</i>	s wadday, yer wadday
baixar <i>v.</i>	qer, hwa
ball <i>n.</i>	acqih
ballar <i>v.</i>	cqeh
bany <i>n.</i>	lhemmam
barri <i>n.</i>	lhumet, ddecar
bé <i>n.</i>	lxir
bé <i>adv.</i>	msaqqem, zilen, labas, mlih
bé, estar - <i>v.</i>	šbeḥ
belleza <i>n.</i>	azli
beure <i>v.</i>	sew
bitllet <i>n.</i>	tawriqt
blanc <i>adj.</i>	acemlal [§ 2.4.3], amellal
blau <i>adj.</i>	azegza (vg. <i>verd</i>) [§ 2.4.3]
bo <i>adj.</i>	ašebḥan, zilen (moralment)
bo, fer-se / ésser - <i>v.</i>	šbeḥ [§ 2.2.7]
boca <i>n.</i>	aqemmum
bon dia!	šbaḥ lxir!, tifawin xaf-ek!, tensid dey lxir!

bonic <i>adj.</i>	aşebhan, miyis
bonic, fer-se / ésser - v.	şbeḥ [§ 2.2.7]
botiga <i>n.</i>	tḥant
braç <i>n.</i>	aḡil
brusa <i>n.</i>	tablust
buidar <i>v.</i>	sexwa
buidar-se <i>v.</i>	xwa
buscar <i>v.</i>	rzu
cabells <i>n.</i>	acuwaf
cada <i>adj.</i>	kul, menkul
cada un <i>pron.</i>	menkul ijjen
cadascú <i>pron.</i>	menkul ha
cadira <i>n.</i>	lkursi
cafè <i>n.</i>	lqahwa
calaixera <i>n.</i>	ermayyu
caldre <i>v.</i>	xexş
calent, ésser - v.	ḥma [§ 2.2.7]
calor <i>n.</i>	leḥmu, ssehid (forta)
cama <i>n.</i>	ḡar
camí <i>n.</i>	abrid
caminar <i>v.</i>	ugur
cançó <i>n.</i>	aḡennij
cansar-se <i>v.</i>	aḡel
cantar <i>v.</i>	ḡennej
canviar <i>v.</i>	err (convertir) beddel (bescanviar)
cap <i>n.</i>	azellif (testa) amḡar (que mana)
cap a <i>prep.</i>	ḡer
cap <i>adj./pron.</i>	ca, ula d ijjen (ni un)
car, ésser - v.	ḡla [§ 2.2.7]
cara <i>n.</i>	udem, aḡembub
carn <i>n.</i>	aksum
carrer <i>n.</i>	zzenqet
carretera <i>n.</i>	abrid

carta <i>n.</i>	tabratt
cas, fer - <i>v.</i>	sili reh̄sab
casa <i>n.</i>	taddart
casa de, a - <i>prep.</i>	yer
casament <i>n.</i>	tmeɣra, lemlak urar (festa)
casar-se <i>v.</i>	mlek
catifa <i>n.</i>	tazerbiyt, qaṭifa
cavall <i>n.</i>	yis
cel <i>n.</i>	ajenna
cinc <i>num.</i>	semmus, xemsa [§ 2.2.6]
cinema <i>n.</i>	sini
ciutat <i>n.</i>	tandint
clar, ésser - <i>adj.</i>	ṣfa (transparent)
clau <i>n.</i>	lmeftaḥ (d'obrir)
cognom <i>n.</i>	takniyet
com estàs?	mammek tellid?, matta cek cway?
com? <i>adv.</i>	manect? mammek? matta?
com <i>adv.</i>	am, ameknaw anect [§ 2.3.4]
començar <i>v.</i>	bda
company <i>n.</i>	aqrin (collega)
completament <i>adv.</i>	qaε
comprar <i>v.</i>	sey
comptar <i>v.</i>	ḥseb
compte <i>n.</i>	leḥsab
compte!	aqqa!, ɣar-k!
conduir <i>v.</i>	ndeh zuɣar (aconduir)
conèixer <i>v.</i>	ssen
conill <i>n.</i>	aqnenni
contar <i>v.</i>	aewed
conte <i>n.</i>	ṭḥajit
content, posar-se / estar - <i>v.</i>	ferḥ [§ 2.2.7]
continuar <i>v.</i>	rni
contra <i>prep.</i>	aked

contracte <i>n.</i>	acrađ
convertir <i>v.</i>	err (transformar)
convidar <i>v.</i>	aeređ
convidat <i>n.</i>	anewji
cor <i>n.</i>	ul
córrer <i>v.</i>	azzel
cos <i>n.</i>	arrimet
cosa <i>n.</i>	lħajet
cosir <i>v.</i>	xiyed
costat, al - <i>adv./prep.</i>	s dat
cotxe <i>n.</i>	ťunubin
cremar <i>v.</i>	ħarq (consumir-se) qqed (fer una cremada)
creure <i>v.</i>	amen
cridar <i>v.</i>	sγuy (xisclar) laya (algú)
cuina <i>n.</i>	tiyeryart (llar) axxam n tmessi (habitació)
cuinar <i>v.</i>	snen
cul <i>n.</i>	taxna
cullera <i>n.</i>	tayenjajt
curar <i>v.</i>	sgenfa
curt <i>adj.</i>	aquđaq
curt, ésser - <i>v.</i>	quđed [§ 2.2.7]
cuscús <i>n.</i>	seksu
d'acord!	waxxa!
dalt, a - <i>adv.</i>	s nnej, γer nnej
darrere <i>adv./prep.</i>	s tkermin, awren [§ 2.2.4], γer deffer
davant <i>adv./prep.</i>	s dat
de <i>prep.</i>	n
debò, de - <i>adv.</i>	s tidett
decidir <i>v.</i>	aewel
deixar <i>v.</i>	ejj sers (posar)
dellà <i>prep.</i>	awren i [§ 2.2.4]
demà <i>adv.</i>	tiwecca
demanar <i>v.</i>	tter

des de <i>prep.</i>	zeg
desembre <i>n.</i>	dujambir, char tnaεac [§ 2.4.4]
deslligar <i>v.</i>	fsi
després de / que <i>prep./conj.</i>	zeg wami
despullar-se <i>v.</i>	kkes arruđ
deu <i>num.</i>	mraw, εacra [§ 2.2.6]
deures <i>n.</i>	teriht
dia <i>n.</i>	ass, nhar
dia, de - <i>adv.</i>	s wass
diari <i>n.</i>	aymis
dibuixar <i>v.</i>	erqem
dijous <i>n.</i>	lexmis [§ 2.4.4]
dilluns <i>n.</i>	tnayn [§ 2.4.4]
dimarts <i>n.</i>	tlata [§ 2.4.4]
dimecres <i>n.</i>	lerbaε [§ 2.4.4]
dinar <i>v.</i>	muclu
dinar <i>n.</i>	amecli
diners <i>n.</i>	tmenyat
dins, a - <i>adv./prep.</i>	s daxel
dintre, a - <i>adv./prep.</i>	s tkermin
dir <i>v.</i>	ini
dissabte <i>n.</i>	ssabt [§ 2.4.4]
dit <i>n.</i>	tifednet (gros del peu) đað (mà)
diumenge <i>n.</i>	lhed [§ 2.4.4]
divendres <i>n.</i>	jjemea [§ 2.4.4]
dolç <i>adj.</i>	mizid
dolç, ésser - <i>v.</i>	izid [§ 2.2.7]
dolent <i>adj.</i>	aεffan
dolent, ésser - <i>adj.</i>	qbeḥ
dolor <i>n.</i>	lehriq
dona <i>n.</i>	tameṭṭut, tamyart
donar <i>v.</i>	uwc
dormir <i>v.</i>	ṭtes

dos <i>num.</i>	sin, tñayn [§ 2.2.6]
dret <i>n.</i>	lħaq̄q (justícia)
dret <i>adj.</i>	afusi (de la dreta)
dret, quedar-se - <i>v.</i>	bedd
dret, posar-se / estar - <i>v.</i>	d̄leq (recte) [§ 2.2.7]
dreta, mà - <i>n.</i>	fus afusi
dues <i>num.</i>	snat [§ 2.2.6]
dur, fer-se / ésser - <i>v.</i>	q̄seħħ [§ 2.2.7]
edat <i>n.</i>	lesnin
el <i>art.</i>	[§ 2.2.2] wenni [§ 2.2.4]
ell <i>pron.</i>	netta [§ 2.2.5]
ella <i>pron.</i>	nettāt [§ 2.2.5]
en <i>prep.</i>	xef (sobre)
en <i>pron./adv.</i>	[§ 2.2.5]
en <i>prep.</i>	deg (dins) ġer (a)
ençà <i>adv.</i>	awrud [§ 2.2.4]
encara <i>adv.</i>	ead
encarir-se / ésser car <i>v.</i>	ġla [§ 2.2.7]
endolcir-se / ésser dolç <i>v.</i>	izid̄ [§ 2.2.7]
endur-se <i>v.</i>	awi
engreixar-se / ésser gras <i>v.</i>	qwa [§ 2.2.7], saħ
enllà <i>adv.</i>	awren [§ 2.2.4]
enriqueir-se <i>v.</i>	rbeħ
ensenyar <i>v.</i>	sk̄en (mostrar) selmed (instruir) s̄yer (instruir els nens)
entendre <i>v.</i>	fhem
entrar <i>v.</i>	adef
entre <i>prep.</i>	jar
entristir-se / estar trist <i>v.</i>	ġiyer ħzen [§ 2.2.7]
envellir / ésser vell <i>adj.</i>	usser (persona) [§ 2.2.7]
esborrar <i>v.</i>	mseħ
escalfar-se / ésser calent <i>v.</i>	ħma [§ 2.2.7]
escola <i>n.</i>	tamezġida

escoltar <i>v.</i>	şhes
escriure <i>v.</i>	ari
escurçar-se / ésser curt <i>v.</i>	qudeđ [§ 2.2.7]
esmorzar <i>v.</i>	ariyeq
esmorzar <i>n.</i>	ariyaq
espatlla <i>n.</i>	taγruṭ
esperar <i>v.</i>	raja
esquena <i>n.</i>	aerur
esquerra, mà - <i>n.</i>	fus azelmađ
esquerre <i>adj.</i>	azelmađ
ésser <i>v.</i>	d (copulatiu) aena (identitat) [§ 2.3.2] ay (és... que) ili egg aqqa [§ 2.3.2]
estar-se <i>v.</i>	qqim
estimar <i>v.</i>	xes
estimat, ésser - <i>v.</i>	ttwaxes
estiu <i>n.</i>	anebdu
estómac <i>n.</i>	tarremant uæeddis
estranger <i>adj.</i>	lbarrani
estrella <i>n.</i>	itri
estudiar <i>v.</i>	γer
explicar <i>v.</i>	aewed (contar) sfarz (aclarir) sefhem (informar)
faldilla <i>n.</i>	falda
faltar <i>v.</i>	nqeş
familia <i>n.</i>	tarrawt
farina <i>n.</i>	aren
fava <i>n.</i>	baw
febrer <i>n.</i>	febrayer, char tnayn [§ 2.4.4]
feina <i>n.</i>	lxedmet, cceyel
feliç <i>adj.</i>	iferḥ
felicitat <i>n.</i>	ssaed, tumiymunt
fer <i>v.</i>	egg [§ 2.3.2]
fer-se <i>v.</i>	dwel (esdevenir)

ferro <i>n.</i>	uzzal
fiesta <i>n.</i>	lfurjet
fet <i>n.</i>	timegga
fetge <i>n.</i>	tsa
fi <i>n.</i>	aneggaru
fill <i>n.</i>	mmi [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
fill gran <i>n.</i>	amenzu
filla <i>n.</i>	yelli [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
filla gran <i>n.</i>	tamenzut
fills <i>n.</i>	tarwa
finestra <i>n.</i>	tburjett
fins <i>prep.</i>	γasar, xaṭṭar
flor <i>n.</i>	tannuwart
foc <i>n.</i>	timessi
fons <i>n.</i>	tisi
fora, a - <i>adv./prep.</i>	s barra
força <i>n.</i>	ameaz, jjehed
formatge <i>n.</i>	tajebniyt
formiga <i>n.</i>	takedtuft
forquilla <i>n.</i>	tayenjajt umesmir
fort, fer-se / ésser - <i>v.</i>	jhed, şehḥ [§ 2.2.7]
fosc, fer-se - <i>v.</i>	mers t̄telam, sulles
fred <i>adj.</i>	aşemmaḍ
fred, fer - <i>v.</i>	şmeḍ
front <i>n.</i>	tanyart
fruta <i>n.</i>	lxerif
fusta <i>n.</i>	taflewt
gall <i>n.</i>	yaziḍ
gallina <i>n.</i>	tyaziḍt
gana <i>n.</i>	laz
ganivet <i>n.</i>	lmus
gat <i>n.</i>	muc
gener <i>n.</i>	yennayer, char waḥit [§ 2.4.4]

genoll <i>n.</i>	fud
gens <i>adv.</i>	qaε
gent <i>n.</i>	midden
germà <i>n.</i>	uma [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
germà gran <i>n.</i>	ezizi [§ 2.4.2]
germana <i>n.</i>	ultma [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
germana gran <i>n.</i>	lalla [§ 2.4.2]
germanes <i>n.</i>	yessma [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
germans <i>n.</i>	aytma [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
gos <i>n.</i>	aydi, aqzin
got <i>n.</i>	lkas
gràcies!	iseqsa xaf-ek l'xir!, Allah ikeṭṭar xir-ek!
gran <i>adj.</i>	ameqgran
gran, fer-se / ésser - <i>v.</i>	m'yer [§ 2.2.7]
gran, ésser més - <i>v.</i>	ajer [§ 2.3.4]
gras, ésser - <i>v.</i>	qwa [§ 2.2.7], saḥ
groc <i>adj.</i>	awray [§ 2.4.3]
gros <i>adj.</i>	ameqgran, azuwar
guerra <i>n.</i>	ccarr, amenyi (lluïta)
habitació <i>n.</i>	axxam
haver-hi <i>v.</i>	[§ 2.3.2]
haver-n'hi prou <i>v.</i>	qedd, kfa
hi <i>pron./adv.</i>	[§ 2.2.5]
història <i>n.</i>	ṭḥajit (conte)
hivern <i>n.</i>	tkerza
hola!	ahlal!, selamu ealikum!, ahlan!, salam!
home <i>n.</i>	argaz
hora <i>n.</i>	tsaεt
hospital <i>n.</i>	spital
i <i>conj.</i>	d, i (amb insistència), uka (consecutiva)
idea <i>n.</i>	axemmim
intelligent <i>adj.</i>	bab n tiyit, faṭen
ja <i>adv.</i>	zeg εad

jaqueta <i>n.</i>	čikita
jo <i>pron.</i>	necc [§ 2.2.5]
joc <i>n.</i>	urar
jove <i>adj.</i>	amezyan
jugar <i>v.</i>	irar
juliol <i>n.</i>	yulyuz, char sbaea [§ 2.4.4]
junts <i>adv.</i>	marra
juny <i>n.</i>	yunyu, char setta [§ 2.4.4]
lavabo <i>n.</i>	abduz, bit-lma (väter)
llarg <i>adj.</i>	azegral
llavors <i>adv.</i>	lxeddenni, lkenni
llegir <i>v.</i>	γer
lleig <i>adj.</i>	aëffan
llengua <i>n.</i>	ils (de la boca) awal (idioma)
llet <i>n.</i>	aγi, aceffay
lletra <i>n.</i>	lħarf
lleuger, fer-se / ésser - <i>v.</i>	fsus [§ 2.2.7]
llevar-se <i>v.</i>	kkar
llibre <i>n.</i>	lketab
lligar <i>v.</i>	qqen
llit <i>n.</i>	alektu, tassut
lloc <i>n.</i>	amkan
llum <i>n.</i>	tfawt
lluna <i>n.</i>	yur
lluna, llum de - <i>n.</i>	taziri
lluny, ésser - <i>v.</i>	gg ^w ej [§ 2.2.7]
mà <i>n.</i>	fus
mai <i>adv.</i>	aëmmers
maig <i>n.</i>	mayu, char xemsa [§ 2.4.4]
mainada <i>n.</i>	tarwa
malalt, posar-se / estar - <i>v.</i>	hlek [§ 2.2.7]
malament, estar - <i>v.</i>	qbeħ
mar <i>n.</i>	lebħar, ill

març <i>n.</i>	mars, char tlata [§ 2.4.4]
mare <i>n.</i>	yemma [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
marit <i>n.</i>	argaz
marró <i>adj.</i>	aqahwi (color cafè) [§ 2.4.3]
massa <i>adv.</i>	aṭṭas
massa <i>adj./pron.</i>	aṭṭas
matar <i>v.</i>	ney
mateix <i>pron.</i>	iman, ixef, nmit
matí <i>n.</i>	şbaḥ
menjar <i>n.</i>	macca
menjar <i>v.</i>	ecc
mentida <i>n.</i>	ixarriqen
mentre <i>conj.</i>	maḥend
menys <i>adj./pron./adv.</i>	dlus, cway [§ 2.3.4] (comparatiu)
mercat <i>n.</i>	ssuq
mes <i>n.</i>	char, ayur
més <i>adj./pron./adv.</i>	ktar [§ 2.3.4] (comparatiu)
mestra <i>n.</i>	lmueallima
mestre <i>n.</i>	lmueallim
metge <i>n.</i>	aḍbib
meu <i>adj./pron.</i>	inu, -i [§ 2.2.5]
mig <i>adj.</i>	azgen
mig, al - <i>adv./prep.</i>	ammas n
millor <i>adv.</i>	xir
millor, ésser - <i>v.</i>	if [§ 2.3.4]
minut <i>n.</i>	tminut
mirar <i>v.</i>	xzer, xemmam (observar)
mitjà <i>adj.</i>	awesḍi
molt <i>adv.</i>	aṭṭas
molt <i>adj./pron.</i>	aṭṭas
moltó <i>n.</i>	ikerri
moment <i>n.</i>	tazehzit
món <i>n.</i>	dduniyt

morir <i>v.</i>	mmet
mort <i>n.</i>	amettin (individu) lmuwt (oposat a vida)
mosca <i>n.</i>	izi
mosquit <i>n.</i>	tiziyt
muller <i>n.</i>	tamyart
muntanya <i>n.</i>	adrar
música <i>n.</i>	musiqqa
nas <i>n.</i>	inzar
navegar <i>v.</i>	şfar dey lebħar
necessitar <i>v.</i>	xexş, ħdaj
necessitat <i>n.</i>	lħajet
nedar <i>v.</i>	fteħ
negre <i>adj.</i>	aberkan [§ 2.4.3]
néixer <i>v.</i>	merni, xelleq
nen <i>n.</i>	aħermuc, aħenjir, afreħ
nena <i>n.</i>	taħermuct, taħenjirt, tafreħt
netejar <i>v.</i>	mseħ
ni <i>conj.</i>	war
ningú <i>pron.</i>	ħad, ca
nit <i>n.</i>	llilet
nit, de - <i>adv.</i>	s llilet
no <i>adv.</i>	lla (sol) war (frase) wir (amb imperatiu) ulid (sense verb)
noi <i>n.</i>	aħram
noia <i>n.</i>	taħramt
nom <i>n.</i>	isem
només <i>adv.</i>	şħafi
nosaltres <i>pron.</i>	neccin [§ 2.2.5]
nostre <i>adj./pron.</i>	nney, -ney [§ 2.2.5]
nou <i>num.</i>	tza, tsaea [§ 2.2.6]
nou <i>adj.</i>	jjedid
novembre <i>n.</i>	nuwambir, char ħiteac [§ 2.4.4]

o <i>conj.</i>	niy
oblidar <i>v.</i>	ttu
obrir <i>v.</i>	rzem
ocell <i>n.</i>	ajđid
octubre <i>n.</i>	ktuber, char εacra [§ 2.4.4]
ofensa <i>n.</i>	ajnad
omplir-se / ésser ple <i>v.</i>	ccar [§ 2.2.7]
on <i>adv.</i>	mani
on? <i>adv.</i>	mani?
on?, d' - <i>adv.</i>	manis?
oncle <i>n.</i>	xali (matern) ezizi, εammi (patern) [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
opinió <i>n.</i>	array
ordenar <i>v.</i>	aedel (posar en ordre)
orella <i>n.</i>	amejjun
ou <i>n.</i>	tamellalt
pa <i>n.</i>	aγrum
pagar <i>v.</i>	xelleş
país <i>n.</i>	tamurt
pantalons <i>n.</i>	sserwel
panxa <i>n.</i>	aεeddis
papallona <i>n.</i>	taħrijat
paper <i>n.</i>	lkiyed
paraula <i>n.</i>	awal
pare <i>n.</i>	baba [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
parlar <i>v.</i>	siwel
part <i>n.</i>	tacyert
partença <i>n.</i>	tikli
passar <i>v.</i>	ekk
patata <i>n.</i>	baṭaṭa
pedra <i>n.</i>	ažru
pegar <i>v.</i>	uwet
peix <i>n.</i>	aslem

pel·lícula <i>n.</i>	asaru
pensar <i>v.</i>	fekker (representar-se) xemmam (reflexionar)
per què?	minxef?
per a què?	minyer?
per <i>prep.</i>	zeg (medi, origen) deg (lloc, equivalència) xef (causa) aked (contigüitat)
per a <i>prep.</i>	i
perdó!	smaḥ-ayi!
perdre <i>v.</i>	uddar
però <i>conj.</i>	maca, saea
perquè <i>conj.</i>	minzey
persona <i>n.</i>	benadem
pesant, fer-se / ésser - <i>v.</i>	dqel [§ 2.2.7]
pesant <i>adj.</i>	annezzaw
petit <i>adj.</i>	amezyan
petit, fer-se / ésser - <i>v.</i>	mzi [§ 2.2.7]
peu <i>n.</i>	ḍar
pilota <i>n.</i>	tcama, takurt
pintar <i>v.</i>	jiyyer (parets)
pis <i>n.</i>	tyurfet
piscina <i>n.</i>	şşarij
pit <i>n.</i>	idmaren abbuç (sina)
plaça <i>n.</i>	ssuq (del mercat)
plat <i>n.</i>	ṭebsil
platja <i>n.</i>	lmarsa
ple, ésser - <i>v.</i>	ccar [§ 2.2. 7]
plorar <i>v.</i>	ru
ploure <i>v.</i>	uwet unzar
pluja <i>n.</i>	anzar
poble <i>n.</i>	ddecar (vilatge)
pobre <i>adj.</i>	dderiwec (sense propietats)
poc <i>adj./pron./adv.</i>	dlus, cway
poc a poc, a - <i>adv.</i>	cway cway

poder <i>n.</i>	tzemmer
poder <i>v.</i>	zmer
poema <i>n.</i>	awal n izran
poeta <i>v.</i>	izri
pollastre <i>n.</i>	yazid
por <i>n.</i>	tiwdi
por, tenir - <i>v.</i>	gg ^w ed
porc <i>n.</i>	ilef
porta <i>n.</i>	tag ^w urt
portar <i>v.</i>	ksi (transportar) awi
posar <i>v.</i>	sers
potser <i>adv.</i>	attay
preguntar <i>v.</i>	seqsa
presentar <i>v.</i>	hđar
prim <i>adj.</i>	azdad
prim, ésser - <i>v.</i>	zded [§ 2.2.7]
primavera <i>n.</i>	tafsut, rbiε
primer <i>num.</i>	amezwar [§ 2.2.6]
produir <i>v.</i>	err
professor <i>n.</i>	aselmad
prop, a - <i>prep.</i>	ttarf n
prop, ésser a - <i>v.</i>	ađes [§ 2.2.7]
proper <i>adj.</i>	aqrib
prou <i>adv.</i>	xerrebi
provar <i>v.</i>	qelleb
pujar <i>v.</i>	ali
punt <i>n.</i>	tanqit
quadrat <i>adj.</i>	arebbæ
quan <i>conj.</i>	melexmi, ami (amb el perfectiu)
quan? <i>adv.</i>	melmi?
quant? <i>adj./pron./adv.</i>	mađal?
quatre <i>num.</i>	kuz, eacra [§ 2.2.6]
que <i>pron.</i>	i, n [§ 2.3.3]

que <i>conj.</i>	ma (marca de pregunta) [§ 2.3.3]
què <i>pron.</i>	i (relatiu amb preposició) [§ 2.3.3]
què? <i>pron.</i>	min? [§ 2.3.3]
quedar-se <i>v.</i>	qqim
qui <i>pron.</i>	wenni [§ 2.3.3]
qui? <i>pron.</i>	wi? [§ 2.3.3]
quin? <i>adj.</i>	man? [§ 2.3.3]
quin? <i>pron.</i>	manwen? [§ 2.3.3]
raó <i>n.</i>	lħaqq (encert) laeqel (capacitat)
rata <i>n.</i>	tayerdayt
rebre <i>v.</i>	ttēf
recordar <i>v.</i>	fekker
rentar <i>v.</i>	sired
res <i>pron.</i>	walu, ca, war...
resar <i>v.</i>	zall
respecte <i>n.</i>	lweqqar
respondre <i>v.</i>	err, wajeb
ric <i>adj.</i>	ttajer, amerkanti
riure <i>v.</i>	dħek
rodó <i>adj.</i>	aħnennay
sa, posar-se / estar - v.	şehħ [§ 2.2.7]
sabata <i>n.</i>	aherkus
saber <i>v.</i>	ssen
sabó <i>n.</i>	şşabun
sal <i>n.</i>	tamellaħt
salat <i>adj.</i>	amellaħ
salat, fer-se / ésser - v.	mleħ
segon <i>num.</i>	wis sin [§ 2.2.6]
segona <i>num.</i>	tis snat [§ 2.2.6]
segons <i>conj.</i>	amen
segons <i>prep.</i>	xef [§ 2.2.8]
seguida, de - adv.	s tazzela
seguir <i>v.</i>	dħfar

segur <i>adv.</i>	s tidett
semblar <i>v.</i>	cebbeh (aparença) γir (opinió)
sèmola <i>n.</i>	zembu
sempre <i>adv.</i>	lebda
sense <i>prep.</i>	bra
sentir <i>v.</i>	sel (oïda) axa (experimentar)
senyor <i>n.</i>	sidi
senyora <i>n.</i>	lalla (vg. <i>germana gran</i>)
servir <i>v.</i>	h̄la (ésser útil)
set <i>n.</i>	fad
set <i>num.</i>	sa, sbaea [§ 2.2.6]
setembre <i>n.</i>	cutambir, char tsaea [§ 2.4.4]
setmana <i>n.</i>	simana
seu <i>adj./pron.</i>	nnes, -s (d'ell, d'ella) nsen, -sen (<i>llur</i> , d'ells) nsent, -sent (<i>llur</i> , d'elles)
seure <i>v.</i>	qqim
si <i>conj.</i>	mili (suposició) mala (condició) ma (interrogativa indirecta) [§ 2.3.3]
sí <i>adv.</i>	waxxa, wah, ih
si-us-plau!	šhit!, eafak!, mala texsed!
sis <i>num.</i>	s̄dis, setta [§ 2.2.6]
sobre, a - <i>adv./prep.</i>	s nnej
sol <i>n.</i>	tfuyt
sol <i>adj.</i>	wahed
solter <i>adj.</i>	aeezri
somniar <i>v.</i>	urja
sopar <i>v.</i>	munsu
sopar <i>n.</i>	amensi
sortir <i>v.</i>	ffey
sostre <i>n.</i>	tazeqqa
sota, a - <i>adv./prep.</i>	s wadday
sou <i>n.</i>	lijaret
succeir <i>v.</i>	mser

sucre <i>n.</i>	ssekk ^w ar
superar <i>v.</i>	if (ésser millor) ajer (ésser més gran) [§ 2.3.4]
tal, en - <i>pron.</i>	flan
tallar <i>v.</i>	qess
també <i>adv.</i>	aewed, ula
tampoc <i>adv.</i>	ula
tan <i>adv.</i>	[§ 2.3.4]
tancar <i>v.</i>	qqen
tant <i>adj./pron./adv.</i>	anect, qedda waqedda (nombre)
tant com <i>adv.</i>	anect [§ 2.3.4]
tant! <i>adj./pron./adv.</i>	kada wakada
tard, fer-se / ésser - <i>v.</i>	ruh elħal
tarda <i>n.</i>	aeci
tardor <i>n.</i>	lˤerif
taula <i>n.</i>	ˤtabla
te <i>n.</i>	atay
telèfon <i>n.</i>	tlifu
temps <i>n.</i>	zzeman (cronològic) lħal (meteorològic)
tenir <i>v.</i>	γar (posseir) dag (sentir) [§ 2.3.2]
terra <i>n.</i>	tamurt (sòl) kal (matèria)
teu <i>adj./pron.</i>	nnem, -m (posseïdor femení) nnek, -k (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
teulada <i>n.</i>	tazeqqa
tia <i>n.</i>	xalti (materna) eamti (paterna) [§ 2.2.3 i 2.4.2]
tocar <i>v.</i>	ħada
tornar <i>v.</i>	err (alguna cosa) dwel (a un lloc)
tot <i>pron.</i>	marra
tot <i>adj./pron.</i>	qaε
treballador <i>n.</i>	axeddam
treballar <i>v.</i>	xdem
tren <i>n.</i>	macina
trencar <i>v.</i>	rrez

tres <i>num.</i>	kraḍ, tlata [§ 2.2.6]
treure <i>v.</i>	kkes, ayem, jbed
triar <i>v.</i>	xḍar
trist, estar - <i>v.</i>	γiyer ḥzen [§ 2.2.7]
trobar <i>v.</i>	af
tu <i>pron.</i>	cem (femení) cek (masculí) [§ 2.2.5]
tutor <i>n.</i>	awkil (en general)
ull <i>n.</i>	tiṭṭ
últim <i>adj.</i>	aneggaru [§ 2.2.6]
un <i>art./num.</i>	ijj, ijjen [§ 2.2.6]
una <i>art./num.</i>	ijt, ijten [§ 2.2.6]
ungla <i>n.</i>	iccar
vaca <i>n.</i>	tafunast
vacances <i>n.</i>	lewacar
vaixell <i>n.</i>	aγarṛabu
vegada <i>n.</i>	twala
vell <i>adj.</i>	awessar (persona), ameqqran (gran)
vell, ésser - <i>v.</i>	usser (persona) [§ 2.2.7]
vendre <i>v.</i>	zenz
venir <i>v.</i>	as-ed, ruḥ-ed
vent <i>n.</i>	aḍu, aṣemmiḍ
verd <i>adj.</i>	azegza (vg. <i>blau</i>) [§ 2.4.3]
verdura <i>n.</i>	lxuḍart
vergonya <i>n.</i>	asedḥi, leḥya
veritat <i>n.</i>	tidett
vermell <i>adj.</i>	azegg ^w ay [§ 2.4.3]
vespre <i>n.</i>	tameddit
vestir <i>v.</i>	sireḍ
vestit <i>n.</i>	arruḍ (roba)
vet aquí <i>adv.</i>	aqqa [§ 2.2.4]
veure <i>v.</i>	xem, zer
vi <i>n.</i>	ccarab, binu

vida <i>n.</i>	tudart
viure <i>v.</i>	dder (ésser viu) zdeγ (habitar)
volar <i>v.</i>	ḡew
voler <i>v.</i>	xes
vosaltres <i>pron.</i>	kennimt (femení) kenniw (masculí) [§ 2.2.5]
vostre <i>adj./pron.</i>	nkemt, -kemt (posseïdor femení) nwem, nkum, -wem, -kum (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
vuit <i>num.</i>	tam, tmeniya [§ 2.2.6]
xai <i>n.</i>	izmar, aḡuli
ximple <i>adj.</i>	abuhali
xocolata <i>n.</i>	čukulati
zero <i>num.</i>	amya [§ 2.2.6]

4.2. VOCABULARI BERBER - CATALÀ

-a	aquest (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
abbuc	pit (sina)
abduz	lavabo (vàter)
aberkan	negre [§ 2.4.3]
abuhali	ximple
abrid	camí, carretera
aceffay	llet
abriyu	abric
acđih	ball
acemlal	blanc [§ 2.4.3]
acrad	contracte
acuwaf	cabells
ad yili	és possible
adef	entrar
adrar	muntanya
ađbib	metge
ađer	fer-se, ésser baix [§ 2.2.7]
ađes	acostar-se, ésser a prop [§ 2.2.7]
ađu	vent
af	trobar
afređ	nen
afusi	dret (de mà dreta)
ayarđabu	vaixell
ayembub	cara
ayennij	cançó
ayi	llet
ayil	braç
aymis	diari
ayrum	pa
aherkus	sabata
ahlal!	hola!

ahlan!	hola!
aḥel	cansar-se
aḥenjir	nen
aḥermuc	nen
aḥnennay	rodó
aḥram	noi
aḥuli	xai
ajdiḍ	ocell
ajenna	cel
ajer	superar (ésser més gran) [§ 2.3.4]
ajnad	ofensa
aked	amb (companyia, relació) contra per (contigüitat)
akid-	→ aked
aksum	carn
alektu	llit
ali	pujar
Allah ikeṭṭar xir-ek!	gràcies!
am	com [§ 2.3.4]
aman	aigua
amecli	dinar
ameddukkel	amic
ameḥdar	alumne
amejjun	orella
ameknaw	com [§ 2.3.4]
amellaḥ	salat
amellal	blanc (vg. <i>acemlal</i>)
amen	creure
amen	segons (conj.)
amenyi	guerra (lluïta)
amenni	així (anafòric) [§ 2.2.4]
amensi	sopar

amenzu	fill gran
ameqgran	gran, gros, vell (gran)
amerkanti	ric
amettin	mort (individu)
amezwar	primer [§ 2.2.6]
amezyan	jove, petit
amyar	cap (que mana)
ami	quan (amb el perfectiu)
amkan	lloc
ammas	al mig
ammen	així (anafòric) [§ 2.2.4]
ammu	així [§ 2.2.4]
amya	així [§ 2.2.4]
amya	zero [§ 2.2.6]
ameaz	força
anebdu	estiu
anect	tant, tant com, com [§ 2.3.4]
aneggaru	fi
aneggaru	últim [§ 2.2.6]
anewji	convidat
annezzaw	pesant
anzar	pluja
aqahwi	marró (color cafè) [§ 2.4.3]
aqemmum	boca
aqnenni	conill
aqqa	vet aquí [§ 2.2.4]
aqqa!	compte!
aqqa-k dinni!	adéu!
aqrib	proper
aqrin	company (collega)
aqudad	baix, curt
aqzin	gos
arebbae	quadrat

arellina	abans
aren	farina
argaz	home marit
ari	escriure
ariyaq	esmorzar
array	opinió
arrimet	cos
arrud	vestit (roba)
as-ed	venir
asafag	avió
asaru	pel·lícula
asedhi	vergonya
asegg^was	any
aselmad	professor
aslem	peix
ass	dia
ass-a	avui
aşebhan	bo bonic
aşemmad	fred
aşemmiđ	vent
atay	te
attay	potser
aţtas	massa molt
awal	llengua (idioma) paraula
awal n izran	poema
awed	arribar
awesđi	mitjà
awessar	vell (persona)
awi	portar, endur-se
awkil	tutor (en general)
awren	enllà darrere [§ 2.2.4]
awray	groc [§ 2.4.3]

awren	dellà [§ 2.2.4]
awrud	ençà [§ 2.2.4]
axa	sentir (experimentar)
axeddam	treballador
axemmim	idea
axxam	habitació
axxam n temessi	cuina (habitació)
ay	ésser (és... que)
aya	això (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
aydi	gos
ayem	treure
ayenni	allò (anafòric) [§ 2.2.4]
ayin	això (posició de 2a persona) allò (posició de 3a persona) [§ 2.2.4]
aytma	germans [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
ayur	mes
azdad	prim
azegg^way	vermell [§ 2.4.3]
azegral	alt llarg
azegza	blau verd [§ 2.4.3]
azellif	cap (testa)
azelmaḍ	esquerre
azgen	mig
azuwar	gros
azzaylet	animal
azzel	córrer
azli	bellesa
azru	pedra
aæci	tarda
aædel	ordenar (posar en ordre)
aæeddis	panxa
aæemmers	mai
aæezri	solter

aɛffan	dolent, lleig
aɛjeb	agradar
aɛmed	aguantar
aɛna	ésser (identitat) [§ 2.3.2]
aɛred	convidar
aɛrur	esquena
aɛuwel	decidir
aɛwed	contar, explicar
aɛwed	també
aɛwen	ajudar
bab n tiyit	intelligent
baba	pare [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
barra, s -	a fora
baɣaɣa	patata
baw	fava
bda	començar
bedd	aturar-se, quedar-se dret
beddel	canviar (bescanviar)
benadem	persona
besselama!	adéu!
binu	vi
bit-lma	lavabo (vàter)
bra	sense
ca	algun alguna cosa ningú res cap (pron.)
ca ijjen	algú
ccar	omplir-se, ésser ple [§ 2.2.7]
ccarab	vi
ccarr	guerra
cceyel	feina
cɔeh	ballar
cebbeh	semblar
cek	tu (masculí) [§ 2.2.5]
cem	tu (femeni) [§ 2.2.5]

char	mes
char h̄it̄æc	novembre [§ 2.4.4]
char rbaæa	abril [§ 2.4.4]
char sbaæa	juliol [§ 2.4.4]
char setta	juny [§ 2.4.4]
char tlata	març [§ 2.4.4]
char tmeniya	agost [§ 2.4.4]
char tnayn	febrer [§ 2.4.4]
char tnaæac	desembre [§ 2.4.4]
char tsæa	setembre [§ 2.4.4]
char wah̄it̄	gener [§ 2.4.4]
char xemsa	maig [§ 2.4.4]
char æacra	octubre [§ 2.4.4]
cutambir	setembre [§ 2.4.4]
cway	menys poc
cway cway	a poc a poc
čikita	jaqueta
čukulati	xocolata
d	ésser (copulatiu) [§ 2.3.2]
d	i
da	aquí (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
dag-	tenir (sentir) [§ 2.3.2] → deg
dat, s-	al costat davant
daxel, s -	a dins
day-	tenir (sentir) [§ 2.3.2] → deg
ddecar	poble (vilatge) barri
dder	viure
dderiwec	pobre (sense propietats)
dduniyt	món
deffer, γer -	darrere
deg	a en, dins per (equivalència; lloc)
deyya	aviat
dey	→ deg

dhek	riure
diha	allà baix [§ 2.2.4]
din	allà (posició de 3a persona) aquí (posició de 2a persona) [§ 2.2.4]
dinni	allà (anafòric)
dlus	menys poc
dqel	fer-se, ésser pesant [§ 2.2.7]
dujambir	desembre [§ 2.4.4]
dwel	fer-se (esdevenir) tornar (a un lloc)
daq	dits (mà)
dar	cama peu
der	baixar
dew	volar
dfar	seguir
dleq	posar-se dret, estar dret (recte) [§ 2.2.7]
ecc	menjar
egg	fer ésser [§ 2.3.2]
ejj	deixar
ekk	passar
ermayyu	armari, calaixera
erqem	dibuixar
err	canviar, convertir, transformar produir respondre tornar (alguna cosa)
fad	set (ganes de beure)
falda	faldilla
faṭen	intelligent
febrayer	febrer [§ 2.4.4]
fekker	pensar (representar-se), recordar
ferḥ	estar, posar-se content [§ 2.2.7]
ffey	sortir
fhem	entendre
flan	en tal (pron.)
fsi	deslligar

fsus	ésser, fer-se lleuger [§ 2.2.7]
fteḥ	nedar
fud	genoll
fus	mà
fus afusi	mà dreta
fus azelmaḍ	mà esquerra
gg^wed	tenir por
gg^wej	allunyar-se, ésser lluny [§ 2.2.7]
ḡar-	tenir (posseir) [§ 2.3.2] → ḡer
ḡar-k!	compte!
ḡasar	fins
ḡennej	cantar
ḡer	a, cap a a casa de en
ḡer	estudiar llegir
ḡir	semblar (opinió)
ḡiyer	entristir-se estar trist [§ 2.2.7]
ḡla	encarir-se, ésser car [§ 2.2.7]
ḡuct	agost [§ 2.4.4]
hlek	estar, posar-se malalt [§ 2.2.7]
hwa	baixar
ḥad	algú ningú
ḥada	tocar
ḥarq	cremar (consumir-se)
ḥart	atrapar
ḥdaj	necessitar
ḥḍar	presentar
ḥenna	àvia [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
ḥla	servir (ésser útil)
ḥma	escalfar-se, ésser calent [§ 2.2.7]
ḥseb	comptar
ḥzen	entristir-se, estar trist
-i	meu [§ 2.2.5]

i	a per a
i	i (conjunció, amb insistència)
i	que, què (pronomen relatiu) [§ 2.3.3]
ibril	abril [§ 2.4.4]
iccar	ungla
idmaren	pit
idennad	ahir
if	superar (ésser millor) [§ 2.3.4]
ih	sí
ijj	un [§ 2.2.6]
ijjen	un [§ 2.2.6]
ijt	una [§ 2.2.6]
ijten	una [§ 2.2.6]
ikerri	moltó
ilef	porc
ili	ésser [§ 2.3.2]
ill	mar
ils	llengua (de la boca)
iman	mateix
-in	aquell (posició de 3a persona) aquest (posició de 2a persona) [§ 2.2.4]
ini	dir
inu	meu [§ 2.2.5]
inzar	nas
irar	juguar
isem	nom
iseqsa xaf-ek lxir!	gràcies!
itri	estrella
ixarriqen	mentida
ixef	mateix
izi	mosca
izmar	xai
izri	poeta

iziđ	endolcir-se, ésser dolç [§ 2.2.7]
jar	entre
jbed	treure
jhed	ésser, fer-se fort [§ 2.2.7]
jiyyer	pintar (parets)
jjeddi	avi [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
jjedid	nou (no vell)
jjehed	força (n.)
jjemæa	divendres [§ 2.4.4]
-k	teu (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
kada wakada	tant!
kal	terra (matèria)
kemmel	acabar (completar)
-kemt	vostre (posseïdor femení) [§ 2.2.5]
kennimt	vosaltres (femení) [§ 2.2.5]
kenniw	vosaltres (masculí) [§ 2.2.5]
kfa	haver-n'hi prou
kid-	→ aked
kkar	llevar-se
kkes	treure
kkes arruđ	despullar-se
kraqđ	tres [§ 2.2.6]
ksi	portar (transportar)
ktar	més
ktuber	octubre [§ 2.4.4]
kul	cada
-kum	vostre (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
kuzđ	quatre [§ 2.2.6]
labas	bé
laɣa	cridar (algú)
lalla	germana gran [§ 2.4.2] senyora
lazđ	gana
laeqel	raó (capacitat)

lbarrani	estranger
lebda	sempre
lebħar	mar
lehriq	dolor
leħmu	calor
leħsab	compte
leħya	vergonya
lemlak	casament
lerbae	dimecres [§ 2.4.4]
lesnin	edat
lexmis	dijous [§ 2.4.4]
lextu	ara
lfurjet	festa
lħajet	cosa necessitat
lħal	temps (meteorològic)
lħaqq	raó (encert) dret (justícia)
lħarf	lletra
lħed	diumenge [§ 2.4.4]
lħemmam	bany
lħumet	barri
lijaret	sou
ljedud	avis [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
lkas	got
lkenni	llavors
lketab	llibre
lkiyed	paper
lkursi	cadira
lla	no
llilet	nit
llilet, s -	de nit
lmarsa	platja
lmed	aprendre

Imeftaḥ	clau (d'obrir)
Imus	ganivet
Imuwt	mort (oposat a vida)
Imuɛallim	mestre
Imuɛallima	mestra
Iqahwa	cafè
luxa	ara
lweqqar	respecte
lxeddenni	llavors
lxedmet	feina
Ixerif	fruita
Ixerif	tardor
Ixir	bé
Ixuɔart	verdura
lɛwacar	vacances
-m	teu (posseïdor femení) [§ 2.2.5]
ma	que (marca de pregunta), si (interrogativa indirecta)
maca	però
macca	menjar
maçal?	quant?
macina	tren
maḥend	mentre
mala	si (condicional)
mala tɛxsed!	si-us-plau!
mammek?	com?
mammek tellid?	com estàs?
man?	quin? [§ 2.3.3]
manect?	com?
mani	on alguna banda
mani?	on?
manis?	d'on?
manwen?	quin? [§ 2.3.3]

marra	tot junts
mars	març [§ 2.4.4]
matta cek cway?	com estàs?
mayu	maig [§ 2.4.4]
melexmi	quan
melmi?	quan?
menkul	cada
menkul ha	cadascú
menkul ijjen	cada un
merni	néixer
myer	fer-se, ésser gran [§ 2.2.7]
midden	gent
miyis	bonic
mili	si (suposició)
min	què el que [§ 2.3.3]
min?	què? [§ 2.3.3]
minyer?	per a què?
minxef?	per què?
minzey	perquè
mixef, x -	mentre
mizid	dolç
mleḥ	fer-se, ésser salat
mlek	casar-se
mliḥ	bé
mmet	morir
mmi	fill [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
mraw	deu [§ 2.2.6]
msaqqem	bé
mseḥ	netejar, esborrar
mser	succeir
muc	gat
muclu	dinar
munsu	sopar

musiq	música
mzi	fer-se, ésser petit [§ 2.2.7]
n	de
n	que, què (pronom relatiu) [§ 2.3.3]
ndeh	conduir
necc	jo [§ 2.2.5]
neccin	nosaltres [§ 2.2.5]
netta	ell [§ 2.2.5]
nett	ella [§ 2.2.5]
-ney	nostre [§ 2.2.5]
ney	matar
nhar	dia
nhar-a	avui
niy	o
nitenti	elles [§ 2.2.5]
nitni	ells [§ 2.2.5]
nkemt	vostre (posseïdor femení) [§ 2.2.5]
nkum	vostre (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
nney	nostre [§ 2.2.5]
nnej, yer -	a dalt
nnej, s -	a dalt, a sobre
nnek	teu (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
nnem	teu (posseïdor femení) [§ 2.2.5]
nnes	seu (d'ell, d'ella) [§ 2.2.5]
-nni	aquell (anafòric) [§ 2.2.4]
-nniden	l'altre, un altre
nnit	mateix
nqes	faltar
nsen	seu (llur, d'ells) [§ 2.2.5]
nsent	seu (llur, d'elles) [§ 2.2.5]
nuwambir	novembre [§ 2.4.4]
nwem	vostre (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
qařifa	catifa

qaε	tot completament gens
qbeh	fer-se, ésser dolent, estar malament
qbel	abans de, abans que
qða	acabar
qedd	haver-n'hi prou
qedda waqedda	tant (nombre)
qelleb	provar
qess	tallar
qqed	cremar (fer una cremada)
qqen	lligar
qqen	tancar
qqim	estar-se quedar-se seure
qşehh	fer-se, ésser dur [§ 2.2.7]
qudeđ	escurçar-se, ésser curt [§ 2.2.7]
qwa	engreixar-se, ésser gras [§ 2.2.7]
raja	esperar
rbaεa	quatre (vg. <i>kuz</i>) [§ 2.2.6]
rbeh	enriquir-se
rbie	primavera
rni	continuar
rrez	trencar
rrih	aire
ru	plorar
ruh	anar, anar-se'n
ruh-ed	venir
ruh elhal	fer-se, ésser tard
rzem	obrir
rzu	buscar
rruz	arròs
-s	seu (d'ell, d'ella) [§ 2.2.5]
s	amb (instrument)
sa	d'aquí, per aquí (posició de la persona) [§ 2.2.4]

sa	set (num.) [§ 2.2.6]
saḥ	aconseguir engreixar-se, ésser gras [§ 2.2.7]
salam!	hola!
saea	però
sbaea	set (num. vg. <i>sa</i>) [§ 2.2.6]
sbedd	aturar
sḍis	sis [§ 2.2.6]
sefhem	explicar (informar)
sey	comprar
seksu	cuscus
sel	sentir (oïda)
selamu ʿalikum!	hola!
selmed	ensenyar (instruir)
semmus	cinc [§ 2.2.6]
-sen	seu (llur, d'ells) [§ 2.2.5]
senen	cuinar
senni	d'aquí, per aquí (anafòric) [§ 2.2.4]
-sent	seu (llur, d'elles) [§ 2.2.5]
seqsa	preguntar
sers	deixar, posar
setta	sis (vg. <i>sḍis</i>) [§ 2.2.6]
sew	beure
sexwa	buidar
sfarz	explicar (aclarir)
sgenfa	curar
shafi	només
shes	escoltar
sidi	senyor
siha	d'allà baix, per allà baix [§ 2.2.4]
sili reh̄sab	fer cas
simana	setmana
sin	d'allà, per allà (posició de 3a persona) d'aquí, per aquí (posició de 2a persona) [§ 2.2.4]

sin	dos [§ 2.2.6]
sini	cinema
sired	rentar
siređ	vestir
siwel	parlar
sken	ensenyar (mostrar)
smah-ayi!	perdó!
snat	dues [§ 2.2.6]
spital	hospital
syer	ensenyar (instruir els nens)
syuy	cridar (xisclar)
ssabt	dissabte [§ 2.4.4]
ssaed	felicitat
ssehid	calor (forta)
ssejert	arbre
ssekk^war	sucre
ssen	conèixer saber
sserwel	pantalons
ssuq	mercat plaça
sulles	fer-se fosc
sya	d'aquí, per aquí (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
şbah	matí
şbah lıxir!	bon dia!
şbeh	fer-se, ésser bo, bonic, maco, estar bé [§ 2.2.7]
şehş	fer-se, ésser fort posar-se, estar sa [§ 2.2.7]
şfa	fer-se, ésser clar
şfar dey lebhar	navegar
şhit!	si us plau!
şmed	fer fred
şşabun	sabó
şşarij	piscina

tablust	brusa
tabratt	carta
tacγert	part
taddart	casa
taflewt	fusta
tafruḥt	nená
tafsut	primavera
tafunast	vaca
tag^wurt	porta
tayenjajt umesmir	forquilla
tayenjajt	cullera
tayerdayt	rata
tayruḥ	espatlla
taḥenjirt	nená
taḥermuct	nená
taḥramt	noia
taḥrijat	papallona
tajebniyt	formatge
takedḥtuft	formiga
takniyet	cognom
takurt	pilota
tam	vuit [§ 2.2.6]
tameddit	vespre
tamellaḥt	sal
tamellalt	ou
tamenzut	filla gran [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
tameḥtuft	dona
tamezgida	escola
tamyart	dona muller [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
tamurt	país terra (sòl)
tandint	ciutat
tannuwart	flor
tanqiḥ	punt

tanya	altre cop
tanyart	front
tarremant uæddis	estómac
tarrowt	família
tarwa	fills mainada [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
tassut	llit
tawriqt	bitllet
taxna	cul
tayri	amor
tazehzit	moment
tazeqqa	sostre, teulada
tazerbiyt	catifa
taziri	llum de lluna
tazzela, s -	seguida
tburjett	finestra
tcama	pilota
tensid dey lxir!	bona nit!
teqqimed dey lxir!	adéu!
tfawt	llum
tfuyt	sol (astre)
tyurfet	pis
thajit	conte
thant	botiga
tidett	veritat
tidett, s -	de debò, segur
tifawin xaf-ek!	bon dia!
tifednet	dit (gros del peu)
tiyeryart	cuina (llar)
tikli	partença
timegga	fet
timessi	foc
tisi	fons
tis snat	segona [§ 2.2.6]

tift	ull
tiwdi	por
tiwecca	demà
tiziyt	mosquit
tkermin, s -	darrere dintre
tkerza	hivern
tlata	tres (vg. <i>kraq</i>) [§ 2.2.6] dimarts [§ 2.4.4]
tlifu	telèfon
tmeyra	casament
tmeniya	vuit (vg. <i>tam</i>) [§ 2.2.6]
tmenyat	diners
tminut	minut
tnayn	dos (vg. <i>sin</i>) [§ 2.2.6] dilluns [§ 2.4.4]
tsa	fetge
tsaεa	nou (vg. <i>tza</i>) [§ 2.2.6]
tsaεt	hora
ttajer	ric
tter	demanar
ttu	oblidar
ttwaxes	ésser estimat
tudart	vida
tumiymunt	felicitat
twala	vegada
tyazidft	gallina
tzemmer	poder
tza	nou (num.) [§ 2.2.6]
tabla	taula
tebsil	plat
teriht	deures
ttarf n	a prop
ttef	agafar rebre
ttelam	fosc

ṭṭelam, mers -	fer-se fosc
ṭṭes	dormir
ṭṭubis	autobús
ṭunubin	cotxe
uddar	perdre
udem	cara
udlus, s -	almenys
ugur	caminar anar, anar-se'n
uka	i (consecutiva)
ul	cor
ula	també tampoc
ula d ijjen	cap ni un
ulid	no (sense verb)
ultma	germana [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
uma	germà [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
urar	casament (festa) joc
urja	somniar
usser	envellir ser vell [§ 2.2.7]
uwc	donar
uwet	pegar
uwet unzar	ploure
uzzal	ferro
uera	alt
wa	aquest (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
wadday, γer -	a baix
wadday, s -	a baix, a sota
wah	sí
waḥed	sol
wajeb	respondre
walu	res
wami, zeg -	després de, després que
wani	aquest (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
wanta	aguantar

war	no ni
wass, s -	de dia
waxxa	sí
waxxa!	d'acord!
-wem	vostre (posseïdor masculí) [§ 2.2.5]
wenni	aquell (anafòric) el (article) [§ 2.2.4] qui [§ 2.3.3]
wenniḍen	l'altre
wi?	qui? [§ 2.3.3]
win	aquell (posició de 1a persona) aquest (posició de 1a persona) [§ 2.2.4]
wir	no (amb imperatiu)
wis sin	segon (numeral) [§ 2.2.6]
x	→ xef
xaf-	→ xef
xali	oncle (matern) [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
xalti	tia (materna) [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
xatṭar	fins
xdem	treballar
xḍar	triar
xef	a, en, sobre per (causa) segons
xelleq	néixer
xelleṣ	pagar
xem	veure
xemmam	mirar, observar pensar, reflexionar
xemsa	cinc (vg. <i>semmus</i>) [§ 2.2.6]
xerrebi	prou
xes	estimar voler
xexṣ	caldre, necessitar
xir	millor
xiyeḍ	cosir
xwa	buidar-se
xzer	mirar

yazid	gall, pollastre
yelli	filla [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
yemma	mare [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
yennayer	gener [§ 2.4.4]
yessma	germanes [§ 2.2.3 i § 2.4.2]
yis	cavall
yulyuz	juliol [§ 2.4.4]
yunyu	juny [§ 2.4.4]
yur	lluna
zall	resar
zay	→ s, zeg
zded	aprimar-se ser prim [§ 2.2.7]
zdey	viure, habitar
zeg	→ s
zeg	des de
zeg	per (medi, origen)
zeg εad	ja
zembu	sèmola
zenz	vendre
zey	→ s, zeg
zik	aviat (d'hora)
zmer	poder
zuyar	conduir (aconduir)
zzeman	temps (cronològic)
zzenqet	carrer
zer	veure
zilen	bé
zilen	bo (moralment)
εacra	deu (vg. <i>mraw</i>) [§ 2.2.6]
εad	encara
εafak!	si us plau!
εam	any (expressions numèriques)
εammi	oncle (patern) [§ 2.2.3 i § 2.4.2]

εamti

tia (paterna) [§ 2.2.3 i § 2.4.2]

εzizi

germà gran [§ 2.4.2], oncle (patern) [§ 2.2.3 i § 2.4.2]

5. BIBLIOGRAFIA

- BASSET, ANDRÉ (1952): *La langue berbère*. Londres / Nova York / Toronto: Oxford University Press.
- CADI, KADDOUR (1987): *Système verbal rifain. Forme et sens*. París: SELAF.
- CASTELLANOS, CARLES (1997): *El procés d'estandardització de les llengües. Estudi comparatiu i aplicació a la llengua amazigha*, 2 v. Tesi Doctoral. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona.
- CHAKER, SALEM (1987): *Textes en linguistique berbère: introduction au domaine berbère*. París: Centre National de la Recherche Scientifique. [1a ed. 1984]
- CHAKER, SALEM (1995): *Linguistique berbère. Etudes de syntaxe et de diachronie*. París/Lovaina: Peeters.
- CHAKER, SALEM (1999): *Berbères aujourd'hui*. París: L'Harmattan. [1a ed. 1989]
- DALLET, JEAN-MARIE (1982): *Dictionnaire kabyle - français. Parler des At Mangellat, Algérie*. París: SELAF.
- DALLET, JEAN-MARIE (1985): *Dictionnaire français - kabyle. Parler des At Mangellat, Algérie*. París: SELAF.
- EL MOUNTASSIR, ABDALLAH (1999): *Initiation au tachelhit, langue berbère du sud du Maroc. Ra nsawal tachelhit*. París: L'Asiathèque.
- IBÁÑEZ, ESTEBAN (1944): *Diccionario español - rifeño*. Madrid: Ediciones de la Revista «Verdad y Vida».
- IBÁÑEZ, ESTEBAN (1949): *Diccionario rifeño - español (etimológico)*. Madrid: Instituto de Estudios Africanos.
- INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS (1999): *Aplicació al català dels principis de transcripció de l'Associació Fonètica Internacional*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.
- LAOUST, EMILE (1927): "Le dialecte berbère du Rif", *Hespéris*, 7 (p. 173-208).
- MAMMERI, MOULOUD (1976): *Tajerrumt n tmaziyt (Tantala taqbaylit). Grammaire berbère (kabyle)*. París: François Maspero.

MANYER, JOSEP (1992): *Quan l'islam truca a la porta. Per a una aproximació cultural als musulmans de Catalunya*. Barcelona: Fundació Serveis de Cultura Popular / Alta Fulla.

OUAKRIM, OMAR (1995): *Fonética y fonología bereber*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona.

PENCHOEN, THOMAS G. (1973): *Tamazight of the Ayt Nahir*. Los Angeles: Undena Publications.

QUITOUT, MICHEL (1997): *Grammaire berbère (rifain, tamazight, chleuh, kabyle)*. París: L'Harmattan.

SARRIONANDIA, PEDRO (1905): *Gramática de la lengua rifeña*. Tànger: Imprenta Hispano-arábiga de la Misión Católica.

TILMATINE, MOHAMED; ABDELGHANI EL MOLGHY; CARLES CASTELLANOS i HASSAN BANHAKEIA (1998): *La llengua rifenya. Tutlayt tarifit*, 2a ed. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona. [1a ed. 1995]

WAGNER, MAX L. (1936): *Restos de latinidad en el norte de África*. Coïmbra: Biblioteca da Universidade.

<http://www.perso.club-internet.fr/tilit/frame.html>

<http://www.sil.org/ethnologue>

<http://www.yourdictionary.com>

<http://www2.arts.gla.ac.uk/IPA/ipa.html>

6. APÈNDIXS

6.1. L'ALFABET FONÈTIC INTERNACIONAL

THE INTERNATIONAL PHONETIC ALPHABET (revised to 1993)

CONSONANTS (PULMONIC)											
	Bilabial	Labiodental	Dental	Alveolar	Postalveolar	Retroflex	Palatal	Velar	Uvular	Pharyngeal	Glottal
Plosive	p b			t d		ʈ ɖ	c ɟ	k ɡ	q ɢ		ʔ
Nasal	m	ɱ		n		ɳ	ɲ	ŋ	ɴ		
Trill	ʙ			ʀ					ʀ		
Tap or Flap				ɾ		ɽ					
Fricative	ɸ β	f v	θ ð	s z	ʃ ʒ	ʂ ʐ	ç ʝ	x ɣ	χ ʁ	ħ ʕ	h ɦ
Lateral fricative				ɬ ɮ							
Approximant		ʋ		ɹ		ɻ	j	ɰ			
Lateral approximant				l		ɭ	ʎ	ʟ			

Where symbols appear in pairs, the one to the right represents a voiced consonant. Shaded areas denote articulations judged impossible.

CONSONANTS (NON-PULMONIC)

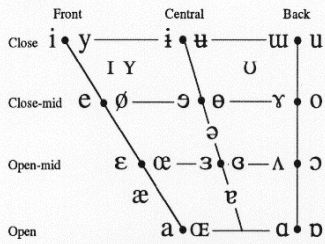
Clicks	Voiced implosives		Ejectives	
⊙ Bilabial	ɓ	Bilabial	ʼ	as in:
Dental	ɗ	Dental/alveolar	ɓ'	Bilabial
! (Post)alveolar	ɗ	Palatal	t'	Dental/alveolar
‡ Palatoalveolar	ɟ	Velar	k'	Velar
Alveolar lateral	ɠ	Uvular	s'	Alveolar fricative

SUPRASEGMENTALS

	TONES & WORD ACCENTS
	LEVEL
' Primary stress	founə'tɪʃən
ˈ Secondary stress	ˈfounə'tɪʃən
ː Long	eː
ˑ Half-long	eˑ
˚ Extra-short	e˚
· Syllable break	ˌi.ækt
Minor (foot) group	ˌ
Major (intonation) group	ˎ
˘ Linking (absence of a break)	˘

	LEVEL	CONTOUR
˥ Extra high	˥	˥ or ˩ Rising
˦ High	˦	˥ or ˩ Falling
˧ Mid	˧	˥ or ˩ High rising
˨ Low	˨	˥ or ˩ Low rising
˩ Extra low	˩	˥ or ˩ Rising-falling
ˊ Downstep	ˊ	˥ or ˩ Global rise
ˋ Upstep	ˋ	˥ or ˩ Global fall

VOWELS

Where symbols appear in pairs, the one to the right represents a rounded vowel.

OTHER SYMBOLS

ɱ Voiceless labial-velar fricative	ɕ ʑ Alveolo-palatal fricatives
ɰ Voiced labial-velar approximant	ɺ Alveolar lateral flap
ɸ Voiced labial-palatal approximant	ɺɿ Simultaneous ʃ and ʒ
ɸ Voiceless epiglottal fricative	Affricates and double articulations can be represented by two symbols joined by a tie bar if necessary.
ʕ Voiced epiglottal fricative	
ʕ Epiglottal plosive	kp̚ ts̚

DIACRITICS

Diacritics may be placed above a symbol with a descender, e.g. ɨ̥̊

◌̥ Voiceless	◌̤ Breathy voiced	◌̦ Dental
◌̇ Voiced	◌̨ Creaky voiced	◌̩ Apical
◌̠ Aspirated	◌̡ Linguolabial	◌̣ Laminal
◌̣ More rounded	◌̤ Labialized	◌̥ Nasalized
◌̦ Less rounded	◌̧ Palatalized	◌̨ Nasal release
◌̩ Advanced	◌̪ Velarized	◌̫ Lateral release
◌̪ Retracted	◌̬ Pharyngealized	◌̭ No audible release
◌̬ Centralized	◌̮ Velarized or pharyngealized	
◌̭ Mid-centralized	◌̯ Raised	◌̰ Lowered
◌̮ Syllabic	◌̱ Advanced Tongue Root	◌̲ Retracted Tongue Root
◌̯ Non-syllabic		
◌̰ Rhoticity		

6.2. QUADRE DELS SONS DEL CATALÀ

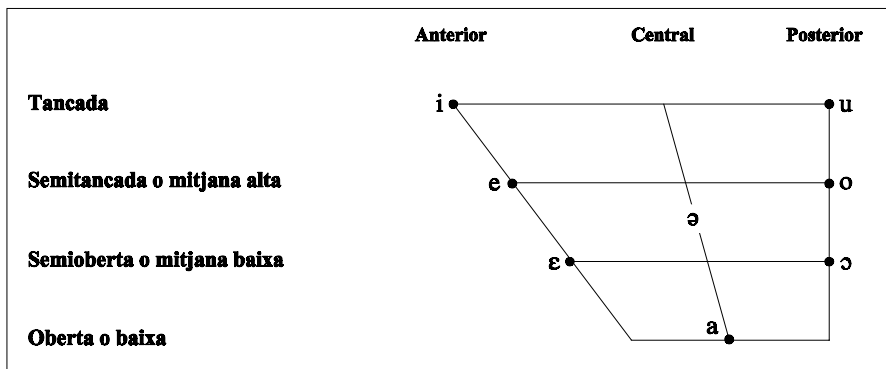
FIGURA 2

*Consonants**

	Bilabial	Labiodental	Dental	Alveolar	Prepalatal	Palatal	Velar	Labiovelar
Oclusiva	p b		t d				k g	
Nasal	m	ɱ		n		ɲ	ŋ	
Vibrant				r				
Bategant				r				
Fricativa		f v		s z	ʃ ʒ			
Africada				ts dz	tʃ dʒ			
Aproximant	β		ð			j	ɣ	w
Lateral				l		ʎ		

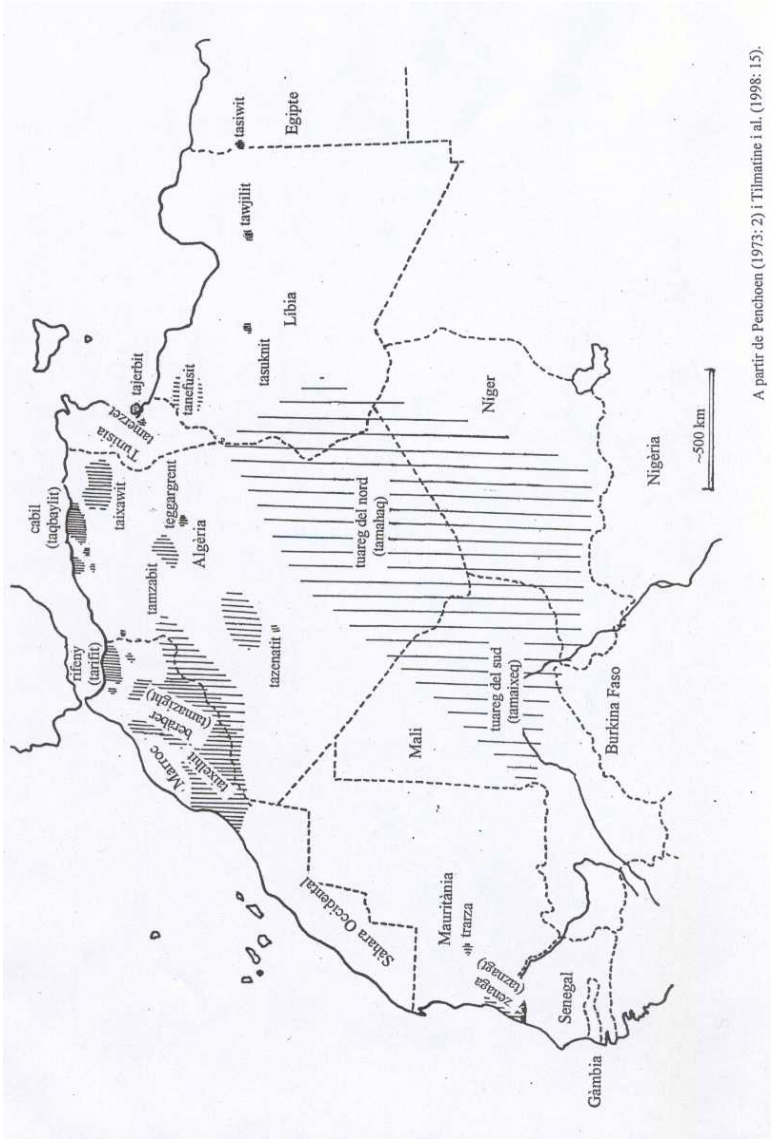
* En les caselles que contenen dos signes, el de la dreta representa la consonant sonora.

Vocals

(Institut d'Estudis Catalans, 1999)

6.3. EXTENSIÓ DE LA LLENGUA BERBER

A partir de Penchoen (1973:2) i Tilmatine i al. (1998: 15).

ÍNDIX

1. IDENTIFICACIÓ DE LA LLENGUA	1
1.1. FILIACIÓ I DENOMINACIÓ	1
1.2. DISTRIBUCIÓ GEOGRÀFICA I NOMBRE DE PARLANTS	2
1.3. ESCRITURA	3
1.4. CARACTERITZACIÓ TIPOLÒGICA SUMÀRIA	3
2. DESCRIPCIÓ GRAMATICAL	7
2.1. FONÈTICA I FONOLOGIA	7
2.1.1. L'inventari de les consonants berbers	7
2.1.1.1. El conjunt de les consonants de les varietats berbers	7
2.1.1.2. El consonantisme del rifeny	13
2.1.2. Inventari de les vocals del berber i posició de l'accent	15
2.1.3. Taula dels sons i de les grafies del berber	17
2.2. MORFOLOGIA	19
2.2.1. L'estructura dels mots	19
2.2.2. Absència d'article	21
2.2.3. El nom	21
2.2.3.1. El gènere dels noms	21
2.2.3.2. El nombre dels noms	25
2.2.3.3. La flexió dels adjectius qualificatius	28
2.2.3.4. Els noms de parentiu	28
2.2.3.5. El nom genèric	30
2.2.3.6. Estat d'annexió i estat lliure dels noms	31
2.2.4. Demonstratius i presentatius	34
2.2.4.1. El sistema d'oposicions dels demostratius	34
2.2.4.2. Els adjectius demostratius sufixats	35
2.2.4.3. Els pronoms demostratius	37
2.2.4.4. Els adverbis de lloc que indiquen la posició relativa	39
2.2.4.5. Els adverbis presentatius	41
2.2.4.6. Les partícules i els adverbis que indiquen orientació	42
2.2.5. Pronoms personals	44
2.2.5.1. Formes dels pronoms personals	44
2.2.5.2. Pronoms personals autònoms	44
2.2.5.3. Pronoms personals clítics	45
2.2.5.4. Pronoms personals sufixats a les preposicions	47
2.2.5.5. L'expressió del posseïdor	48
2.2.6. Numerals	51

2.2.6.1. Els numerals cardinals	51
2.2.6.2. Els numerals ordinals	52
2.2.7. El verb	53
2.2.7.1. Les distincions formals del verb amazig	53
2.2.7.2. Les principals funcions de les formes verbals	56
2.2.7.3. Formes hipotètiques i expressió de la irrealitat	63
2.2.7.4. Ús dels participis	64
2.2.7.5. Formes derivades dels verbs	65
2.2.7.6. L'expressió de la reflexivitat	68
2.3. SINTAXI	70
2.3.1. Ordre dels elements de la frase	70
2.3.1.1. L'ordre habitual	70
2.3.1.2. Tematització dels complements	76
2.3.1.3. Focalització	76
2.3.2. Adjectius, frases copulatives i frases existencials	79
2.3.2.1. Ús freqüent de frases sense verb	79
2.3.2.2. Construccions adjectivals	79
2.3.2.3. Frases copulatives	83
2.3.2.4. Frases existencials i locatives	85
2.3.2.5. L'expressió de la pertinença i de les sensacions	87
2.3.3. Frases relatives i interrogatives	88
2.3.3.1. Frases relatives	88
2.3.3.2. Frases interrogatives directes i indirectes	90
2.3.4. La comparació	93
2.3.5. La subordinació	95
2.4. LÈXIC	98
2.4.1. Característiques generals del lèxic amazig	98
2.4.2. Els noms de parentiu	100
2.4.3. Els termes de color	102
2.4.4. Els dies de la setmana i els mesos de l'any	103
2.4.5. Algunes dificultats lèxiques	104
3. RESUM DE QÜESTIONS PROBLEMÀTIQUES	107
3.1. FONÈTICA	107
3.2. MORFOLOGIA	108
3.2.1. L'article	108
3.2.2. La flexió nominal	108
3.2.3. Els pronoms i les partícules pronominals	109
3.2.4. Els indefinits	109
3.2.5. La flexió verbal	109

3.2.6. Perífrasis verbals	110
3.2.7. Verbs pronominals	111
3.3. SINTAXI	111
3.3.1. L'ordre dels mots	111
3.3.2. Els relatius	112
3.3.3. La comparació	112
4. VOCABULARIS CATALÀ - BERBER / BERBER - CATALÀ	113
4.1. VOCABULARI CATALÀ - BERBER	115
4.2. VOCABULARI BERBER - CATALÀ	137
5. BIBLIOGRAFIA	163
6. APÈNDIXS	165
6.1. L'ALFABET FONÈTIC INTERNACIONAL	165
6.2. QUADRE DELS SONS DEL CATALÀ	166
6.3. EXTENSIÓ DE LA LLENGUA BERBER	167

